

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN UNSAINTED NOVELLA

AMBITION

K.V. ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

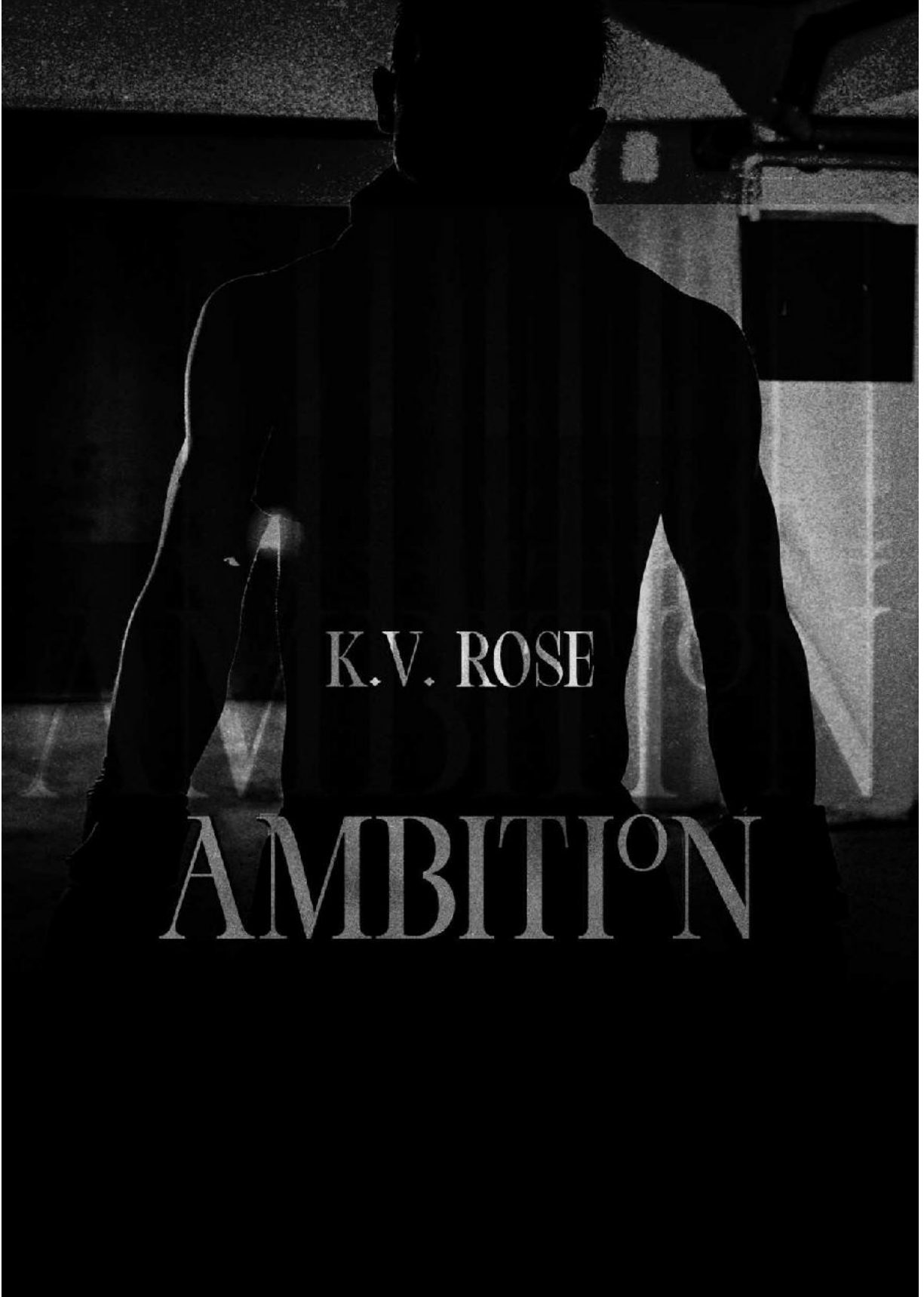
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

K V ROSE

Copyright © 2023 by K V Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Daha fazla bilgi için lütfen authorkvrose@outlook.com ile iletişime

geçin Kapak tasarımı ve Başlık sayfaları © Ashes & Vellichor (Ashlee

O'Brien) İç format KV Rose

Düzenleyen: Amy Briggs

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)
[Oynatma Listesi](#)
[Önsöz](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan [KV Rose](#)

Dear Reader,

A K A W T F I S T H I S

Hırs ilk olarak [Patreon abonelerim](#) için yayınlanmıştı. O zamandan beri büyük ölçüde revize edildi ve genişletildi.

Bu ağır temalar içeren *karanlık* bir aşk *romanıdır*. **Dikkatli olun. Bu aile dostu bir aşk romanı *değildir*.** Tüm kitaplarımda olduğu gibi *bu da zehirli*.

Benim [Lekesiz](#) dünyamda geçiyor ve o serideki iki karakteri kısaca içeriyor. Ancak, **takip etmek için *Unsainted* serisini okumanıza gerek yok.**

Bu bağımsız bir roman, ancak sonunda her şey bir fiyonkla bağlanmıyor çünkü ben böyle yazmıyorum. Eğer devam ederseniz, okuduğunuz için teşekkür ederim. Karanlığın içine adım atmak isteyen herkese minnettarım.

Okurken bir moodboard isterseniz, Pinterest'imde pinterest.com/authorkvrose adresinde bir tane var.

xo, KV ROSE

Bu tüm patronlarıma. Hepinizi çok seviyorum.

Ambition Playlist

[Spotify'da da mevcuttur.](#)

So Cold Remix - Breaking Benjamin
Grieving - Kehlani, James Blake
Breathe - Kansch
Take Me Home - Two Feet, Bec
Lauder Hate It Or Love It - The Game,
50 Cent Throw a Fit - Tinashe
Sooner or Later - Breaking Benjamin
Set Me Free - THEY.
arkadaştan daha fazlası - Isabel
LaRosa often - Lauren Sanderson
GIVE 'EM HELL - Written by Wolves
Rage - Orta Yapı
Ver - Uyku Simgesi
Sus - ADONA
Escapism - RAYE, 070
Shake Fighting Myself -
Linkin Park Motley Crew -
Post Malone
Red Ruby Da Sleeze - Nicki Minaj

ORGANIZATIONS
OF ALEXANDRIA
NOT A COMPLETE LIST

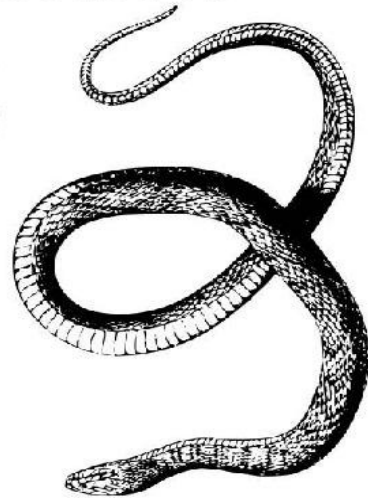
FAMILY
THE 6
UNSAINTS

SHADOWY
CRUOR

REPORTS TO THE 6 & UNSAINTS

WRITHE

OTHER
VIPERA

write the
Prologue

MADS

Rig Croft önümde diz çökmüş, başı öne eğik, kahverengi gözlerini beton zemine dikmiş. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşım, ikimizin de babası Writhe'de çalışıyordu.

Artık ölüler. İşin avantajları.

Rig çıplak, beyaz teni sık kesiklerle süslü, omurgasından aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inen kan damlaları gri zemine damlıyor. Koyu renk saçları kısacık kesilmiş ve şakaklarında kelleşen yerleri görebiliyorum. Yaşımızın işaretleri, ama aynı zamanda yükselişimizin de.

Yarın gece Solemn, Writhe'in yaşlı erkekleri için ritüel bir parti, hem Rig hem de ben bu partiye katılıyoruz.

Bu gecenin bir adı yok. Belirlenmiş bir güzergahı yok.

Bunun yerine, İskenderiye'nin kırsal kesiminde yer alan yerleşkemin çatısına yağmur vururken ve Rig ile bodrumumun kasvetinde buluşurken, bu *benim* kontrol *ettiğim* bir tören. Gelişigüzel bir şekilde devredilen, sıradaki kişiye güç bahşeden bir tören.

Geçen hafta Writhe'in kontrolünü ele geçirdim. Selefim bize bile açıklanmayan yabancı bir ülkeye kaçtı. Sanki hiç liderlik etmemiş gibi ortadan kayboldu.

Şimdi *sıra bende*.

Bıçağı elimde çeviriyorum, en iyi arkadaşımın kanı bıçak boyunca kayganlaşıyor.

Kendi ritüellerimizi yaratıyoruz, bu güç aktarımını.

Benim için, eski liderimizin adının yazılı olduğu bir dövmeyi kalbimin üzerine onun emriyle yaptırdım.

Rig için, özerklik yanılsamasını sürdürmesine izin veren daha az kalıcı bir şey istiyorum. Ama yine de benim için kanını akıtmalı.

Ve yine de... Kimin için sakatlandığını tam olarak bilmesini istiyorum.

Yüzümdeki kırmızı maskeyi kaldırıp başımın üzerine koyuyorum ve bodrumun soğuk, keskin havasını içime çekiyorum.

"Yukarı bak," diye fısıldıyorum, titreyen, çıplak arkadaşşıma bakarak. İkinci komutanım. *Duo*, onun resmi unvanı.

Yavaşça başını kaldırıyor, kahverengi gözleri merakla benimkileri tarıyor.

Boğazındaki yarığı görüyorum. Geride kalan pürüzlü, iyileşmiş kanı. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bilmiyorum. Böyle bağlandığımızda zamanın bir anlamı yok.

Ama yarın, Solemn'den önce, *benim* olması gerekiyor. *Writhe*'in.

Gizli bir cemiyet ile suç örgütü arasında bir yerdeyiz. Alexandria'nın 6'lılar ve onların çocukları Unsaints gibi sahiplerinin altında, ama Vipera gibi kokain, silah ve *gürültüyle* fazla içli dışlı olan diğer çetelerin üstündeyiz.

Writhe onları susturmak içindir; en azından susturmak için.

Rig'in kızı Isadora şu anda Writhe için bir iş üzerindeyken ve Vipera'nın yerleşkesine cinsel kurban olarak gönderilmişken, bu gece bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor.

Rig'in benim için öleceğini kanıtlamak benim için yeterli olmalı. Ben Isadora Croft'un idarecisiyim, hayatım boyunca yeğenim gibi tanıdığım genç bir kadın. Rig kızının göreviyle ilgili ayrıntıları öğrenmeyi reddetmiş olsa da, hepimiz Vipera'ya taşıdığı silahın bedeni olduğunu biliyoruz.

Ve Rig bunu durdurmak için bir hamle yapmadı.

Belki de Isadora'yı yedi yıl önce Cadılar Bayramı'nın erken saatlerinde, henüz on yedi yaşındayken yaparken gördüğümüz için. Belki de ikimiz de ondan biraz korkuyoruz ve akıllı bir erkeğin de aynı şeyi yapacağını biliyoruz.

Ya da sadece bu yaşama ait olmanın getirdiği kötülüğü kabul ediyoruz.

Her iki durumda da yeterli olmalı, ama ben *İkilimin* sadakat ve bağlılıkta kırılmaz olmasını isterim.

Yavaşça elimi Rig'in yüzüne uzatıyorum, yanağını avuçluyorum, betonun üzerinde dizlerinin üzerinde, benim merhametimle kalırken avucumun altındaki kirli sakal.

"Kimseyi benim önüme koymuyorsun," diye fısıldıyorum, bodrumun loşluğunda nefesimin bulutlandığını görüyorum, koyu mavi mumların titrek alevleri ikimizi de çevreleyen tek ışık.

"Hiç kimse," diye onaylıyor, sözleri zar zor duyuluyor, ama onları kastettiğini biliyorum.

Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum, gözleri dalgalanıyor ama bakışlarını benden ayırmıyor.

"Bu işte birlikteyiz," diyorum sessizce.

Çıplak göğsü kabarıyor, kalbinin hemen üzerinde bir kurşun yarası var. Neredeyse beni terk ediyordu, yıllar önce beni korurken vurulmuştu.

Isadora ve oğlum Von'un yaşındaydı. "Birlikte," diyor.

Çenesini kaldırıyorum, boğazını geriyorum ve derisindeki kabuk bağlamış kana bakıyorum.

Sonra bıçağın ucunu akıcı ve hızlı bir hareketle boynunun üzerinden geçirip bir kez daha sıyrıyorum. Vücudu irkiliyor ama elimi çekmiyor ve ben de boğazının çukurundan yavaşça akmaya başlayan kana bakarak gülümsüyorum.

Benim için kanını

akıtacak. Beni

sevecek.

Ayrılmayacağız.

Kanı incelerken oğlumu düşünüyorum.

Isadora'yı önemsiyorum. Bu gece yapacakları için. Ama bunun bir iş olduğunu ve Vipera'nın liderini sırları için becermek *istediğini* biliyorum. Bunun için ödüllendirilecek ve bir gün benim durduğum yerde durabilir, benim gibi Writhe'a liderlik edebilir.

Von bu gecenin her anından nefret edecek. Evlerinin ortak banyosunda elleri ve dizleri üzerine kusabilir. En iyi çocukluk arkadaşı torbacının inine atılıyor.

Ama bunu atlatacaktır, tıpkı benim göğsüme eski liderimin adını dövme olarak yaptırdığımda yaptığım gibi. Bunu ben istemedim ama *onun* için bir fedakârlıktı. Von'un acısı da *onun* için aynı.

Yapmamız gerekeni

yapıyoruz. Bunu

Writhe için yapıyoruz.

Ayrıca, yedi yıl önce Isadora tam olarak bunu yaptı. Ne Rig, ne Von ne de benim yapmadığımız bir şey.

Ve ayaklarımın dibinde diz çökmüş kanlar içindeki en iyi *arkadaşıma*, bodrumun serinliğine, yarın gece yeniden toparlanmam için planlanan tuhaf törene rağmen, omurgamdan aşağı, bunların hiçbirleriyle ilgisi olmayan ve her şeyin yanan bir depoda beton bir zeminde biriktiğini bildiğim bağırsaklarla ilgisi olan bir ürperti kayıyor.

VON

CADILAR BAYRAMINDA GECE 2:00, 7 YIL ÖNCE

Çığlık atıyor. Benim adımları, ciğ ve boğazını keserek.

Parmaklarımı silahın etrafında sıkıyorum, keşke olduğundan daha tehlikeli hissettirseydi. Ne yapabileceğini biliyorum. Daha önce gördüm. Ama şu anda terk edilmiş deponun karanlığında yetersiz geliyor.

Sanki perili bir evmiş gibi plastik muşambaların ve derme çatma kapıların arasından geçiyorum. Ve burası zifiri karanlık. Maskemin altında -siyah, gözlerim için kesiklerin etrafında mavi elmaslar var, ama şeffaf değil- her şey her zaman kasvetle sırlıdır, ama bu lanet depoda daha da kötü.

Nefesim örtünün kumaşından dudaklarımı ısıtıyor ve bu cehennemin içine bir labirent gibi siyah duvarlar dikilmiş başka bir girişten geçiyorum. Hava boğucu derecede sıcak ve duman kokusu burnumda dans ediyor. Beni boğacak kadar değil ama henüz değil.

"Von! Von, buradayım!" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor ve Isadora Croft asla korkmaz.

Nabzım daha hızlı atıyor ve nefesimin altında tıslıyorum, "Siktir, siktir, siktir!" Bu duygudan nefret ediyorum. Sanki kalbiniz göğsünüzden sökülmüş ve biri onu ulaşamayacağınız bir yere asmış gibi. Eğer onu yakalarsan, yaşamaya devam edersin. Onu geri sokar ve dehşeti unutmaya çalışırsın.

Ama damarların, atardamarların ve hayatın kanlı kütlesine ulaşamazsanız, Böyle bir şeyden geri dönemezsin.

Burada bulunma nedenim -bir kaçırma, bir fidye- suç aileleri arasında yaygındır. Yeraltı dünyamızda bu yeni bir şey değil. Lanet hayattan bir gün daha.

Yine de daha fazla plastiğin içinden geçerken, giydiğim tamamen siyahın üzerinden sırtım boyunca kayarken, bu normal bir şeymiş gibi hissettirmiyor.

Çocukluğunuzdaki en iyi arkadaşınızın adınızı haykırması, onları bulmanız için yalvarması, çünkü oraya anne babanızdan önce varmış olmanız... Bundan daha büyük bir işkence yoktur.

Yine çığlık atıyor ama bu sefer hiçbir şey

söylemiyor. Bu saf korku, aşağılayıcı ve hayvani.

Başka bir şey daha var.

İnşa edilmiş duvarların arasına yerleştirilmiş bir kapıyı devirirken duyuyorum. O da bir dekordu ve ürkütücü bir gümbürtüyle yere düşüyor, ama bu sesin üzerinde başka bir ses var. Çarpan ziller, bas vuruşları, korkunç bir gitar. Heavy metal, Isadora'nın sevdiğine benzer, ama bu sarsıcı ve çok gürültülü ve maskemden göz kırparken burnuma demir ve çürük kokusu sızıyor. Sonra onu görüyorum. Kırmızı bir ışığın parıltısında, yerde oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış. Bana bakarken gözleri kararmış, dudakları aralanmış, rutin olarak uyuduğu büyük boy beyaz tişörtünün altında göğsü kabarıyor.

Onu 7 numaralı otelden aldıklarında giydiği şey. Biliyorum çünkü gömleğin arkasında mavi bir balkabağı vardı ve Cadılar Bayramı yaklaştığı için çok heyecanlıydı, bu yüzden partide bile giydi. Her otuz birinci Ekim'de beni evden dışarı sürüklerdi, kaç yaşında olursak olalım şeker alırdık ve ben de maskemin altından gülümserdim çünkü Isadora ile bir şeyler yapmak cennet gibi gelirdi.

Onu böyle görünce dizlerimin bağı çözülüyor, belki de ona dokunmamışlardır. Ona zarar vermemişlerdir.

Ama gömleğinin beyazı kıpkırmızı olmuş. Ölümün tatlı ve iğrenç kokusu maskeme siniyor.

Derin nefes almaya çalışıyorum, kollarım yanımda, silahım hâlâ elimde. Müzik bana saldırıyor, neredeyse tüm duyularımı kör ediyor. Hareket etmem gerekiyor ama kulaklarımı tırmalayan ve kanatan çığlıkları duymak istemiyorum. Sanki fiziksel bir güç beni yerimde tutuyor.

Belki müzikten belki de rahatlamadan ama onu bulduğum için ne yapacağımı bilemiyorum.

Kan... Onun yüzünde de var. Kahverengi tenine karşı kırmızı.

Şu anda hiçbir şey söylemiyor.

Öyle olsa bile, vücudum lanet müziğin yüksek sesine tepki vererek gerildiği için bunu duymayabilirim.

İşitsel kaosun içinde yarasının kaynağını bulmaya çalışıyorum. Panik yapmamaya çalışıyorum, ki bu babamın bana doğduğumdan beri öğrettiği bir şeydir. On yedi yaşındayım. On yıldan fazla süren yorucu bir eğitim ve yapmamam gereken tek şeyi yapıyorum.

Donup kaldım.

Aniden müzik kesilir.

Bu bende içgüdüsel bir tepki yaratıyor.

*Bir adım geri
atıyorum. Isadora
sadece göz kırptı.*

Bunu takip eden sessizlik sarsıcıdır. Sanki dünyada bir sorun varmış gibi hissediyorum. Sanki bir şeyler... kapalı. Kulaklarım yeterince çabuk uyum sağlayamıyor.

"Von." Adımı söylerken Isa'nın alt dudağı titriyor, o iri gözleriyle bana bakıyor. Ses kulak zarıma zarar veriyor ama onu duyuyorum ya da belki de sadece kelimeyi ağzından çıkardığını görüyorum. "Dikkatli ol," diye fısıldıyor. Odanın etrafına dizilmiş kırmızı ışıklar gözlerinin sklerasını pembeye boyuyor. Çenesini sallıyor ve ben yavaşça işaret ettiği yeri takip ediyorum.

Şurada. Uzak köşede. Görmediğim şey, çünkü onun yanındayken, o benim merkezim. Babam hep bunun en büyük zayıflığı olduğunu söylerdi.

Ama yerde bir adam var.

Büyük, rutin olarak korumalar için seçilenler gibi. Yüzüstü yatıyor, yüzü başka tarafa dönük.

Altında bir şey var, ama sanki ondan geliyor gibi görünüyor. Tüpler...

Bağırsaklar.

Bağırsakları altından dışarı döküldü.

Safrâ boğazıma doğru ilerliyor.

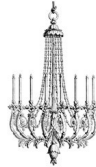
Sanki onu bu manzaradan koruyabilirmişim gibi Isadora'ya

doğru sendeliyorum. "Hâlâ burada," diyor, sesi son derece sakin.

İlk başta yerdeki adamı kastettiğini düşünüyorum. Bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum çünkü bağırsaklarının üzerinde yatıyor ve ayağa kalkmayı başarsa bile muhtemelen onlara takılıp düşecek.

Ama başımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde, maskenin deliklerinden gözlerime bakıyor.

"Onun istediği sensin. Ama sana sahip olamaz." Bakışları daralıyor. "Sen benimsin."

HAZIR BULUNAN

Kapı gıcırdayarak açıldığında zihnimin içinde adamın bağırsaklarını görüyorum. Yedi yıl önceydi ve bu sahip olduğum en parlak hatıra; karanlığın arasına serpiştirilmiş organlar o zamanlar bana aşkın kanıtı gibi geliyordu.

Ama Isadora Croft spor salonuna girerken ve ben yumruklarımı sıkarken, bu sabah çanta çalışmasından önce ellerimi sarmadığım için çatlamış eklemlemleri hissederken, bunun sadece Isa'nın dağınık küçük beyninin bir kanıtı olup olmadığını merak ediyorum.

Kapı yumuşak bir gümbürtüyle yavaşça kapanıyor ve burada böyle olmak bana *o* anı hatırlatıyor. Karanlık bina, karartılmış pencerelere vuran yumuşak yağmur - onu yanan depodan çıkardığımda ikimiz de sırlıslık olmuştuk - ve onu bulduğum o geceki gibi bir kez daha bana dönmesi.

Ama bugün çok farklı.

Bu şekilde sonuçlanacağını biliyordum ve yıllardır da biliyordum. Yine de önceden bilmek somurtmamı durdurmaya yetmiyor. Ne yazık ki yaygın bir durum. Falcılara, kartomansi ile uğraşan insanlara sorun. Herkese uyarı işaretlerini söyleyebilirsiniz; bu borsanın çökmeyeceği anlamına gelmez.

Bu, en iyi arkadaşınızın o adamın bağırsaklarını kopardığı gibi kalbinizi göğsünüzden koparmayacağı anlamına gelmez. Bunca yıl sonra bile, o gece kimin kurban olduğundan emin değilim.

"Onu becerdin." Bunu bir soru olarak ifade etmek için kendimi zorlayamıyorum. Kahrolası kâbusun gerçekleştiğini duymak... Onaylamasını istemiyorum ve inkâr etmesini çok isterdim ama bunun gelmeyeceğini biliyorum. Theo Sancte'ye yapması gereken bir iş için gönderilmişti ve hiçbir şeyi yarım bırakmaz.

Midem sıkışıyor ve acaba karnını deştiği muhafız da böyle mi hissetti diye düşünüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, kollarını kavuşturmuş, sırtını Nox'un içindeki duvara dayamış durumda, yani bizimkinden çok daha büyük bir suç örgütü olan Unsaints'le olan bağlantımız sayesinde ikimizin de belirli saat ve tarihlerde kullanmamıza izin verilen özel spor salonu.

Şu anda bu bağı alıp koparmak istiyorum. Bunun yerine elimi kıvrıcık kızıl saçlarımın arasından geçirip bir zamanlar evleneceğimi düşündüğüm kıza sırtımı dönüyorum. O hayal bu geceden çok önce yok oldu-

Muhtemelen biz gençken bekâretini başka birine kaptırdıktan ve ben de onun için bekâretimi koruduktan sonra - ama bu hiçbir şeyi daha iyi yapmıyor.

"Vipera ile ilişkiyi sürdürmek istiyorsam, ne gerekiyorsa yapmalıyım." O sessizliği selam vermeden bozuyor ve her bir kelimeyi sanki bir hafta boyunca ayna karşısında prova etmiş ve benimle tartışacağı bu anı planlamış gibi ezbere söylüyor.

Onu tanıyorsam, muhtemelen yapmıştır.

"Ve eğer bunun için Theo'yu becermek gerekiyorsa, o zaman bunu tekrar yapacağım, ve tekrar-"

"Dur." Kelimeyi fısıldıyorum ve bunun bir yalvarış olmasından nefret ediyorum. Spor salonunun siyah duvarına bakarken parmaklarımı nemli saçlarımda sertçe büküyorum, parmak eklemlerim kafa derimi sıyrıyor. Renkli camlar nemli Nisan sıcağını dışarıda tutuyor, bahar daha çok Alexandria, Kuzey Carolina'daki bunaltıcı bir yaz gibi. Ama Nox'un içindeki her şey kasvetli, lanetli ve karanlık. Klima bile bir şekilde kasvetli hissettiriyor, çıplak kollarımda yılan gibi kıvrılıyor, köprücük kemiğim boyunca kıvrılıyor, karın kaslarımda üzerinde buz gibi izler bırakıyor. Isa'nın gelişinden önce yükseltilmiş boks ringinin yanındaki torbayı yumruklayarak oluşturduğum ter neredeyse yok oldu.

Vücudumdaki her kas tükendi. Her uzvum yoruldu. Bunca zamandır burada, belirlenen buluşma yerimizde Isadora'nın dönüşünü bekliyorum. Her işten sonra bir buluşma yerimiz olur ve asla bizim yerimiz olmaz, çünkü tehlikeye girebilir.

Ve dün gece bana mesaj atmadığında *anladım*. On sekiz yaşımızdan beri paylaştığımız ve Writhe'in tam üyesi olduğumuz eve gelmediğinde. Ben onu kurtardıktan ya da o beni kurtardıktan sadece aylar sonra. Altı yıl birlikte yaşadık, birlikte çalıştık, birlikte savaştık. Ailelerimiz aile kadar yakın.

Hiç yabancı olma şansımız olmadı.

Ama babam beni uyarmıştı.

"ORGANİZASYONDAKİ BİR KIZI SEVİYORSUN, BİRLİKTE BÜYÜDÜĞÜN BİR KIZI

Isadora Croft... Onun tanımadığınız birine dönüşmesini izlemek için lanetleneceksiniz. Ve Isadora hırslı biri. Kalbini bu işe karıştırma. Sana söz veriyorum, Von, o yapacak."

"Peki ya onu şimdi seversem? Ya çok geçse?" On altı yaşındaydım ve umutsuzca takıntılıydım.

O zaman babamın gözleri yumuşadı ve biraz hüznle gülümsedi. "Bir gün sevginin örtemeyeceği bir şey yapacak. O zaman bırakma zamanının geldiğini anlayacaksın."

ISADORA KONUŞMAYA DEVAM EDİYOR, ANLAŞILIR, CILALI SESİ ÇINLIYOR zırhımı delip geçiyor. Sadece onun sözlerini bastırmak için bile olsa, o berbat Cadılar Bayramı sabahındaki müziği özlüyorum.

"Eğer biz Vipera'yı mahvetmezsek, Vipera bizi mahvedecek. Lekesizler ve onların boktan ebeveynleri de öyle." *Çünkü Unsaints ve 6 -ailelerinin tarikatı- bize bu işi verdi.* "Vipera çok fazla silah, çok fazla ölümcül uyuşturucu ithal ediyor. Üst düzeydekilerin kafasını güzel tutmak bir şey, ama İskenderiye sokaklarında silahların dağılmasına izin vermek başka bir şey. Bilgilendirmeyi duydun. Mads tedarikçilerini istiyor ve Theo'nun tipi olmadığını için benim almamı istiyor. Mads'in senin *baban* olduğunu hatırlatmama gerek var mı? *Ona* hayır diyeceğimi mi sanıyorsun?"

Bana ders verirken, ona bakmadan bile kafamın içinde yüzünü görebiliyorum. Kahverengi ten, geniş elmacık kemikleri, soluk kırmızı dudaklar. Uzun, kıvrıkcık siyah saçlar. Gözleri o kadar koyu ki neredeyse obsidyen. Benden bir karış daha kısa ama sıkı kasları var, milyonlarca dips, sınav ve kum torbalarına yumruk atmaktan kazanılmış trisepsler. Akciğerler, deadliftler ve minderde kıcımlı tekmelemekten gergin kalçalar. O da benim kadar iyi eğitilmiş. Writhe'deki yerini en az benim kadar kan ve ter dökerek kazandı.

Şimdi ilk kez diğer vücut sıvılarıyla birlikte rütbe atlıyor ve ben buna dayanamıyorum. Gençken telkin edilmeye başladığımızda, kadınların örgüt içinde çoğu zaman erkeklerin kullanamayacağı şekillerde kullanılabileceğini kabul edeceğimi düşünmüştüm. Isadora ve benden önce gelen pek çok eş bunu yaptı. Hatta buna saygı duyduğumu sanıyordum. 6'lar kadınlarla hiç uğraşmazlar, ancak Writhe'i denetlemelerine rağmen, bir parçası olduğum bu daha yeni, daha az şeytani organizasyon, cinsiyete bakılmaksızın herkesten yararlanmaya karar verdi. Buna *ilerleme* diyorlar.

Belki de düşündüğüm kadar ilerici değilimdir.

Ama yine de tüm bu yılların, beşinci doğum günümde yüzümü pastayla öyle bir parçalayan ve gözüme buzlanma ve ardından küçük bir enfeksiyon kapmama neden olan kızın bir gün bir yabancıyı becermekle görevlendirileceği fikrine alışmak için yeterli olduğunu düşündüm. Bir suç lorduyla. Onu öldürebilecek ve cesedi Raven'da çürürken bir an bile uykusunu kaybetmeyecek bir adam.

River. Onunla sırları için yatıyor -tedarikçisiyle ilgili istihbarat için- ve ben de kanlarını akıtmak yerine boğazını kesmeyi tercih ederim. Ama suçluların bile şifreleri vardır. "Her neyse, buraya geldim çünkü beni tek parça halinde, tarafsız bir yerde görmek isteyeceğini biliyordum." Sesi kesin ve keskin.

Babam bir keresinde *hırslı olduğunu* söylemişti. Hırsın bir gün kalbimi kıracağını hiç bilmiyordum. "Yorulдум ve eve gidiyorum." Tüm bunları törensiz bir şekilde açıkladı.

Sözlerinde pişmanlık gibi bir şey yok. Bunu iyi bir şey olarak kabul etmeliyim. İşini yaptı; bana tek parça halinde geri döndü.

Bu konuda erkekleri parçalara ayırabilir. Çaresiz değil. Ama sanki şu anda onun kötü sözleri *beni* parçalıyor gibi hissediyorum.

Hayal ederken nabzımın kulaklarımda çılgınca attığını duyuyorum. İkisinin birlikte yaptıklarını. Theo Sancte benim otuz beş yaşında, Isa ise yirmi dört. Uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü, kokain kralı babası tarafından Vipera'nın başına getirilmiş eski bir MMA dövüşçüsü. İtaatkâr kızlara ve sadizm gösterilerine karşı bir tutkusu var. Tüm bunlar Isadora'ya bilgi vermekle görevli olan babam Mads'ten öğrenilmişti. Kendi ailesinin kızlarını bir vampire teslim etmesi beklenemezdi, değil mi? Ama bana sorarsanız, ailelerimizin bu tür şeylerle uğraşması oldukça boktan bir durum. Yine de ailelerimizin işimize nasıl davrandığı başka bir günün hikâyesi.

Ve dün gece, Isadora işini tamamlamak için kendisi olmaktan başka bir şey yapmak zorunda kalmadı. Vipera'nın Writhe'in 6 ile olan bağlantısı hakkında hiçbir fikri yok. Bunun bir sebebi var. *İşte bu*. Writhe ve bir avuç diğer yeraltı suç örgütü, sırlarını çalmak, bilgi alışverişinde bulunmak, bir yatağa uzanmak ve eli Isadora'nın küçük güzel boğazında olan Theo Sancte tarafından becerilmek için gerçek sadakatlerini gizliyorlar.

Evet, belki konu dışına çıkıyorum ama elimde değil.

Bu benim öptüğüm boğazın aynısı. Hatta bir keresinde çok sarhoşken ve kendimi çok cesur hissederken ısırmıştım ve o da benden bunu istemişti. Aynı gece onu ilk kez morartmıştım, başparmağım beline bastırmıştı.

Bu benim için yeniydi. Şu anda öyle görünmese de her zaman soğukkanlı ve sakin olmuşumdur. Sevişirken bile. Bu da boşalmanın bir yolu ama Isadora'nın sevdiği gibi ek bir gösteriye ihtiyacım yok. Ve Isa'ya sahip olma *özleminden* nispeten uzak durmaya çalıştım, çünkü bu hiçbir zaman boş bir hayalden öteye geçmedi. Farklı hırslarımız var ve arkadaş olarak daha iyiyiz, ayrıca bir çift olmadığımızda diğerine karşı fidye veya tehdit olarak daha az çekiciyiz. Bunu biliyoruz.

Ama yıllar içinde bazen aramızda zayıflık anları oldu. Bazen Isadora'nın analitik zihni kapanır ve saçma sapan cinsel iştahını doyurmak için barda bir yabancı bulmak yerine benim denememe izin verirdi.

Özellikle de depodan sonra.

Sanki anılarını sikip atmamı istiyor gibiydi.

Ve Tanrım, denedim. Genellikle sarhoş olduğumda, ertesi sabah yatak odamdan izlerimle kaplı olarak çıktığında acıyla başa çıkabileceğime kendimi ikna edebildiğimde, ama bana ait olmaya on üç yaşımdaki kadar yakın olmadığında. İlk öpücüğümüzü paylaştığımızda benden daha fazlasını istemişti ama ben bunu veremeyecek kadar rahatsızdım.

O da başka bir yerde bulmuş.

Tıpkı dün geceki gibi. Teknik olarak yaptığı şeyi yapmak zorunda değildi. Başka birine de gidebilirdi. Babam onu asla böyle bir işi kabul etmeye zorlamazdı. Ama Writhe için piyade olmak onun için yeterli değil.

Hırslı.

Yanımdan geçip giderken, şüphesiz tam da söylediği şeyi yapmak ve ortak dairemize gitmek için, ben de biraz hırslı olmak istediğime karar veriyorum.

Uzanıp kolunu tuttum, parmaklarımı bileğinin etrafında sıkıca kapattım, depodan sonra bana sarılmasının nasıl hissettirdiğini hatırladım. Tek bir anlık profesyonel zayıflığını, yüzünü göğsüme bastırışını ve hayatımızın geri kalanında onun ihtiyaç duyduğu kişi ve şey olmak için her şeyimi verebileceğimi biliyordum.

Şimdi benden hemen uzaklaşmıyor. Odanın arka köşesindeki mat siyah kapıya bakıyor, bu yüzden yüzünü göremiyorum ama kafamın içinde canlı bir şekilde hayal ediyorum. Koyu renk kaşları birbirine kenetlenmiş, dudakları büzülmüş, burun delikleri benim lanet *cüretim* karşısında damarlarına dolan öfkeyle alevlenmiş. Ellenmekten hoşlanmıyor -tabii ki izin vermediği sürece- ama dün gece kesinlikle sevdiği bir şekilde incindiğini varsayıyorum, o zaman neden benimle olmasın? *Neden şimdi olmasın?* Karanlık ve çılgınca olan her şeyi sever; *ben de öyle olabilirim.*

"Von." Adımı sessizce söylüyor ama hâlâ bana bakmıyor.

Kolunu kavradığımda nabzının hızla attığını hissediyorum. Bakışlarım saçlarının üzerinde geziniyor, sırtından aşağı inen bukleler belinde son buluyor. Koyu kahverengi-siyah ve daha açık bir esmer tonunun ipleri. Gözlerim geniş kalçalarını, yuvarlak poposunu, bordo, dar kesim eşofmanının vücuduna yapışışını bulduğunda dişlerimi sıkıyorum.

kıvrımları. Çıplak göğsüm inip kalkıyor, zihnim dün gece ona olabilecek en kötü şeyleri çağırıyor.

Kötü alışkanlıkları ve daha kötü bağımlılıkları olan adamlarla çevrili. Silahlar, bıçaklar, kokain, haplar, Fentanyl. Onu sona erdirmek için hiçbir şey gerekmiyordu; yavaş ya da hızlı. Theo ne isterse istesin, onun ölümü sadece hayal gücüyle sınırlıydı. Elbette intikamını alırdım ama o öldükten sonra bunun ne önemi var ki?

Depo bana sadece bir tat verdi. Orada kimse ona dokunmadı. Gerçekten dokunmadı. Karnını deştiği koca adam sadece patronu bizim için fidyeyi alana kadar ona göz kulak olacaktı.

Onun istediği sensin. Uyumak için her uzandığımda kafamın içinde bu sözleri duyuyorum.

Dün gece bile, ama karanlıkta bana bunları fısıldayan Isa değildi. Onu düşünen bendim, Theo'nun sırf yapabildiği için boğazını keseceğinden endişeleniyordum.

Hayal etmek bile vurulmak gibi geliyor ve ben bu duyguyu biliyorum. On dokuz, Writhe için çalışmaya başladığımın ikinci yılı, yanlış kişiye saygısızlık ettim.

Isa'nın güzel boğazında başka birinin parmaklarını düşünmemek için o kurşunu tekrar tekrar yerdim.

Bakışlarımı sırtının küçük kısmına doğru kaldırmaya zorluyorum kendimi, kahverengi teni belinin hemen üzerinde bağladığı beyaz tişörtünden görünüyor. Omurgasını çevreleyen çukurların izini sürüyorum, sonra bakışlarımı sırtının kıvrımına, saçlarının kalın tellerinin arasından fark edilen kürek kemiklerinin sıkı kaslarına doğru kaldırıyorum.

"Eve gitmiyorsun," diyorum, boynunun eğimine bakarken sesim kısılıyor.

"Bunu yapmayacağız," diye fısıldıyor ama hiç kıpırdamıyor. Ürkütücü bir şekilde. Hiç *bu kadar* ileri gitmemiştim. Genellikle bir ya da iki içki ya da bir ya da üç esrar içtiğimi bildiğinde bana gelir. Avantaj elde ettiğinden değil; o anlarda gelişini *memnuniyetle karşılıyorum*.

Ama bu sabah ikisini de yemedim.

Beni en kötü şekilde u ç u r a c a k kabuslardan başka bir şey görmedim.

Onun boş odasının hemen karşısındaki odamda dönüp duruyordum.

Geri gel, diye düşündüm bütün gece, telefonuma bakarak. *Geri dön. Ona her şeyi bir anda verme.*

Ama tabii ki yaptı. Isadora Croft muhteşem küçük bir fahişe ve ne kadar şiddetle nefret etsem de onun hakkında bunu hep biliyordum.

Theo'yu yatağa *o* götürdüyse hiç şaşırmam, tersi değil.

Şiddetli bir nefret ve şehvet dalgası neredeyse dizlerimi titretiyor.

Öne doğru kayıyorum, karın kaslarım gergin, boğazım sıkı. Üzerimde sadece gri basketbol şortu ve siyah, yüksek topuklu spor ayakkabıları varken, beni tatmasını sağlamak için fazla bir şey çıkarmam gerekmiyor. Kafamdaki onun başkası için diz çöktüğü imgesini yok etmek için.

Bunu kesinlikle yapıyoruz.

Ona yaklaşıyorum, yavaşça bileğini bırakıyorum, her seferinde bir parmak, kendimi sırtına doğru kıvrırken, ona hükmediyorum. Dokunacak kadar değil ama kokusunu alabilecek kadar yakın. Yağmur gibi karanlık, deniz tuzu gibi hafif bir şey. Ve ona ait olmayan, muhtemelen ona ait olan bir şey. Theo Sancte.

"Sana ne yaptı?" Sesim alçak ve soğuk, tepki vermesini istiyorum. *Bir şeyler yapmasını. Bir şey söylemesini. Bana onun bir iş olduğunu söyle. Bir şey ifade etmediğini söyle. Bir gün, tüm bunlar geride kaldığında, sadece beni isteyeceksin.*

Söyle bana.

Yumuşak bir kahkaha atıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak arkasını dönmeyi reddediyor. "Hiçbir şey yapmayacaksın, o yüzden neden bu horoz dövüşünü daha az yorgun olduğum ve senin çocukça oyunlarını oynamaya daha meyilli olduğum başka bir güne saklamıyoruz?" Başını bir kez sallıyor, saçlarının uçları kuyruk sokumunu sıyrıyor. "Güle güle, Von."

Ama o uzaklaşmadan, bir kolumu beline dolayarak küçük bedenini kendime doğru çekiyorum, sahipleniciliğime sadece Nox'un loşluğu tanıklık ediyor.

Hemen tepki verdi. Parmakları tutuşumu kırmak için ön koluma saplanıyor ve başını geriye atarak kafatasını göğsümün üst kısmına çarpıyor.

Gülümsüyorum, bana istediğim dövüşün bir kısmını verirken nabzım hızlanıyor. Ama onun öğrendiği tüm becerileri ben de öğrendim ve cüsse avantajım var. Diğer elimi yukarı kaldırıp yumuşakça boğazına sarıyorum. Parmaklarım çene çizgisi boyunca bastırıyor ve dudaklarımı tenine yaklaştırırken çenesini yukarı doğru eğiyorum.

"İstedin mi?" Fısıldıyorum, burnum kulağının ucunu sıyrıyor. *"Onun gibi bir adam için gerçekten islandın mı?"*

Manikürlü tırnaklarını ön kolumun derinliklerine doğru kıvrıyor ama acının ısırmasına aldırmiyorum. "Bırak beni *Bentzen*," diye hırlıyor soyadımı, eskiden lakap olarak kullandığı ama gençken çok daha az ısırıldığı bir şey. Boğazı geriliyor, kelimeleri boğuluyor ve ben gülümseyerek hilali elmacık kemiğinin kıvrımına bastırıyorum.

"Sana zarar verdi mi?" Kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyor ve eğer Theo yaptıysa, suç lordunun ölümünü bizzat sağlayacağımı biliyorum. Writhe, 6, Vipera, hepsi *onun* için ikinci planda. Parmaklarımı beline sokuyorum, çıplak teni soğuk öfkeme karşı sıcacık. Başımı daha aşağı eğip boynunun kıvrımını dürtüyorum, dudaklarım gömleğinin V'sinden erişilebilen köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor. "Ve bana yalan söyleme Isadora. Seni ondan daha iyi tanıyorum."

Kıpırdamıyor. Sonra gırtlaktan gelen bir sesle, "Dün gecedен sonra bunun artık doğru olduğundan emin değilim," diyor.

Ve beni gafil avlamaya, *acı* hissetmek için savunmamı düşürmeye yetecek bu darbeyle, başparmağımla işaret parmağım arasındaki hassas boşluğu yakalamayı ve parmak uçlarıyla *sertçe* ısırmaı başarıyor, sonra eğilip kendini kavrayışından kurtarıyor.

Avuçlarını havaya kaldırıp omuzlarını dikleştirerek bana bakıyor, siyaha yakın gözleri obsidyen yarıklara dönüşmüş, burnu hırıltılı bir şekilde kırışmış. "Ben işimi yaptım," diyor, sesi tıslıyor, savunmasına rağmen elmacık kemiklerinde sıcak pembe parlıyor. "Ve *senden* daha fazlasını öğrenebildiğim için kızgınsın. Siktir git, Von. Bunu benim için mahvedemezsin." Çenesini kaldırıyor, tam da yapmayacağımı söylediği şeyi yapmam için bana meydan okuyor.

Bu pozu daha önce birçok kez gördüm.

Hırslı.

Onu incelerken yanağımın içini ısıırıyorum, ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrılmış. Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz. Kalın, koyu renk kirpiklerine bakıyorum. Şişmiş dudaklar, şüphesiz *Theo'nun* pis ağzı her yerinde.

Sütyen giymemiş olması, meme uçlarının beyaz gömleğinin altında kumaşa baskı yapan kahverengi noktalar olması.

Ve göğsündeki iz. Sol göğsündeki şişlikte yeni oluşmuş bir çürük.

Hırslı.

Kusurları görünce her yerim ü ş ü s e de kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Sanırım kendi kendini mahvettin."

Koyu renk gözleri benim gri gözlerimle buluşuyor ve dolgun dudaklarını bir gülümseme kaplıyor. "Sürtük ayıplaması mı? Bunun sana yakışmadığını sanıyordum." Spor ayakkabılarına bakıyor, sonra bakışlarını tekrar yukarı kaldırıyor. Ama bir anda kollarını yana indirdi. "Biraz büyüdüğüne karar verdiğinde, dün gece ne öğrendiğimi sana anlatacağım. O zamana kadar beni acıma partine sürükleme."

"Theo'nun aletinin ne kadar büyük olduğuna dair büyük istihbaratı mı kastediyorsun?" Çocukça olduğunu biliyorum ama elimde değil. Uzak duramayarak bir adım öne çıktım.

Geri çekiliyor, tanıdık bir dans yaparken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, ama genellikle bu kontrollü eğitim bağlamında oluyor. Tek amacı kendimizi geliştirmek olan dövüşler.

Bu daha kötü gibi.

Ben öne çıkıyorum. O geri adım atıyor. Ve tekrar.

Ta ki... omurgası duvara çarpana, nefesi küçük bir telaşla çıkana kadar. "Tahmin etmem gerekirse, yedi inç." Gözleri kısıldı.

"İçine girdiğimde bir inç daha fazla olduğunu düşünürsek, bunu hissettin mi?" Avuç içlerimi başının iki yanına bastırıyorum, onu duvara sabitlemek için fizikselliğimi kullanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Vajinalar böyle çalışmaz."

Ani bir an için gülmek istiyorum, o da gülmek istediğimi biliyor, dudakları hafifçe yukarı kalkıyor ve gözleri büyüyor, sanki tüm bunları bir şaka haline getirmem için sessizce yalvarıyor. Ama pes etmiyorum ve o da mizahın sığlığını geride bırakıyor.

"Bunu yalnız bırakmak istiyorsun," diyor sessizce, yutkunurken boğazı hareket ediyor.

Aşağı baktım ve sonra onu gördüm. Daha önce kaçırdığım şeyi.

Boğazının etrafında daha fazla iz var.

Onun işi olduğunu bildiğim halde midem bulanıyor. Depodan sonraki aylarda benden onu incitmemi istediği görüntüler beynimde çağlıyor ve aynı şeyi Theo gibi biriyle yaptığını hayal ederek hem tahrik oluyor hem de midem bulanıyor. O ya da Vipera Writhe'den daha büyük ya da daha zengin falan değil, ama o daha *kötü*. Çok daha az ahlaki değerlere sahip ve öldürme çılgınlıklarında oldukça gelişigüzel. Kısmen 6'nın onu sorun olarak görmesinin nedeni de bu. Ayrıca sadizm ve boyun eğme eğilimi de var ki Isa'nın yakınında olmasını istemiyorum, her ne kadar o da aynı şeyi seviyor olsa da.

"Bu sadece bir iş," diye fısıldıyor, sanki onun sapkınlığının kanıtlarını gördüğümü biliyormuş gibi, ama ben kafamda böyle görmüyorum. "Bırak artık, Von."

Ama her şey aniden daha kötü hissettiriyor. Daha ciddi. Her parmağımın ucunu soğuk duvara bastırarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Yedi yıl önceki Cadılar Bayramı'nı düşünmemek için,

yeterince hızlı koşmazsam, oraya yeterince çabuk varamazsam, onunki olsaydı hayatımın sona ereceğini hayal ediyorum. Soğuk duvarı bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

Soğukluk yerine oturdu. Diğer herkes için çok kolay. Nefes almak gibi, kayıtsızlığım.

Ama o... o.

Başımı bir kez sallıyorum. "Oraya geri dönme." Mantıklı olmaya çalışıyorum. Boğazına bakarken ona gerçek bir sebep vermeye çalışıyorum. "Eğer bunu ilk gece yaptıysa... Ya senin gerçekte kim olduğunu biliyorsa? Writhe'ın gerçekte kim olduğunu? Ya -"

Avucunu ağzımın üzerine koydu.

Mantığımın berbat olduğunu biliyorum. Bu biraz kaba seks. Dayanacak bir yerim yok ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Yine de dudaklarım tenine değerken gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

"Dur," diye fısıldıyor. "Benim için kendini delirtme. Kendi başımın çaresine bakabilirim, Von. Bunu biliyorsun."

Onun incittiği adamı düşünüyorum. *Öldürdüğü.*

Ne kadar tehlikeli olabileceği önemli değil. Bu düşünceyi yok etmez... Seninle *ilgilenmek istiyorum.*

Yavaşça, sadece başparmağı alt dudağıma bastırılana kadar parmaklarını yumruk haline getiriyor. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Depo odasının kızılığında onu hatırlıyorum. Kulaklarımda çınlayan müziği. Onu korurken dövüştüğü ya da gizlice yaklaştığı bir adamın yanında otururken çığlık atıyor olmalıydı - hangisini, neden onun peşinden gittiğini hiç söylemedi. Sadece orada bir dirgen olduğunu söyledi. Depo eskiden bir tarım şirketi için tedarik binası olarak kullanılıyordu.

Bu aracı kullanarak...

Anılara göz kırpmıyorum. Onu orada bulduğum o an için beni inşa edenleri düşünüyorum.

Annemin eve kanlar içinde geldiğini görmek. Babamın kolu askıdaydı. Aşırı hevesli bir hedefin atardamarı parçalamaya çalışmasının ardından babamın annemin kalçasına dikiş atmasını izlemek ve bir hastane ziyaretinin çok fazla bilgi yayabileceğini düşünmek.

Bu hayatı biliyorum.

İyi olmaktan en uzak şey. Isadora *hırsından* bir nebze olsun vazgeçebilseydi, bize *bakabilirdim*. Riskleri göze alabilir ve onu güvende tutabilirim, başka işler yapabilirim, kendi silahlı yerleşkesinde bir suç lordunu becermekten daha az tehlikeli işler.

İçkisine ilaç katılmış. Kafasına aldığı bir darbe. Uzuvarlarını parçalayan bir köpek. *Onu,*

O adamın yattığı yerde, depoda.

Dün gece onu beklerken, dua ederken ve Tanrı'yı sevmezken bile bu şeyler beynimde dönüp durdu.

Kafamın içinde bir şey veriyor.

Başparmağını ısırđım. *Sertçe.* Ona karşı rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmadım ve bir adamı soğukkanlılıkla vurup bir diğeri için sıcak kanlar içinde dövmüşken, bir yabancıнын boğazındaki tendonları kesmek için bir bıçak kullanmışken ve bir hedefin karnına gözümü bile kırpmadan başka bir bıçak sokmuşken, Isadora Croft'un bir daha yapmayacağını söylemeden buradan *ben* olmayan birine işaretlenmiş olarak çıkmasına izin veremem.

Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum ve Theo'nun öyle olduğunu sanmıyorum. Babamı bu konuda ikna etmeye çalıştım ama Mads Bentzen henüz davet edilmediğim bir tarikat etkinliğı olan Solemn'e hazırlanmakla meşgul.

Bunu durdurmak benim elimde.

Dişlerim teninde gezinirken Isa'nın nefesi kesiliyor, gözbebekleri irislerinin karanlığına gömölüyor, bir eli beni itecekmiş gibi karın kaslarıma dayanıyor.

Sana meydan okuyorum. Sana meydan okuyorum.

"Von," diye fısıldıyor, her şeyden çok uyarıyor.

Başparmağını tekrar ısırıyorum, sonra parmağının pedini yalıyorum, tüm bunları yaparken daha yakına eğilip onun alanına giriyorum. Elini hareket ettiriyor ama son anda elini yanından ayırmıyor.

Elini boynumun kıvrımına doluyor, başparmağı boğazımın çukuruna hafifçe bastırıyor. *"Von,"* diyor tekrar, ama bu sefer sesi farklı çıkıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Onu becermeni istemiyorum."

Öldürüyor

Be

n. Bir kahkaha atıyor, nane dudaklarıma değiyor. "Bunun için biraz geç-"

Kapa şu lanet çeneni.

Bunu söylemek yerine onu öptüm çünkü bunu yaparsam bana tokat atacaktı ve ben

Şu anda vurulacak gibi hissetmiyorum.

Ağzım onun şişmiş dudaklarını yutuyor.

Bir an için, bir kalp atışı kadar bir süre için, tırnaklarını boynumun yan tarafına geçirmekten başka bir tepki vermiyor.

Sonra bana kapıyı açtı.

Ve ben tereddüt

etmedim.

Emmeden önce dilimi onunkine doluyorum ve ağzımdan çıkan iniltinin hayaletini ondan dinliyorum. Ayak parmaklarının üzerine basarak vücudunu sanki oraya sığmak için yaratılmış gibi benimkine doğru kavislendirirken bir adım daha yaklaşıyorum.

Tam burası. Burası senin ait olduğun yer.

Elimi beline atıp onu daha da yakınımaya çekiyorum, aramızda boşluk kalmıyor. Avuç içi karın kaslarımdan yukarı kayıyor, göğsümde ısınıyor, diğer elinin parmakları ensemdaki saç telleriyle oynuyor.

Alt dudağını ısıırıyorum, sadece nefes alabilmek için geri çekiliyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmek için çırpınarak açılıyor. Dudakları ayrılmış, düzensiz nefesler alıyor. "Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Bu işimi değiştirmez. Bu beni ona tekrar gitmekten alıkoymaz. yarın gece-"

Parmaklarımı ensesinde, saçlarının altında kenetliyorum, boyun omurgasını geriye doğru yatırıp boğazını ortaya çıkarıyorum. Başımı eğiyorum ve dişlerimi Theo'nun parmaklarının iz bıraktığı noktaya sürüyorum. İnliyor, vücudu kaskatı kesiliyor ama kaçmaya çalışmıyor.

Onu incitmek istemiyorum.

Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Benden istediğinde bile bundan hoşlanmıyorum ama yapıyorum çünkü onu seviyorum.

Yine de kontrolümü kırabilen tek kişi o ve bazen yapmak *istemediğim* tüm bu şeyleri bir gün yapıp yapmayacağımı merak ediyorum.

Senin için ne kadar ileri gitmemi istiyorsun? Sana sahip olmak için yeterince zalim değil miyim?

Siktir git. Bunu ona söylemek istiyorum ama yeterince cesur değilim. Lanet bir uyuşturucu bağımlısı için hayatını mahvediyorsun. Çünkü Theo öyle; kısmen bu yüzden kontrolü bok gibi. Onun için kokain, çünkü kokain kullanan herkes bunun kendilerini daha iyi bir bağımlı yaptığını düşünüyor. Hay sikeyim. Sen, Isa. Böyle bir adamla rol yapıyorsun.

Kollarımda titriyor ve ben boğazına doğru bir çizgi yalıyorum, umutsuzluk, şehvet ve çaresizlik hepsi zihnimi tırmalıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldıyor tekrar, parmaklarını büküp tırnaklarını göğsümde gezdirirken dudaklarından bir nefes çıkıyor. "Bunu yapabiliriz ama bir anlamı yok-"

Dişlerimi daha da sıkıyorum ve bir an için sadece ismimin nefesini inletiyor. "Von."

Onu usulca ısırırken tek bir sesin içimde yarattığı sıcaklık seliyle bayılacağımı düşünüyorum.

Vücudu kollarımda gevşek. O tamamen benim.

Sen her zaman benimsin.

Ama tenini emdikçe, sonra onu ısırduğım yeri okşayıp yatıştırdıkça, o... değişiyor.

Dizini kaldırıyor ve hiç uyarmadan kasıklarına doğru itiyor.

İnleyerek geriye doğru sarsılıyorum ama belini kavrayışımı bırakmıyorum. Ağır ağır nefes alıp ona bakarken ağzımda demir tadı alıyorum. O da bana ters ters bakıyor, gözleri kısır yarıklar gibi.

"Özür dilerim-" diye söze başlıyorum ama başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Sana sahip olabileceğimi *mi* düşünüyorsun?" Gözleri şehvetle parlıyor ama bana bakarken bunu bastırmaya çalışıyor. "Öylece *senin* olabileceğime ve birdenbire Mads'in bana iş vermeyeceğine, babamın bana iş vermeyeceğine, 6'nın bana üreyecek bir şey olarak bakacağına ve tüm *hayatımı* eğitmek için harcadığım her şeyi yapabileceğine inanacak kadar kandırılmış *musun*? Sonsuza dek mutlu olman için her şeyin bu şekilde olacağına gerçekten inanıyor musun?"

Onu daha önce hiç *bu* kadar öfkeli, gerçekleri bu şekilde dökerken görmemiştim ama mantığı onu yakaladığında bu kadar hızlı değiştiğini daha önce birçok kez görmüştüm.

Kendi kıskançlığım, ellerini benden koparıp yumruk haline getirirken titreyişini karşılamak için yükseliyor, ağzı onun yüzünden kıpkırmızı.

"Bu çok mu kötü?" Soruyorum, sesim kısık. "Bana ait olman?" *Başka kim benim gibi senin yanında oldu? Başka kim senin gerçekte ne olduğunu gördü?*

"Ben kimseye ait değilim, Von."

Nefes alıyorum. Dışarı. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek ve ona tam olarak kime ait olduğunu göstermek istiyorum. Lanet olası Theo Sancte'nin hissini onun içinden söküp almak istiyorum.

Onu sevmeme izin vermesini istiyorum.

Ama tam ağzımı açtığımda, tam da depodan beri tutunduğum bir duygu olan böyle bir şeyi söyleyecek kelimeleri bulabileceğimi düşündüğümde, spor salonunun kapısı yumuşak bir gıcırtyla açılıyor.

Doğruluyorum, hemen dönerek vücudumu Isadora'nınkine siper ediyorum. Nox gibi bir yerde her şey olabilir.

Uzun boylu, yapılı bir adamın koyu renk gözleriyle karşılaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen beni lanet bir simit haline getirebilecek biri.

Cain Bonavich Isadora'ya bakıyor ve ben geriliyorum. Onun için hayatımı veririm elbette ama Cain'e karşı... Bunu gerçekten kanıtlamak zorunda kalabilirim.

"Bu odaya ihtiyacım var," diyor Cain sonunda, sesi sessiz ama sahip olmayı arzuladığım bir güçle dolu.

Bir kez başımı sallıyorum, sonra Isadora'ya dönüp koluna giriyorum. Onu burada bir Unsaint'le bırakmamın imkânı yok. Ona tam olarak istediği şeyi verirler ama hayatta kalamayabilir.

"Peki," diyorum sessizce.

Ve Isadora'nın gözleri Cain'in vücudunun çerçevesini izlerken, tartışmıyor ve aramızdaki bu konuşmanın bitmediğini biliyorum.

ISADORA

Cain Bonavich ayrılışa tepki göstermeden önce kapıdan sadece yarım adım uzaklaşabildik. *Aşağı yukarı onun emrettiği bir şey.* Bu kadar çok kelimeyle olmasa da.

Cain kayıtsızca bir elini kaldırıyor, dur işareti. Von'un güçlü ve nasırlı parmaklarının bileğimi sıktığını hissediyorum. Bir çocuk gibi çıkışa doğru yönlendirilmek hoşuma gitmiyor ama Unsaint'e karşı duyduğum endişe Von'un saçma davranışı hakkında hiçbir şey söylemememi sağlıyor.

Sanki bir adamı onun kadar kolay öldüremezmişim gibi. Sanki yapmamışım gibi.

Ama Unsaints farklı bir insan türü, o yüzden belki de Von'un korumacılığı haklıdır. Sadece bu seferlik.

Bonavich'in gözleri benimkiler kadar koyu ve elini yanına indirip ikisini de cebine soktuğunda *bana* bakıyor. Koyu yeşil pantolonu ve siyah kaşmir gömleğiyle egzersiz yapmaya gelmiş birine benzemediği izlenimine kapılıyorum ama kolundaki her bir kasın dış hatlarını, kahverengi teninin altında uzanan damarları görebiliyorum. Benimkinden bir ton daha açık; babası Callum'un beyaz olduğunu biliyorum ama annesi beyaz olmamalı, öyle varsayıyorum. Benim için de aynı şey geçerli. Annem siyah, babam ise beyaz.

Von'un bileğime yapışmış soluk parmaklarına bakıyorum. Babam beyazın o tonunda değil. Daha zeytin rengi. Von çok açık tenli, kıvılcak saçlı ve bu karşılaştırma zihnimde kısa bir an için de olsa gülümsemek istiyorum.

Theo Sancte ile geçirdiğim dün geceyi, neredeyse kolum kadar uzun silahları olan adamlar tarafından sıkı bir şekilde korunan evinin koridorlarında yürürken omurgamda hissettiğim korkuyu unuttum. Theo, değişik mavi tonlarında dekore edilmiş saray gibi yatak odasının kapısını kapatırken midemde gezinen korkuyu. Kilidi de tıklattı.

Kaçış yoktu, ki bu iyi bir şeydi çünkü aksi takdirde kurşun geçirmez kapıdan kaçabilirdim.

Ama bundan sonrası bazı açılardan kolaydı. İkimiz de ne için orada olduğumu biliyorduk; komşu bir suç örgütünün kızı, Writhe'a gelecekte yapılacak olası bir iyilik karşılığında rehin bırakılmıştı. Kulağa korkunç geliyor ama seks satar ve bazen paradan daha fazlasını kazandırır. Yani anlaşma o kadar da çılgınca değildi; sadece Theo Sancte'ın benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çünkü Writhe'in *gerçekte* ne yaptığını bilmiyor. 6'nın ve Lekesizler'in kölesi gibi davranıyor.

Ama Von'un buraya girdiğinde bana köpek yavrusu gibi bakmasına ve daha sonra öfkelenmesine rağmen, dün gece yaptığım şeyden nefret etmiyorum. Eylemin kendisinden değil. Şöhreti bir yana, Theo *bana* hiç korkunç bir şey yapmamıştı ve yaptığı şeyler de acımasızcaydı, ama hızını ben belirledim ve o sadece bu tür bir sadist oldu. Belki böyle bir insan olmasaydım saldırı gibi gelebilirdi ama her şey rızaya dayalıydı, Von'un bundan çarpık bir rahatlama bulduğunu biliyorum ama o da bundan nefret ediyor. Sevdiği kız kendini pazarlıyor. Gerçi o da aynısını yapıyor, öldürmek için bedenini tehlikeye atıyor, sadece olaya farklı bakıyor, çünkü erkekler her şeyi çarpıtmayı seviyor.

Cain'in kara kaşları kalkarken nabzım atıyor, sanki bana bakmaya devam ederken aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. Elbette bu imkânsız ama yine de yüz ifademi Von'dan çok iyi öğrendiğim kayıtsızlık maskesine dönüştürüyorum. Doğal olarak duygularımı yüzümden gizleyemiyorum. Ama Von bunu her zaman, her gün yapıyor ve ben de ondan öğrendim.

Unsaint'ten gözümü ayırmıyorum. Tabiri caizse o benim işverenim. Bildiğim kadarıyla Theo'yla olan işime doğrudan dahil olmasa da, o Lekesizler'in bir parçası ve Writhe'in üstünde yer alıyorlar.

Von'un parmak uçları bileğimin etrafında daha sıkı dönüyor, ama Cain'in benimle ilgili değerlendirmesine başka bir tepki vermiyor, neyse ki. Birbirleri kadar uzunlar ve Cain Von'dan daha kalın olsa da, en iyi arkadaşım da kaslı, geniş omuzları, büyük elleri ve acısını bölümlere ayırma ve onunla savaşılmaya devam etme yeteneği var.

Bana gelmediği sürece, ama şimdi bunu düşünmemeye çalışıyorum. Aramızdaki her şey en başından mahkumdu ve onun kalbini tekrar tekrar kırmayacağım gibi kariyerimden de vazgeçmeyeceğim, bu yüzden aslında birlikte olmadığımızı bildiğinden emin oluyorum. Aramızdaki herhangi bir seks, herhangi bir öpüşme ya da tutku, alkol ya da marihuananın, kendi yüksek cinsel dürtülerimin ve uzun süredir biriyle sevişmediğimde pervasız olma eğiliminin bir sonucuydu. O zamanlar kendimi ona karşı bir zorunluluk gibi hissediyordum ve genellikle sabah olmadan odasını terk ediyordum. O geceler kendimi bir öncekinden daha fazla fahişe gibi hissediyordum ve neden olduğundan bile emin değilim.

"Seninle biraz yalnız konuşmamın sakıncası var mı?" Cain gözlerini benden ayırmadan soruyor. Bu bir soruydu, ama sesinin gürültüsünden ve

konuştuktan sonra dolgun dudaklarının, bunun daha çok bir ifade olduğunu biliyorum. Suç lordları bu şekilde garip bir şekilde kibar olabiliyor. Sizi gözlerinizin ortasından vurduktan sonra da gülümseyebilirler, yani bu gerçekten nazik bir şey değildir.

"İşten yeni çıktı ve-"

"Hayır. Sorun değil." Kolumu büküp kendimi Von'un koruyucu pençesinden kurtarıyorum, aynı zamanda bakışlarımı ona yöneltiyorum. *Kapa şu lanet çeneni.*

Ama gözleri... Benimkilerle buluşuyor ve ugh. Koyu gri, tamamen renksiz. Soluk gümüş mızraklar gözbebeklerine doğru fırlıyor ve renksizliği çok uzun süre incelediğimde sanki düşüyormuşum gibi hissettiğimi hep fark etmişimdir.

Göz kırpyorum, onun yerine beyaz tenindeki kalın çillerin izini sürüyorum. İfadesindeki sıkışmış bakışa, kalkık burnunun hafifçe çekilmesine. "Beni bekle. Hemen geliyorum." Cain'e bakıyorum. "Doğru mu?"

İfadesi okunamıyor, bir maske gibi, ama bir kez başını sallıyor, başka bir şey söylemiyor.

Von'a dönüp baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum, beni burada yalnız bırakması için gerçekten iyi olup olmadığından emin olmak istiyor. Bir kalp atışı kadar zaman geçiyor ve soğukluğunun tekrar yerine oturduğunu görüyorum. Pürüzsüz dudakları birbirine yapışıyor, çenesi yukarı doğru eğiliyor ve küçümser bir tavırla kaşlarını kaldırıyor. Umursamıyormuş gibi davranıyor.

"Elbette," diyor soğukkanlılıkla. Ve ikimize de başka bir şey söylemeden açık kapıdan Nox'un karanlık koridoruna doğru gidiyor. Koridor boyunca antrenman, ağırlık, meditasyon ve toplantı için başka odalar var ve acaba beklerken bunlardan birini mi bulacak, yoksa binadan çıkıp Bentley'ine binip beni burada mı bırakacak diye merak ediyorum. Umarım yapmaz çünkü gerginim; üst düzey bir suçlu ve tanınmış bir dövüşçü sizinle bir odada yalnız konuşmak istediğinde insan böyle oluyor.

Cain usulca açık kapıdan uzaklaşıyor, usulca kapanmasına izin veriyor, mandal yerine oturduğunda bizi içeriye kapatıyor.

Elleri hâlâ ceplerinde ve beni sessizce değerlendiriyor, karanlık bakışları ayaklarımdan -beyaz spor ayakkabılarımdan- başlayıp bordo eşofmanlarıma, belimdeki şeride, beyaz gömleğime, boğazımdaki sütuna doğru ilerliyor, o sırada dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Dürüst olmak gerekirse, bakışlarını yüzüme dikmeden önce bunu yaptığında kendimi daha sakin hissediyorum.

Aramızdaki birkaç metreye rağmen hâlâ bana bakıyor ve onun

fizikselliği karşısında nabzım bir anlığına titriyor. Kaslarındaki dalgalanma

Omuzları gömleğinden bile görünüyor. Koyu renk saçları kısacık kesilmiş ve belirgin çenesinde kirli sakallar var. Onunla ilgili her şey inanılmaz derecede erkeksi ve yarım saniyeliğine beni dün gece Theo'nun yaptığı gibi duvara ittiğini hayal ediyorum - buna bayıldım - ve beni o kadar sert beceriyor ki, Von inlemelerimi duyuyor ve bu konuda bir şeyler yapmak için bu odaya geri geliyor.

Onun saplantılı aşkıyla oynamak istememeliyim ama istiyorum çünkü ben de onu seviyorum. Sadece bu konuda daha pragmatikim.

"Bitti mi?" Cain usulca soruyor, sanki beynimden geçen filmi görmüş gibi, koyu, kalın kaşları kalkık.

Yüzüm kızarmıyor. Von'un aksine, işimde iyi olabileceğimi bilecek kadar bana saygı duyması dışında Cain'in benim hakkımda ne düşündüğünü özellikle önemsemiyorum.

"Neyi tartışmak istiyorsun?" Karşı çıkıyorum, sesim eşit. "Dün gece. Nasıl geçti?"

Gözlerim kısılıyor ve aklıma Von geliyor. "Sana rapor vermiyorum." Ve Unsaints'in Writhe'in üstünde olmasıyla ilgili kısmı bir kenara bırakırsak, ben de değilim. Dışarıdan ne kadar garip görünse de, Von'un babası Mads'e hesap veriyorum. Buraya gelirken nasıl geçtiğini ona zaten anlattım, daha müstehcen detayları atladım. O bunları istemiyor ve benim de bunları sözde bir amca figürüyle paylaşmaya hiç niyetim yok.

Cain burnunun ucuyla bana bakıyor. "Mads Bentzen benim altımda. Sen de onun altındasın." Noktaları yüksek sesle birleştirmiyor ama ben takip ediyorum ve ekliyor, "Öyle olduğunu farz et. Yani bana rapor ver. Nasıldı?" diye tekrar soruyor, tonu eşit.

Yutkunuyorum ama kollarımı kavuşturmayı ya da omuzlarımı kamburlaştırıp kendimi küçültmeyi reddediyorum. Erkeklerin, havuzdaki en küçük balık olsalar bile, egolarıyla odaları nasıl doldurduklarını biliyorum. Onların sanrılarını nasıl taklit edeceğimi öğrendim. Ve belki de bu bir sınavdır. Gececeğim.

"Güzel. Artık Vipera'nın yerleşkesinin planını, ana kapıdan sonra güvenliğin çok gevşek olduğunu ve-"

"Bunu zaten biliyoruz. Aslında haritalandırdık. Ayrıntılı olarak. Muhafızların pozisyonları da dahil."

Hayal kırıklığı boğazıma tırmanıyor ama bedenimi rahat ve kendimden emin olmaya zorluyorum. "Ve yarın gece Sancte ile tekrar buluşacağım."

"Soru sordunuz mu?"

Bir test. "Hayır. Açık bir şey değil."

Sanki doğru cevap buymuş gibi bir kez başını sallıyor. "Peki sana ne sordu?" Yine ses tonu duyusuz. Hiçbir şey ima etmiyor.

Rızasızlığa rıza gösterseydim. Beni boğup boğamayacağını. Bıçak oyunu hakkında ne düşündüğümü. Ona baba der miydim (hayır; bunu söylediğimde güldü ve yoluna devam etti). Tüm bunlar aklımdan geçiyor ama Cain Bonavich'in sorduğu şeyin bu olmadığını biliyorum.

Tabii o...değilse.

Theo'nun bana yönelttiği diğer sorulara göz gezdirdim. Çok meraklıydı ama çekici ve acımasız erkekler böyledir. Ne kadar çok sırrı keskin bir bıçağa dönüştürebilirlerse, sizi o kadar kolay bıçaklarlar. "Doğum günüm," diye cevap verdim Cain'e. 27 Temmuz. "Ne tür antrenmanlar yaptığımı. İzlemeyi ve oynamayı en sevdiğim spor. Kitaplardan hoşlanıyorsam, en sevdiğim film, en sevdiğim müzik grubu." Breaking Benjamin, evet, hala bile. "Nerede doğdum, nerede büyüdüm."

"Bu şeylerin çoğunu zaten biliyordur. Yalan mı söyledin?"

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Dediğiniz gibi, muhtemelen bu bilgiye zaten sahipti."

"Peki, neden soruyorsun?" Hiçbir şey söylemiyor. Nasıl cevap vermem gerektiğine dair bir işaret yok.

Onun bakış açısını okuyamamak beni sinirlendiriyor. "Yalan söylemeyeceğimi teyit etmek için." "Hayır." Tek söylediği bu. Sonra bana bakıyor.

Tekrar denemem gerektiğini fark ediyorum ama nabzım daha hızlı atmaya başlıyor ve kapıya bakma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Von'u aramak için. İçimde beslediğim bu içgüdüden nefret ediyorum. Ama Von bu sorgulamaya bir son verirdi. Cain'e dinlenmem gerektiğini söyleyecekti ve belki bu sefer onun üzerinden konuşmayacaktım. Çünkü buna ihtiyacım var. Dinlenmeye yani. Dün gece zar zor uyudum. Bir aslanın yanında yatmak huzurlu bir uyku getirmiyor.

"Neden bana söylemiyorsun, çünkü belli ki cevabı biliyorsun." Siktir et. Burada Von'a ihtiyacım yok. İğnelemeyi gizleme zahmetine girmiyorum. Belki Cain Mads'in ve dolayısıyla benim üzerimde ama yanlış bir şey yapmıyorum. Ben işimi yaptım. Bir Aziz olmayan tarafından sorgulanmak bunun bir parçası değil.

En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ama suçluların sağı solu belli olmaz. Üzerinize bir şeyler fırlatıp ne kadar hızlı karşılık vereceğinizi görmek isterler.

"Umarım onunla bu şekilde konuşmamışsındır." Kabil'in sözleri kulağa bir uyarı gibi gelse de, öyle olduğunu sanmıyorum.

Bu beni daha cesur hissettiriyor. Duruşumu biraz daha genişletip ona

bakıyorum. "Peki ya yaptıysam?"

Cain kapıya bakıyor ve ben de onun hareketini taklit etmekten kendimi alamıyorum. "Üzgün görünüyordu." Konuyu tamamen değiştiriyor.

Boğazım düğümleniyor ama Cain bana bir kez daha bakarken yutkunmuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum ve yapmıyorum. Bir soru sormadı ve bilgi vermek psikolojik duraklama sanatında eğitim almamış insanlar içindir. Von daha eğlenceli işler yaparken, insanları parçalara ayırırken ya da yapabilmeyi dilediğim her şeyi yaparken ben çok okuyorum - bir keresinde daha kötü bir şey yapmıştım, ama ailem o zamandan beri şiddet söz konusu olduğunda bana çocuk eldivenleriyle yaklaşıyor. Ama onca kitap okumama rağmen Von'un bilmediği çok şey biliyorum.

"Ta ki yapmayana kadar," diye devam ediyor Cain ve acaba ifadeleri arasındaki o kısa sessizlik anını yanlış mı algıladım diye düşünüyorum. Belki de konuşma tarzı böyledir. "Ve senin de bir savunman var. İkinci de bölümlere ayırıyorsunuz. Bunun işinizden mi yoksa birbirinizden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Belki de seni hiç umursamıyor ve o da zor bir gece geçirdi."

Hemen buna itiraz etmek istiyorum. Dudaklarım ayrılıyor, ona Von'la benim birbirimiz için ne anlama geldiğimizi bilmediğini söylemeye hazırım. Von bana cebiri öğreten kişi - en azından özel lisemizde sapık öğretmenimizle ek özel ders seanslarına katlanmadan geçmeme yetecek kadar; matematik Von'un benden daha iyi bildiği tek şey - ve burnumu tıkamak için parmaklarımı kullanmadan suyun altında nefesimi nasıl tutacağımı. Daha okula başlamadan önce ona tüm okyanusları ve kıtaları ve çoğu Batılının elliden fazla kıta içerdiğini kavrayamamasına rağmen Afrika'nın lanet bir ülke olmadığını öğrettim. Ayrıca dört yaşındayken anlamaktan gurur duyduğum Yeni Zelanda ve Avustralya arasındaki farkları da dinleyen herkese anlatırdım, belki bu Von'u özel yapmaz ama... o öyle.

Daha seçici olarak, birbirimize öpüşme dilini öğrettik, ancak o zamanlar ikimiz de akıcı konuşamıyorduk.

Kalbi kırılma bile koşulsuz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu ondan öğrendim.

Yaptığım en kötü şeyi gördüğünü biliyorum ve ikimizin de üzerindeki başka bir adamın kanını umursamadan, onun için hâlâ değerliydim gibi beni göğsüne bastırdı.

Ama arka dişlerimi sıkıyor ve hiçbir şey söylemiyorum. "Benden gerçekten ne istiyorsun, yoksa gitmekte özgür müyüm?"

Cain'in bakışları boğazıma kayıyor.

Çenemi eğme ve saklayabildiğim kadarını saklama dürtüsüne direnerek doğruluyorum.

"Onlara baktığımda hiçbir şey görmüyorum," diyor tekrar göz göze geldiğimizde. Eminim morlukları kastediyordur. "Belki de eğlenceli bir gece dışında hiçbir şey. Ama onları gördüğünde, sanırım biraz farklı görünüyordu."

Ne onaylıyorum ne de reddediyorum. Bunun yerine, Cain'in konuya gelmesini bekliyorum.

Ve endişe verici bir şekilde, beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde yapıyor. "Kıskançlık yüzünden tüm kardeşliğimi riske atan adamlar gördüm. Bizi mahvedebilecek hatalar yaptılar." Olduğu yerde duruyor, ama bir şekilde, alçak sesine rağmen, daha yakın hissediyor. Daha tehlikeli. "Öfkeyle saldırmısına ve sadece senin kariyerini değil, Writhe'ı da mahvetmesine izin verme." Gülümsemenin en belirsiz, en karanlık ipucunu veriyor. "Eğer çizgiyi aşarsa Writhe'ın var olmamasını sağlamakta tereddüt etmem. Ve eğer her şeyi tamamen mahvetmeden önce bunun gerçekleştiğini hissedersen, hayatını kaybederek organizasyonunuzu bağışlayacağım."

Çıkarımlar benim için açık ve hiç hoşuma gitmiyor. "Yani *ben* duygularını kontrol etmezsem cezalandırılacak mı?"

"Kardeşlerimi öfkelen dirmezsem ben de aynı şekilde olurum." Bunu söyleme şeklinden, kan bağı olan kardeşlerini kastetmediğini anlıyorum; aileler bu hayatta farklı doğuyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ve sadece ona ters ters bakıyorum.

"Ve bunu çok iyi karşıladığın için," yine çarpık bir sırıtışla, "sana bazı tavsiyelerde bulunacağım. Theo Sancte sana cevaplarını bildiği soruları yalancı olup olmadığını test etmek için değil, bilgisindeki boşlukları doldurmak için ona hangi bilgileri verdiğini görmek için soruyor. Ve eğer yeterince bilgi verirseniz, neden onun için sırtınızı döndüğünüzü tam olarak anlayacaktır."

Bakışlarımı kısıyorum. "Sırt üstü yatmıyordum."

Göz teması bir şekilde yoğunlaşıyor, onayladığına inanmak istediğim bir şekilde bana bakıyor, ama tekrar konuştuğunda bu konuda hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden belki de değil.

"Ve hobilerinizi soruyor -spor, kitaplar, filmler, müzik- sizi bunlarla ilgili bir etkinliğe kadar takip etme potansiyeli var."

Kaşlarımı çattım. Bu düşünce hiç aklıma gelmemişt i ve hemen bu konuyu tartışmak istiyorum. Bu mantıklı değil. "Bunu neden yapsın ki? Eğer takip edilmemi isteseydi, mutlaka peşime birini takardı-"

"O kadar değerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

O zaman elimde değil, gerçek duygularımı açığa vuruyorum. Ona öfkeyle bakarken parmaklarım sıkı bir yumruk ęeklinde kıvrılıyor. *Ben bundan çok daha fazlasına değerim.*

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Onun için yani. İçimden bir ses senin en az bir kişi için birçok şeyden daha değerli olduğunu söylüyor." Başını yavaşça kapıya doğru eğiyor.

Von'un dışında durduğu.

"Sancte arada sırada sizi takip edebilir ama bunu beklediğinizi ve buraya gelirken aynalarınızı kontrol ettiğinizi varsayıyorum. Ne olursa olsun, sizi *tesadüfen* daha büyük bir yerde bulmak -bir spor etkinliği, belki de bir gösteri- nereye bakacağını zaten bilmiyorsa can sıkıcı ve sıkıcı olurdu. Ama belki de şimdi biliyordur ve seni babamın kardeşliğinin bir üyesiyle, belki de benimle ya da-

"Neden *seninle* bir konsere gideyim ki? Ya da babanla?" Bunu söyleyerek haddimi aşmış gibi hissetmiyorum. Sadece böyle bir şey yapacağımı varsaymasına sinirlendim. Tabii, çok seksi biri ama ona güvenmiyorum.

Cain'in sırtışı biraz şeytani ama yine de sorumu duymazdan geliyor. "Gereğinden fazla bilgi verme. Gergin olduğunuz için konuşmayın. Yalan söyleme ama tüm hayat hikâyeni anlatmana da gerek yok."

Bunların hiçbirini yapmadığımı iddia etmek istiyorum, ancak Cain Bonavich'in hayattaki konumunu biliyorum ve bu konum benimkinden çok daha yüksek. Bu nedenle, tavsiyelerinde oldukça cömert davrandığını anlıyorum. Ve daha önce düşünmediğim bazı açılardan sağlam bir tavsiye.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, karşılığında benden bir şey isteyip istemeyeceğini merak ederek. Bu dünyada herkes böyledir. Belki de her dünyada. İnsanlar kendilerini düşünürler. Von ve ben bu yüzden birbirimize bir şekilde bağlıyız. Beni her şeyin önüne koyardı.

Benim uğruma hayatını mahvedebilir.

Onun için ne yapacağıma gelince... Yedi yıl önce dirgeni muhafızın karnına saplayıp organlarını makarna gibi kıvrımlara ayırmamın bir nedeni var.

Bunun benim güvenliğimle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey Von'unkiyle ilgili.

Ama o bunu bilmiyor. Gerçek sadakatin bir sinir gibi açığa çıkmasına gerek yoktur.

"Bana teşekkür etme." Cain tamamen başından savıyor ama bu sözler aynı zamanda bir emir gibi geliyor. "Bu kariyerde kimseye hiçbir şey için teşekkür etme. Bu onlara borçlu olduğun anlamına gelir. Bana borçlu olmak mı istiyorsun?" İki kaşını da kaldırıyor.

Fiziğine bakıyorum. *Belki de*. "Hayır."

Bir kez başını sallıyor ve gülümsemiyor. "Güzel. Yarın sabah, şafakta buraya rapor ver. Tek başına." Kapıya baktı, sonra bana doğru yürüdü ve ben gerildim. Ama yanımdan geçip gidiyor, sadece kolu omzuma değiyor.

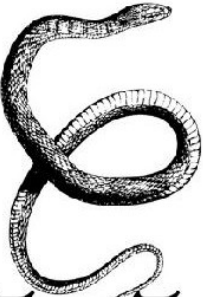
Onun kokusu ilahi, karanlık ve şehvetli bir şey ve ciğerlerime doluyor. Ama yine de kaşlarımı çatarak başının arkasına bakıyorum ve omurgasının belirgin hatlarını takdir ediyorum. "Neden?"

Kıpırdamadan duruyor, bana bakmıyor, elleri cebinde. Sonra hiçbir şey söylemiyor ve spor salonuna doğru ilerliyor, duvarı dönerek yükseltilmiş boks ringinin yanından geçiyor.

İğne.

Onu aramak istiyorum ama bu yine bir sınav gibi geliyor.

Serbest Bırakma a sinirli Nefes al, I Çelik
kendim için anlaşma ile Von, muhtemelen -
umarım- koridorda bekliyordur.

Three
writhe

ISADORA

"Araba kullanabileceğimi biliyorsun." Bu sözleri çantam Von'un Bentley'sinin arkasında, ikimiz Nox'un altındaki yeraltı otoparkında otururken, ben yolcu koltuğunda, o direksiyonun başında söyledim. Buraya geldiğimizde kapıyı benim için açtı ve ben de bindim çünkü kafasının bozuk olduğunu biliyorum ve böyle olmasından hoşlanmıyorum.

Vites değiştiricinin etrafında kenetlenmiş kanlı eklemelerine bakmıyorum.

Ya da Nox'un içinde bir yerde üstünü değiştirdikten sonra siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve ters bir şapka giymiş olması, kırmızı bukleler şapkanın altından geçiyor. Siyah spor ayakkabılar, kolunda bir saat; yeşil bir yüzü var. Bunu ona annesi vermiş ve kendi kariyerine odaklandığı için ona pek bir şey vermiyor.

Bu yönden birbirimize benziyoruz, ben ve Lora Bentzen.

Belki de bu yüzden beni bu kadar çok seviyordur. Bir çeşit Oedipus kompleksi damlıyor. Burnumu kırıstırıyorum ve bu düşüncüyü bir kenara itiyorum.

Hoparlörlerinden hip-hop çalıyor, sesi kısık. Onunla müzik zevklerimiz zıt ve telefonumu onunkine bağlayıp Breaking Benjamin'i açmak istiyorum ama onun yerine çalışan arabasında oturup kırmızı deri iç mekana bakıyorum ve surat asmaktan vazgeçip konuşmasını bekliyorum.

Dalgınlıkla parmaklarımı boğazımda gezdiriyorum ve yüzüm buruşana kadar acıdığını fark etmiyorum ve kısa bir süre için Cain'in Von'un beni ısırıldığı yeri görüp görmediğini ya da Theo'nun derimi emdiği yer olup olmadığını merak ediyorum.

Von hareketi fark etmiş olmalı çünkü yavaşça başını çevirip bana bakıyor ve ben de onun bakışlarına karşılık verip bu işi bitirmeye karar veriyorum.

Yüzü ifadesiz. Maskesi.

Yine de ön kolunda bir kas seğiriyor, direksiyonu kavramak için gerilmiş olan.

Göz ucuyla fark ediyorum ve dizlerimi birbirine bastırıyorum, ellerim kalçalarımnda.

Ona çıkışmak istiyorum. Ona bu konuda bebek gibi davranmayı bırakmasını söyle.

Ama yedi yıl öncesini hatırlıyorum.

Hiç unutmuyorum; onun için yaptığım onca şeyi.

Onun da benim için aynı çarpık duygulara sahip olmasına gerçekten kızabilir miyim?

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor sessizce. "Sana dokunduğu yeri ısırdığım zaman?" Boğazıma bakıyor, gri gözleri bir an dalıyor, sonra tekrar yükseliyor.

Dolgun dudaklarına bakıyorum. Pürüzsüz tenindeki çillere. Gözlerinin güzel şekli, altlarında uykusuzluktan oluşan çukurlar, ki bunlar oldukça ateşli.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp rahat ve gevşemiş gibi yapıyorum. Kalbim göğsümün içinde hızla çarpmıyormuş, onun başlattığı o çok ayık öpücüğü düşünüyormuşum gibi.

"Yeterince beğendim," diyorum sessizce, biraz gülümseyerek.

Gözleri kısıldı. "Öyle mi?" Nox'a giden merdiven boşluğuna açılan bir kapının olduğu yere, yanıma bakıyor. "Cain Bonavich'in seni de ısırmasına izin mi verdin?"

Bana bakarken söylediği iğneleyici söz karşısında dişlerimi sıkıyorum.

Başını eğip beni dikkatle izliyor. "Oh?" diye sakince bastırıyor. "Bu seni rahatsız mı ediyor, Isa?"

"Dürüst olmak gerekirse, Cain'in bana istediği her şeyi yapmasına izin verirdim." Yalan söylerken gözümü bile kırpmıyorum. "Beni yere yatırıp anlamsızca becerebilir ve ben de bunun için ona teşekkür ederim." Bir kereliğine kötü bir fikir olmayabilir.

Von'un yanakları çukurlaşır. Sonra yavaşça gülümser. "Belki onu bu akşam davet ederim. Karia ve Cosmo stresimi biraz azaltmak için geliyorlar." Ön camdan dışarı bakmak için dönüyor, sonra arabayı vitesine takıyor. "Senin üzerine," diye ekliyor, sesi kısık.

Kalbime saplanan çivileri hissetmeyi reddediyorum. Ve tek söylediğim, "Harika."

KARIA VEN GÖZ KAMAŞTIRICI. SARIŞIN, KIVRAK VE GÜZEL.

Bronzlaşmış beyaz teni -gerçek olup olmadığından emin değilim ama çok güzel görünüyor- ve şu anda oturma odamızdaki gri koltukta oturuyor, elinde bir içki, diğeri Von'un omzuna masaj yapıyor, o da odanın diğer ucundan bana bakıyor, gömleğini çıkarmış ve eşofmanlarını kalçalarına indirmiş.

Karia rahat bir kırmızı etek ve büyük boy beyaz bir atlet giymiştir ve Von'un eli karanlık oturma odasında çıplak kalçasının üzerindedir.

Daha öğlen bile olmadı ama saat ve zaman bizim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ayrıca, karartılmış perdeler sıkıca kapalıyken, burası gece gibi.

"Selam, Isa!" Karia parlak bir sesle Von'un yanına sokulurken bana gülümsüyor.

Bir aile dostumuzun kızı; bizden bir yaş küçük olduğu için, biz panik odalarına kapatılıp düşmanlardan saklanırken, ailelerimiz bizi önümüze çıkan tehditlere karşı savunurken o da etrafımızdaydı. Daha doğrusu babam ve Von'un ailesi korudu. Annem genellikle yanımızdaydı, bir tür kötü melek gibi bizi izliyordu.

Tam olarak kötü biri değildi ve aslında profesyonel suçlu algısına da pek uymuyordu, ancak yine de suç ortağı ve destekçisiydi, bu yüzden onurunu hak etti.

"Merhaba, Karia." Bitişikteki açık planlı mutfağın dumanlı gri adasından bir muz aldım. Von apartmanımızın kapısından geçer geçmez Karia arabayı durdurdu ama ben eşyalarımı odama koymak için onlardan önce içeri girdim.

Şimdi buradalar. Cosmo'nun nerede olduğunu bilmiyorum - özel lisemizden bir arkadaşımız, Von ve benden iki yaş büyük olmasına rağmen sınıfımızla birlikte mezun oldu - ve keşke burada olsaydı, sadece bunu daha az garip hale getirmek için.

Von'un eli tehlikeli bir şekilde Karia'nın kalçasına doğru kayıyor ve kırmızı eteğini geriye itiyor. Elleri o kadar büyük ki, yemin ederim avuç içi ve parmakları neredeyse tüm bacağının etrafında kıvrılıyor.

Karia bacaklarını açıp boğazını temizlerken ve gözlerini benden kaçırırken nefes almaya çalışıyorum. Benim aksime, onun Writhe'de çalışmak gibi bir arzusu yok. Evlenmek ve belki de öğretmen olmak istiyor ve en iyi arkadaşı uğruna bir adamın bağırsaklarını bağırsaklarından döndürmek istemiyor.

"Ah, neden davet edildiğimizi anlıyorum." Cosmo'nun sesi mutfağı doldururken aynı anda o da verandadan içeri giriyor.

Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum ve bir elinde tuttuğu kareli çakmağa, giydiği siyah kıyafete, tıraşlı kafasına, zeytin beyazı tenine ve yeşil gözlerime bakarak içimde bir rahatlama hissediyorum. Uzun boylu, zayıf ve muhteşem biri ve Karia ile Von'un ve benim aramda ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bakıyor.

"Isa," diyor Von sessizce ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Dönüp başını sallayışını izliyorum, sanki benim ortaya çıkışımı onaylıyormuş gibi

Burada yaşıyor olmama rağmen. Cosmo'ya bir göz atıyor. "Umarım sakıncası yoktur," diyor, bakışları tekrar bana dönüyor.

Von televizyona dönüp beni görmezden gelerek seçenekler arasında gezinirken elimdeki muzı daha sıkı sıkıyorum. Tam olarak ne izlemek istediğini bulmak için bir saatini harcayacağını biliyorum ve bu beni deli ediyor. Genelde kumandayı ondan alır ve kendim bir şeyler koyarım. Ama o aramızda onu parmaklarken onlarla film izlememin imkanı yok. Cosmo burada olsa bile sırf bana inat olsun diye bunu yapacak.

Eli çoktan kızın eteğinde kayboldu.

Sıradan bir seks insanı bile değil. Genellikle değil, ama eğer öyleyse, genellikle Karia ile. Bu da bunu daha kötü yapıyor, nedense. Ama poker suratımı en iyisinden nasıl koruyacağımı öğrendim.

"İkinize de iyi eğlenceler," diyorum gayet sakın bir şekilde.

Von'un gözlerinin benimkilere kaymasını ve tüm vücudunun kaskatı kesilmesini memnuniyetle izliyorum.

Gülümseyip ona göz kırpıyorum, sonra Cosmo'nun *tam arkamda* olduğunu görmek için dönüyorum. Boyuna rağmen her zaman ürkütücü bir sessizlik içinde hareket ediyor. Eğer ailesi böyle bir şeyin içinde doğmuş olsaydı, Writhe'in iyi bir üyesi olurdu. Ama onlardan uzakta ve zaten kendi işi var. Performans sanatı ve bu konuda bildiğim tek şey, kürek kemikleri boyunca uzanan dövmelemin birkaç yıl önce yaptığı bir eylemden kalan yara izlerini kapattığı.

Bana bakıyor, gözlerindeki yeşil kireç gibi irkiltici. Nikotin kokusu vücudunda güçlü bir şekilde yayılıyor ama sonbaharda yanan bir şenlik ateşi gibi başka bir şey de var.

"Dün gece ne yaptın?" diye soruyor sessizce, sesi kısılmış. Ama dudaklarında bir gülümseme belirliyor, alttaki çok yumuşak ve pembe. Her şeyi eğlenceli gösterme yeteneğine sahip ve bu biraz sinir bozucu. Ama ona yeterince güveniyorum; ailemizin tehlikeli işlere bulaştığını biliyor ve güvenimizi hiç sarsmadı.

"Ne demek istiyorsun?" Elimdeki muzı sıkarak karşı çıkıyorum. Writhe hakkında biraz bilgi sahibi olması önemli değil; o bizim çemberimizde değil. Görevlerimizi bilemez.

Siyah yüksek topuklu ayakkabılarıyla yaklaşıyor, parlak yeşil bakışları boğazımdan tekrar gözlerime kayıyor. "Bana aptalı oynama, Isadora." Sesi çok yumuşak. "Bu bir gösteri miydi?" Hafif bir kuzey aksanı var; ailesi New Yorklu. Eskiden bu konuda ona sürekli takılırdım.

ve o da benim Güneyli tınımları çalardı. Ve gülümsemesine rağmen, işler aniden gerginleşti.

Belki de Karia neredeyse kucağındayken bile Von'un muhtemelen izlediğini bildiğim içindir.

"Ben senin gibi davranmıyorum."

"Ben bir aktör değilim. Ben bir sanatçıyım." Göz kırıyor, sonra bakışlarını elimdeki muza dikeyyor. "Belki sen de bir nevi öylesindir?"

"Cosmo." Von'un sert sesi oturma odasından geliyor. "Onu rahat bırak."

Cosmo'nun gözleri siyah kaşlarının altından benimkileri incelerken nabzım boğazıma sıçıyor. Bana kelimeler olmadan bir soru soruyor gibi görünüyor ama yine de sessiz tavrında bir anlayış da var. Von ve benim nasıl olduğumuzu biliyor.

Tuhaf.

Ve bir zamanlar aramızda bu garip gerilim yoktu. Birbirimizi daha özgürce, açıkça seviyorduk. Kanepede ona dokunan *ben* olurdu, ama o gençken dostça jestlerin ötesine geçmekten hep kaçınırdı.

Ben de ipucunu aldım ve başka birini buldum. Ondan sonra bir başkasını, bir başkasını ve bir başkasını. Kendime en iyisinin bu olduğunu söyledim. Bu hayatta en iyi arkadaşını sevmek, şantajını internette yayınlamak gibidir. İnsanlar her zaman peşimizde olacak, bizi birbirimize düşürecekler. En iyisi kalplerimizde saklı en derin aşk gibi bir şey yokmuş gibi davranmak.

Cosmo sanki Von'la aramızdaki tüm bunları görebiliyor gibi, çünkü omuz silkiyor ve basitçe, "Bir gün ikiniz de bizi koltuk değneği olarak kullandığınıza pişman olabilirsiniz," diyor. Sonra elindeki çakmağı çeviriyor ve küçük bir gülümsemeyle yanımdan geçip gidiyor.

"BU GECE ŞU ŞEYİ YAPACAKLARINI BİLİYORSUN, DEĞİL Mİ? AH..."

Karia parmaklarını sevimli bir şekilde şıklatıyor ve ben de ona sıkıca gülümseyerek sadede gelmesini bekliyorum. Ben yanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra içeri girdi.

Von ve Cosmo ile oturma odasında buluşup şortlarını giydiler. Von bir telefon geldiğini söyledi.

Onu da çağrısını da sikeyim.

Ama Karia'nın ne söylediğini gerçekten düşündüğümde hatırlıyorum. *Ciddi*. "Ritüel," diyorum. "Eski dostlar için olan bağ kurma ayini." Cosmo'nun koridorda oyalanmadığından emin olmak için yanından geçip gidiyorum. Onun bilip de Cosmo'nun bilemeyeceği bir şey daha.

Gülüyor, parlak ve kolay, ve ondan hoşlandığım için nefret ediyorum. Aslında bundan nefret etmiyorum. Sadece şu anda Von'dan nefret ediyorum. Sadece bu an için.

"Merak etmeyin, Cosmo yine sigara molasında. Ve evet, Solemn, değil mi?"

Bir kez başımı sallayıp Tumi bavulumdan kirli kıyafetlerimi çıkarıyorum. Kırmızı elbise, iç çamaşırı, ipek pijama. Theo'nun kırmızıya karşı bir ilgisi var ve bana kesinlikle yakışıyor. Hepsini gömme dolabımdaki siyah çamaşır sepetine atıyorum, en ufak bir atış yapıyorum. Neredeyse her şeyi bitirip cilt bakım ve makyaj çantama ulaştığımda, yatağımın kenarına tünemiş olan Karia'ya bakıyorum.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı yoksa..." Bir noktaya gelmesini bekleyerek sözümü kesiyorum.

Ellerini kaval kemiklerinin etrafında kenetliyor, dizlerini göğsüne doğru çekerek sert ağaçlarıma bakıyor. "Von bir şeye kızmış. Aramadan önce... kızgındı." Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Cosmo onu güldüremedi bile. Ne oldu?"

"Von'un bir pislik gibi davrandığını mı söylüyorsun?" Bir kez omuz silktim, gümüş makyaj çantamı çıkardım ve altın rengi fermuarını kaydırarak açtım. "Bana normal Bentzen gibi geliyor."

"Evet." Gülüyor ama zoraki. "Ama o da... konuşmuyor. Yani Von somurtmuş gibi görünürken ben ve Cosmo garip bir sessizlik içinde oturuyoruz."

Sabah makyajımı yaparken sabah güneşinin yüzüme vurması için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış makyaj masama doğru yürürken başımı kaldırıp bakıyorum. Fondöten, fosforlu kalem, maskara ve dudak kalemi çıkarmaya başlıyorum. "Muhtemelen böylesi daha iyi," diyorum Karia'ya, gözleri benimkilere takılıyor ama sadece bir anlığına. "İkiniz de gidebilirsiniz. Hepinizin onu terk etmesini hak ediyor."

Yatak odamın zeminine bakarken kaşlarını çatıyor.

Mesele şu ki, ona aşık olduğunu falan düşünmüyorum. Ama umutsuz bir aşkı var. Onu takip eden bir köpek yavrusu gibi. Anlıyorum. Ondan bir yaş büyük, rütbesi çok daha yüksek, uzun boylu, formda ve

Güzel saçları, o aptal gözleri ve farkında olduğundan emin olmasam da yatakta olağanüstü. Yaptığım her şey onu tahrik ediyormuş gibi hissettiriyor. Sanki kusursuzmuşum gibi.

Muhtemelen Karia'yla da aynıdır. Çünkü o tertemiz. Ve Von'un sonunda aşık olabileceğini düşündüğüm bir masumiyeti var. Sırları için bir uyuşturucu satıcısıyla yatmayacağı kesin. Sağlıklı. Buna ihtiyacı var.

Bu düşüncenin ağzımda bıraktığı acıyı yutuyorum ve makyaj malzemelerimi pırlanta kaplı fırça tutucularına yerleştirmeye odaklanıyorum, bu arada hayal kırıklığım yüzünden yanlışlıkla birkaç parfüm şişesini itip kakıyorum. Curses'in kokusuna bakıyorum -evet, gerçekten; gotik bir katedralde seks gibi kokuyor- ve bunun Von'un favorisi olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum.

Evet. Belli ki başarısızım.

"Sadece onu nasıl neşelendirebileceğimi bilip bilmediğinizi merak ettim-"

"Burada ne yapıyorsun, Karia?" Von'un tınısız sesi sorusunu yarıda kesiyor ve ona bakıyorum, elleri cebinde, kapımın önünde dikiliyor. Soruyu ona sormuş olabilir ama *bana* bakıyor.

"Cosmo sigara içerken o sohbet ediyordu. Bu bir sorun mu?" Son fırçamı da fırlattıktan sonra makyaj çantamı makyaj masasının üzerine atıyorum ve kollarımı kavuşturup yüzümü tamamen ona dönüyorum.

Gözleri benden makyajıma ve parfümlerime kayıyor ve tekrar geri dönüyor. Depodan sonraki gecelerden birinde burnunu boynuma dayayıp Lanetler'in kokusunu içine çektiğinde beni canlı canlı yemek istercesine çıkardığı o küçük iniltiyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

Şimdi düşünmeye başladın, Isadora.

"Şey, muhtemelen temizlenmek isteyeceğinizi biliyorum, bu yüzden..." Hakaret eder gibi söylüyor.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

Ancak Karia'nın dün gece nerede olduğum ya da kiminle birlikte olduğum konusunda hiçbir fikri yok ve gizliliğin tüm kariyerim için oldukça önemli olduğunu göz önünde bulundurarak ona söylemeyi planlamıyorum. Von'un da bildiği gibi.

Sonra beni geçip Karia'ya bakıyor ve çenesini sallıyor. "Gel benimle otur," diyor, sesi benimle konuştuğundan farklı, gri gözleri ona odaklanmış.

Karia'nın yatağımdan kaydığını duyuyorum ve bir an sonra yanımdan geçip gidiyor, ince kalçaları onun dediğini yaparken sallanıyor.

Gözlerimi devirip ben de kapıya doğru yöneliyorum, duşa girip Von'la arama mesafe koymak istiyorum, akan su, ısı ve düşüncelerimi, kaslarımdaki gerginliği ve dün gecedan kalan vücudumdaki ağrıları çözecek bir şey.

Hiç düşünmeden boynumu döndürürken irkiliyorum, boğazım ağrıyor ve tüm tendonlarım geriliyor.

Karia belli belirsiz Von'un yanından geçip koridorda sağa dönerek oturma odasına gidiyor. Kıpırdamayıp bana baktığı için ben de onun yanından geçmeye niyetleniyorum, ama yanından geçmek için döndüğümde o da dönüyor.

Başımı yukarı kaldırmam gerekiyor ve vücudu kapımın aralığındaki küçük alanda benimkini sıyrılıyor.

Burnunun ucuyla bana bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor sessizce, boğazıma bakarak.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve biraz mesafe koymak için kollarımı kavuşturuyorum ya da
Aramızda *bir şey* var. "Harika."

Elleri kalçalarında, ama parmaklarını spor şortumu giydiğim için çıplak olan kalçamın üzerinde gezdiriyor.

Nefes alıyorum ve o küçük dokunuşun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, parmak uçlarını tenimde aşağı yukarı gezdirerek.

Vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve göğüs uçlarım geriliyor, ağrıyor ve göğsümün üzerinde çaprazlandıkları yerden ön kollarıma baskı yapıyor. "Bu sahte endişeyi kötü bir şey söylemek için mi yaratıyorsun?" Çenemi kaldırıyorum. "Devam et. Bitir şu işi."

Kısa tırnakları kalçamı hafifçe sıyrılıyor ve dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hayır," diyor usulca. "Yapacağımı sanmıyorum. Sanırım daha yeni başlıyorum." Bacağıma sürtünmeye devam ediyor. "Ama şimdilik gidip bunları," elini kaslarımdan arasına sıkıştırıyor, "*onun* içine koymam gerekiyor." Sonra uzaklaşıyor, ayrılırken parmakları kalçamda fısıldıyor.

Yine de son sözü onun söylemesinden memnun değilim. Sikerim öyle işi. Koridora adım atıyorum ve kafasının arkasına bakıyorum, şapkası artık kapalı olduğu için saçları dağınık. "Onun yerine ben olmayı dileyeceğini biliyor mu acaba?" Sanki ona vurmuşum gibi sertleşti ve durdu. Ama cevap vermesini ya da arkasını dönmesini beklemeden duşa doğru yöneldim.

MÜZİK GÖĞSÜMÜ DARALTIYOR VE BAŞIMI AĞRITIYOR. SANKI cehennemin özeti burada. Şairlerin hakkında yazdığı şey bu. Hristiyanların küçümsediği şey. Sarsıcı ziller ve uyumsuz notalar, insanların yandığı yer burası. Kırmızı ışıklar mekanın sahte duvarları boyunca şeytani bir şekilde parlıyor ve ben başımı eğip gözlerimi kapatarak ve duymamaya çalışarak dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Elbette bu imkânsız. Ama belki de ömür boyu süren metal ve rock aşkım, kulak zarım ağrırken, boğazım düğümlenirken ve sanki derimin altına, kemiklerime kadar çivi batıyormuş gibi hissederken işe yarayacaktır.

Cadılar Bayramı bu gece. Belki bugün, ama saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Ayın otuzunda bir otel partisi var. Beni buraya getiren buydu. Otel No. 7.

Ailemin sadece Von orada olacağı ve Von beni koruyacağı için katılmama izin verdiği aptalca bir şeydi ve özel okul arkadaşlarımızın da kaybedecek çok şeyi vardı ve kimse bir adamın sahte bir anahtar kartıyla odaya girmesini beklemiyordu. Kimse herkesin o kadar sarhoş olmasını beklemiyordu ki hiçbirimiz onun içeri girdiğini duymadık. Parmak uçlarımda süütün ilk banyosuna gittim, ben yerde uyuyakalmıştım ve üfllediğim çocuk küvette ölü gibi yatıyordu.

Von... Nerede olduğunu bilmiyorum. Ona beni yalnız bırakmasını söyledim. Okulumuza gitmeyen ama ortak bir arkadaşımız aracılığıyla davet edilen daha yaşlı bir adam olan London'ı becermeme izin vermesini. Çok kötü bir seksti. Bütün işi ben yaptım ama orgazm olamadım.

Ve Von'u gönderdim.

Onu gönderdim.

"İstediklerinin sen olmadığını biliyorsun," diyor odamdaki gardiyan, müziğin üzerine bağırarak. Buna nasıl dayanıyor bilmiyorum ama başımı kaldırıp onun kara gözleriyle karşılaştığımda o zaman anlıyorum. Kulaklarındaki bej kulak tıkaçları, kırılmış saçlarından görünüyor, şakakları kırmızı ışıkların yansıması nedeniyle pembe.

Bana gülümsemiyor, silahı belinde, kollarını kavuşturmuş. Müzik ikimize de saldırırken konuşmuyorum.

Sonra yaklaşıyor, ellerini kalçalarına koyacak şekilde eğiliyor. Çenemi kaldırıyorum ve geri çekilmiyorum, burun deliklerim açılıyor ve kokusunu

aliorum

onun terini.

Belki de benimdir.

"Kızıl saçlı olan. Mads'in oğlu. Mads'in senin ailenden daha derin sırları var, aşkım." Beyaz tişörtüme baktı. İçime sütyen giymiyorum.

Kendime daha sıkı sarılıyorum, elimden geldiğince kendimi korumaya çalışıyorum.

"Ama muhtemelen sende de aynı derinlikte bir şeyler vardır, değil mi?"

Donup kalıyorum, müzik etrafımızda çığlık atıyor ve adam hala gülümsemiyor. "Yine de endişelenme. İyi olacaksın. Ama arkadaşın..."

Omuz silkiyor,

Doğrulurken iç geçiriyor. "Yapacağını sanmıyorum." Sonra piç kurusu bana sırtını döndü.

Çünkü güvende olduğumu düşünüyor.

Çünkü onu öldüreceğimi bilmiyor. Beni piyon olarak kullanmak başka bir şey.

Ama Von.

Dün gece bileğimi nazikçe tuttu, beni Londra'dan uzaklaştırmaya çalıştı. "İsa, bu adamı tanımıyorsun bile," dedi ve boştaki eliyle banyoya doğru işaret etti. "Otelde olmaz. Burada değil-"

"Burası beş yıldızlı bir süit, Von." Elimi geri çektim. Gözlerinin yuvarlak ve üzgün olduğunu gördüm.

Ona sırtımı döndüm.

Onu orada bıraktım.

Şimdi gözlerimi nöbetçiden ayırıp dikili duvar ile beton zemin arasındaki boşluğu tarıyorum.

Ve kırmızı ışıkların altında parlayan bir şey görüyorum. Metal çatallar görüyorum.

Sharp.

Bir yaba. Ne kadar uygun.

BANYODAN ÇIKTIĞIMDA VON'U EVİN ZEMİNİNDE OTURURKEN BULDUM.

Karşı duvara yaslanmış, omurgasını duvara dayamış, dizlerini bükmüş, ön kollarını duvarın üzerine dayamış.

Bir elimle etrafımdaki havluyu tutarken diğer elim içgüdüsel olarak duş bonelerime gidiyor, parmaklarım iki tanesinin su geçirmez malzemesinin üzerinde geziniyor, çünkü bir tanesi şimdiki gibi kırılmış olsa bile saçlarımın çokluğu için yeterli olmuyor. Buklelerimle gurur duyuyorum ve rutinim kapsamlı ama her gün yıkamıyorum, dolayısıyla bonelerim de var.

Arkamdan buhar çıkıyor ve koridorun karanlığında kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, elini kaldırdığında nabzım daha sert atıyor.

Başı, gri gözleri, benimkilere bakarken düşecekmişim gibi hissettiren.

Üzerinde hâlâ lacivert eşofmanı ve çorapları var, başka bir şey yok. Karın kasları gergin, sıkı çizgiler halinde, omuzlarındaki kaslar kaskatı. Heykel gibi görünüyor. Ayaklarımın dibinde muhteşem bir heykel. "Yarın seni neden orada istediğini biliyorum," diyor sessizce, sesi son yirmi dört saattir pek uyumamış gibi hışırtılı.

Belki de ben duş alırken Karia onu o kadar yüksek sesle inletti ki sesini kaybetti. Belki de Cosmo izledi ve ikisinden de zevk aldı.

Kaşlarımı çatıyorum, sonra kollarımı kendime doluyorum, koyu kırmızı havluyu vücudumda tutuyorum, su kalçalarımın, dizlerimden, baldırlarımdan aşağı süzülüyor. Koridorda bir adım daha atıyorum, mekanın soğuğu köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor, mermer zemin tabanlarıma buz gibi geliyor. Alexandria'daki lüks bir dairede bunun gibi hoş dokunuşlar var, ama tabii ki sadece bir ortak banyo. Bu yüzden burada olduğunu düşündüm; Karia'ya dönmeden önce onu ya da başka bir şeyi bekliyordu.

"Neden? Nasıl öğrendin? Karia ve Cosmo nerede?" Yolculuğumuzdan önce Nox'taki koridorda karşılaştığımızda Cain'in söylediklerinin çoğunu Von'a zaten aktarmıştım ve söyleyecek çok az şeyi vardı.

Maske tekrar yerine takılmıştı.

Şimdi bile, banyonun kapısının dışında bir gardiyan gibi yerde oturmuş, soğuk gri gözleriyle beni incelerken, eğitim odasında beni öpüşünden çok farklı olan mesafeli duruşunu görüyorum. O öpücük hoşuma gitmişti, ne kadar agresif olsa da. Genelde böyle bir şey yapmazdı ve ona söylediğim gibi hiçbir şeyi değiştirmese bile bunu yapması hoşuma gitti.

Bir şeyi kanıtlamak için hemen ardından arkadaşlarımızı davet etmiş olsa bile. "Babam uğradı. Küçük töreninden önce, biliyorsun."

Midem bulandı. Bu iş için danışmanım olan Mads'i kaçırdım. Geleceğini bilseydim elbette beklerdim. Ama zaten Karia, Von ve Cosmo'dan ayrılır ayrılmaz duşa girmek bugün yapılacaklar listemin ilk sırasındaydı. Biraz kestirmek ve gözlerimin altındaki koyu halkaların derinleşmemesini sağlamak da bir diğerydi. Von'un sözlerine bağlı olarak bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim.

"Ve beni beklemedi mi?" Ses tonuma sızan sıkıntıyı gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

Von başını arkaya yatırıyor ve bana bakarken solgun boğazının güçlü sütununu ortaya çıkarıyor. "Hayır, yapmadı." Küstahça gülümsüyor.

"Böbürlenmeyi kes," diye çıkıştım.

Omuz silkiyor, pişmanlık duymuyor. "Her neyse, başka bir sevkiyat -en kötü mallar- önümüzdeki hafta gelecek. Altı, Writhe'in bunu engellemesini istiyor ama önce kimden ve nereden geldiğine dair bilgiye ihtiyaçları var. Sadece geleceğini biliyorlar."

"Evet, Theo gardiyanı Lenox'a önümüzdeki haftanın *sıkışık* olduğunu söyledi. Program açısından. Sanırım bir uçakla geliyor. Gözümün önünde söyledi. Yarın gece, bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmeye yaklaşabilirim ve-"

"Yarın Cuma. *Yaklaşman* için zamanları yok. *Onu almana* ihtiyaçları var." Von kelimeleri adeta hırıldayarak söylüyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Kim? Ve nerede. İkisi de istihbaratın parçaları."

"Tamam. O zaman ben alırım. Ben bakarım."

"Evet, *Cain'in* yardımıyla. Sancte'nin yerleşkesinde bir bağlantısı var. Bu tür toplantılarla ilgili bilgilerin tam olarak nerede tutulduğunu öğrenebilir ve siz de onun verdiği bilgilere dayanarak bu bilgilere erişebilirsiniz."

Bunun üzerine güldüm. "Theo Sancte'nin sevkiyat tarihlerini bir deftere yazdığını mı düşünüyorsunuz? Eğer bugünlerde hepimiz işlerimizi bu şekilde yürütüyorsak, o notu kaçırmışım demektir. Writhe'in yankılanan *Hiçbir Şey Yazmayın* emrinin altında bir yerde. *Asla*."

Von bir omzunu silkiyor, kasları kolları boyunca esniyor. Omuz başlığındaki çillere bakmaktan kendimi alamıyorum. Onlardan bir çember. Zarif bir taç gibi.

"Bu dijital, Isa."

"Ve muhtemelen en *azından* bir şifreyle korunuyor. Ayrıca, eğer Cain'in bir bağlantısı varsa, o kişi neden bilgiyi iletmesin ki? Neden beni göndersin?" Mads bana hiç tarih vermedi. Yaklaşan bir sevkiyattan hiç bahsetmedi. Sadece öğrenebildiğim kadarını öğrenmemi, Theo'nun operasyonlarını içeriden nasıl yürüttüğünü anlamamı istedi. Bunun tedarikçiyle ilgili genel bir görev olduğunu düşündüm. Ne kadar iyi yapabileceğimi görmek için bir test. Şimdi, üzerimdeki baskı tüm uzuvlarımı yakıyor ve uyuklamanın kesinlikle söz konusu olmadığını biliyorum, muhtemelen gecenin ilerleyen saatlerinde uyumak da öyle. Her şey kontrolüm dışında geliyor; Mads'le *konuşamadım* bile ve ona bir ödev hakkında mesaj atmak söz konusu bile değil. Ayaklarımın dibinde yerde yatan en iyi arkadaşıma bakarken içimi bir öfke kaplıyor. Eğer Karia ve Cosmo burada olmasaydı, eğer

Von beni kıskandırmaya çalışmıyordu, bir şey değişir miydi? Duş almayı geciktirir miydim? Mads'le kendim konuşur muydum?

Von'a çıkışmadan hemen önce, gözlerinin ayak parmaklarıma takıldığını görüyorum.

Son pedikürümden kalan zümrüt yeşili cilaya bakıyorum; sadece iki gün önce, Theo Sancte'ye eşlik ederken bir gereklilikti. Bakışları ayak bileklerime, kaval kemiklerime doğru ilerlerken Von'un boğazı düğümleniyor. Havlu üzerimi örtmeden önce kalçamın en ufak bir kısmı bile görünmüyor.

"Çünkü *o kişi* çok değerli." Von söylüyor ve sonunda lanet soruma cevap verdiğini anlamam bir saniyemi alıyor. "*İçeriden* bir bağlantı." Von kelimeleri yavaşça, her hecesini vurgulayarak söylüyor. Her zaman bu şekilde konuşur ve bence bu onu hem ukala hem de zeki yapıyor. Genelde bundan hoşlansam da bunu hiç söylemedim, bunun yerine onunla dalga geçmeyi tercih ettim. Gözleri benimkilere kayıyor ve uzun süre orada kilitli kaldıktan sonra ekliyor: "Yakalanamazlar, ölemezler. Öte yandan sen tek kullanımlıksın." Yavaşça ayağa kalkıyor, hareketi kıvrak. Koridorun küçük genişliğinde bana yaklaşıp üzerimde yükseliyor.

Bana bakarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, pelüş üst dudağında bir hırıltı kıvrılıyor. "Bilgi toplamaya çalışırken ölmen umurlarında değil. Theo'nun aletini yaladıktan sonra hata yaparsan." Elmacık kemikleri, kalkık ve keskin, ondan *hissedebildiğim* öfkeyle pembenin en hafif tonuna dönüşüyor.

İçime yansıyor. Artık gizlenmiş kıskançlık adına beni küçümsüyor. *Sikeyim onu. Beni beklemediği için Mads'in canı cehennemde.* "Aynı fikirde değilim. Ailem çok önemserdi, Mads de öyle." Şu anda ondan nefret etsem bile. "Ya bunu yapabileceğime inanıyorlar ya da gerektiğinde ne zaman geri çekileceğimi bildiğim konusunda bana güveniyorlar."

Von'un yanağı sırtarak kalkıyor. "Theo bunu nasıl yapacağını biliyor mu? Dün gece biliyor muydu?"

"Siktir git, Von." Kollarımı göğsümde sıkıyorum. "Çekil gözümün önünden. Kendini neden bu işlerin içine sokuyorsun anlamıyorum. Bu senin işin değil. Karia'nın yanına dön ve bu işe karışma."

Bir an bana bakıyor, vücudu benimkine doğru kıvrılıyor. Bir an için, *onu* yüzümden çekmemi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Tam burada tartışacak mıyız?

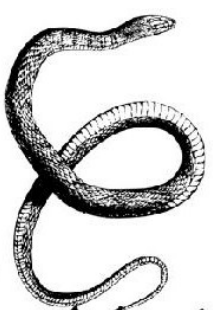
Ve bunu sormak zorundayım, öfke kendi kötü gizlenmiş duygularımı bastırıyor. "Hâlâ burada mı?" Mads geldiğinde burada mıydı? Von, Mads'i

Onu uzaklaştırmak mı? Tabii ki gitti, ama evden mi? Eve mi? Ve neden Cosmo'yu sormuyorum? Neden bunu bir şey yapıyorum?

Von'un dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşür. "Neden giyinmiyorsun..." Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ve gelip öğrenecek misin?"

Gözlerimi deviriyorum ve içime dolan ateşi ve Karia ile Cosmo'yu eve gönderme düşüncesinden duyduğum küçük sevinci görmezden geliyorum. "Baban nerede şimdi? Gidip onunla konuşacağım. Senin arabanı almam gerekecek."

Von, daha önce kullanmış olmama rağmen, böyle bir şey söz konusu bile olamazmış gibi alay ediyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Solemn'den önce başka bir toplantısı vardı. Hiçbir yere gitmiyorsun. Aslında dinlenmen gerek." Tekrar bana baktı. "Gerçekten. Gel benimle bir şeyler izle." Ve ben teklifinin samimiyetini düşünmeden arkasını dönüp gidiyor.

Four
writhe

ISADORA

Karia'yı oturma odasında gördüğümde donup kaldım.

Görünüşe göre bir korku filmi oynayan büyük, düz ekran televizyonun yansıması dışında gece kadar karanlık. Bir sunak zemini, cilalı ahşabın üzerine uğursuz damlalar halinde kan sıçramış. Şimdi film sessiz, ama kendi evimde donmuş bir şekilde dururken nabzım kulaklarımda atıyor, üzerimde beyaz, bol bir şort ve aynı renk bir atlet, saçlarım açık, bakışlarımı Von'a doğru kaldırırken burnumda hindistan cevizi yağı vücut spreyimin kokusu.

Hakkını vermek gerekirse -çok az hakkını vermek gerekirse- onun hemen yanında oturmuyor. Kadın, *benim* beyaz tüylü battaniyelerimden biriyle örtülü olan seksiyonel koltuğa uzanmış, Von ise iki koltuk ötede, odanın loşluğunda bakışlarını benimkilere dikmiş.

Karia'nın başı kanepenin arkasına dönük ve gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyorum, uyuyor olmalı ama *ne* fark eder.

Diğer tarafta, Cosmo'nun yeşil gözleri telefonundan bana bakıyor ve ifadesi tuhaf. Yarım bir gülümseme, ama tembel ve şehvetli bir şey. Acaba tütün dışında bir şey içmek için mi dışarı çıktı? Böyle şeylerle ilgileniyor.

"Orada öylece duracak mısın?" Von sanki Karia'yı uyandırmak istemiyormuş gibi usulca soruyor ve televizyona bakıp bir rahibe ile rahibin kısık sesle konuştuklarını gördüğümde onun da sesi neredeyse sonuna kadar kısıtığını fark ediyorum.

Hepsi *Karia'yı* rahat ettirmek adına. Sikerim böyle işi. Burası benim evim.

Çıplak ayaklarımla ilerliyorum, mermer tabanlarımı üşütüyor ve Cosmo'nun yanına oturmaya niyetleniyorum ama oraya varamadan Von'un kolları belime dolanıyor ve beni tekrar koltuğun koluyla kendisi arasındaki küçük boşluğa çekiyor.

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdiğimde Cosmo'nun telefonuna bakıp gülümsediğini ve başını hafifçe salladığını görüyorum. Ancak o zaman Karia'nın başının kucağında olduğunu ve boştaki elinin saçlarında olduğunu fark ediyorum, uzun parmakları sarı saç tellerini okşuyor.

Cosmo'nun yıllar boyunca onunla flört ettiğini gördüm, ama nabzı atan her şeyle flört eder ve Von'un eli daha önce onun kalçasındaydı ama belki de bu

Hepsi gösteriş için.

Kaşlarımı çatarak Von'a bakıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, ne olduğunu sormam için beni cesaretlendiriyor.

Ama pes etmedim. Bunun yerine uzanıp kanepenin yanında duran küçük siyah sepetten bir başka tüylü battaniye alıyorum. Battaniyeyi bacaklarımın üzerine seriyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek ellerimi de battaniyenin içine saklıyorum.

Von'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama ona dönmüyorum. Televizyonda, kiliseye ait olduğu tahmin edilen küçük bir koridorda adım adım ilerleyen az önceki rahibeye bakıyorum sadece. "Mads'i aradım," diyorum Von'a dürüstçe. Odamda havlumu aldıktan sonra. Cosmo'nun beni dinlediğini biliyorum ama tam olarak ne konuştuğumu bilmeyecek. Biliyorsa da, başkalarını buraya getirdiği için Von'un canı cehenneme.

Bir kalp atışı sessizlik oldu ama Von koltuğunda hafifçe kıpırdandı, kalçası ayaklarımın kanepede olduğu yerden bileğime sürtündü, sonra sordu, "Ve?"

Karia'ya bakıyorum, vücudunun dış hatları rahat kış battaniyemin altında sıkı bir top haline gelmiş.

Bir kez daha Cosmo'ya bakıyorum.

Çenesi aşağı eğik, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Eğer bu bir tür tarikat saçmalığıysa, hiçbir şey duymamış gibi davranabilirim ya da kanla bir Gizlilik Sözleşmesi imzalayabilirim." Sonra sırtıyor, sanki bunu yapmayı çok istiyormuş gibi ve ben de sırtındaki dövmeleri düşünüyorum.

Von, "Ya da Isa çok fazla verirse seni kafandan vurabilirim" diyor.

Ona baktığımda nabzım titriyor ve o da bana bakıyor, içi boş olduğundan pek emin olmadığım tehdidine rağmen ürkütücü bir sakinlikle.

Diğer kolunu kanepenin arkasına atmış, sanki Karia'ya doğru uzanıyormuş gibi ama Karia'nın ayakları hala onun kalçalarından uzakta ve bunun beni daha iyi hissettirdiği gerçeğinden nefret ediyorum.

Boş bir ifadeyle bana bakıyor, gri gözleri odaklanmış, dudakları hafifçe birbirine bastırılmış. Pembe-kırmızı dudakları çok güzel ve dolgun, yüzünü çok yakışıklı gösteriyor ve...

"Cevap vermedi." Yalan söylüyorum, çünkü nedense Von'un şu anda bana bakma şekli, niyetli ve yiyip bitirici, ona gerçeği söylersem -gün batımından hemen önce Solemn başlamadan önce Mads'in evine gideceğimi- bunu sabote etmeye çalışacağını hissediyorum. Ve ne konuştuğunu bilmek istiyorum.

Çünkü bu *benim* işim ve bana telefon hattı üzerinden hiçbir şey vermiyor.

"Sana ne dediğini söyledim," diyor Von sakince, evimizin loşluğunda hâlâ bana bakarak.

Bakışlarımı köprücük kemiğine, soluk tenindeki çillere indiriyorum. Göğsündeki sert kaslara, trisepslerine. Karın kaslarının gerginliği.

Yanağımın iini emiyorum ve dün gece Theo Sancte saımı tutup tutamayacağını sorduğunda ve ona izin verdiğimde ve başımı geri çekip boğazımı gerdiğinde, Theo beni duvara karşı becerirken kapalı gözlerimin arkasında sadece Von'u düşündüğüm gerçeğini düşünmüyorum.

"Onları gerçekten neden davet ettin?" En iyi arkadaşımla ilgili tüm o kötü düşüncelerden uzaklaşmak için Cosmo'nun duymayacağı kadar sessiz bir şekilde nefesimin altında soruyorum. Biz ocukken bisikletiyle kaza yaptıktan sonra iki parmağını havaya kaldırıp aptal aptal sırtarak ayağa kalktığını gördüğüm, dizlerinden kan sızan ocuk.

Erkek arkadaşım geldiğinde habersizce evime uğrayan ve kapıyı almadan odama dalıp ayın çocuğuyla göz göze gelen ve ona gitmesini emreden ve kimsenin Von'la tartışmadığı ocuk.

Benden başka kimse yok.

"Kaba olma, Isa," diye yumuşak bir şekilde azarlıyor Von. "Ayrıca, onu yorduktan sonra dışarı atamam."

Onun sözleriyle gözlerimi Von'unakilere diktim, duştayken onun ve Cosmo'nun ellerinin Von'un üzerinde gezindiğini düşündüm.

Ama ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor ve "şaka yapıyorum. Biz yapmadık..." İfadesi ciddileşiyor ve i çekerek filmi izlemeye başlıyor; hafif kirli sakalı, güçlü çene hattı ve o lanet dudaklarıyla yan profili o kadar muhteşem ki, aptalca sözleriyle bir mutluluk dalgası hissediyorum. "Biz hiçbir şey yapmadık," diye sessizce devam ediyor.

"Neden olmasın?" Ona sordum.

Boğazı düğümleniyor, çenesi titriyor ve hâlâ bana bakmıyor. "Dün gece... beni delirttin." Bunu fısıltıyla söylüyor.

Ama göz ucuyla Cosmo'nun uzun, kara kirpiklerinin altından bize baktığını görüyorum.

Nabzım göğsümün içinde atıyor. "Ben burada bile değildim." "Sorun da bu zaten."

"Neler olduğunu biliyordun."

"Daha da kötüleştirdi." Hâlâ bana bakmıyor, kaşları çatılmış ve dudakları biraz dışarı çıkmış.

Nefes alıyorum, battaniyemin tüylerini daha sıkı kavrarken kendimi dengeliyorum. "Dinle. O geceden beri..." Hangisi olduğunu söylememe gerek yok.

Birkaç kez göz kırıyor ama bana doğru dönmüyor.

"Babam, ailen, *Writhe*... Bana cam gibi davrandılar. Sanki kırılđanmıřım ama kesemezmişim gibi. Ki *kesebiliyorum*."

Bir kez başını sallıyor, yüzeysel bir şekilde, ama bu onay beni iyi hissettiriyor. "Ve bu da benim *inim*." Sesimi alçaltıyorum ama şu kadarını biliyorum ki

Cosmo ne olursa olsun hiçbir şey yapamaz. "Bana şiddet içeren işleri vermiyorlar ve sanırım bunun nedeni o geceden sonra benim bir tür psikopat olduğumu düşünmeleri ya da-"

"Hayır," diyor Von yumuşak bir sesle, yüzünü başka tarafa çevirerek. "Öyle düşünmüyorlar. Sadece bunların hiçbirini tekrar yaşamak zorunda kalmanı istemiyorlar. Seni aldılar çünkü ailemize ve *Writhe*'e yem oldun ve-"

"İşte tam da bu yüzden birlikte olamayız. Beni alıyorlar, sen koşarak geliyorsun, seninle ilgili olmasa bile." Ve bunların hiçbirisi doğru bile değil, ama sanırım bilmiyor. Kimse ona, *kendisinden* başka kimse için yem olmadığımı söylemedi.

Sonra dönüp bana ölümüne baktı. "Birlikte olalım ya da olmayalım, yine de olacağım."

Midem bulanıyor ama görmezden geliyorum. "Belki, ama bu daha az belirgin olmasını sağlıyor. Bizi işaret eden neon tabelalar yanıp sönmüyor."

Gözlerini deviriyor. "Benim için her zaman üstünüzde bir işaret vardır."

"Peki şu anda ne yazıyor?" Ona meydan okuyorum. "İşte en iyi arkadaşın, dev fahişe'."

Cosmo'nun arka planda homurdandığını duyuyorum ama ikimiz de onu görmezden geliyoruz. Von gözlerini kısıyor.

"Sen dev değilsin."

"Oh, ama ben bir-"

Sonra oturuyor ve ani hareket kelimelerimi durduruyor. Özellikle de eğilip beni kucağına aldığında - battaniye ve her şeyiyle - ve beni lanet olası kucağına koyduğunda.

Elleri battaniyenin altından kalçalarım, dudakları kulağıma geldiğinde hemen geriliyorum, kurtulmak için savaşmaya hazırım.

"Sen fahişe değilsin, anladığım kadarıyla sadece çalışıyormuşsun," diyor usulca, nefesi tenimde. "Ve seni daha önce odanda gördüm. Sen

Ağrın var ve gerginsin." Parmak uçları kalçalarımın yumuşakça bastırıyor. "Seni rahatlatmama izin ver, tamam mı?"

"Von, ne halt ediyorsun sen?" Ona bakmadan, sesimi keskin tutarak soruyorum. Beni *rahatlatmıyor*. Aksine, tam tersini yapıyor. Ama sırlar için biriyle yattığım ilk geceden sonra masaj ya da başka bir şeyle uğraşmak Von için bingo kartımda yoktu ve kafam oldukça karıştı.

Mantıklı davranıyor ve konu ben olduğumda öyle biri değil. Evimizde her gün yaşanan gerginlik aşırı değil çünkü ben takıldığım kızlarla hava atmıyorum, o da sık sık kız getirmiyor ve Writhe için yaptığım işler genellikle -kasıtlı olarak- sıradan işler.

Ama değerimi gerçekten kanıtlamaya başladığımda bunun bir sonuca varacağını biliyordum.

Yine de bu... *bu* ondan beklediğim gibi hissettirmiyor.

Kalçalarımı yoğurmaya devam ediyor ve gözlerim televizyona yapışmış durumda ama televizyonda hiçbir şey izlemiyorum. Bunun yerine Cosmo'nun bizi izlediğini hissediyorum ve sanki odadaki gerilim çok ağırlaşıyor.

"Gerçekten," diyor Von usulca, üzerime doğru eğilerek, dudakları atletimin açıkta bıraktığı omzuma değiyor. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Ben sadece..." Duraksıyor ve acaba yine kavga edecek miyiz diye düşünüyorum. Ama sonra "İyi misin?" diye sordu. Ve bunu hafifçe söylüyor, bu yüzden fiziksel olarak kastettiğini biliyorum. "Sana... yardım edebilir miyim?"

"Peki," diye yanıtlıyorum ama eğer bunu gerçekten yapıyorsak ona biraz doğruyu söylemeye ve yol göstermeye karar veriyorum. "Boynum biraz ağrıyor."

Bir an için tutuşu sıkılaşıyor ve beni itecek mi diye merak ediyorum ama... itmiyor. Ellerini yavaşça belimden yukarı, gömleğimin üzerinden geçiriyor, kumaş tenimi okşuyor.

Sırtımı biraz kamburlaştırıyorum, güçlü ellerinin kürek kemiklerimin üzerinde kaydığını hissediyorum, sonra başparmakları omurgama giriyor ve bana geri çekilmeden masaj yapmaya başlıyor.

Nefes nefese kalıyorum, kucağında öne doğru oturuyorum, kalçalarım onunkilere yayılıyor, ellerim battaniyenin içinde sıkıca kıvrılıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor sessizce.

"Evet," demeyi başarıyorum, televizyondaki rahibenin karanlık bir ormanda ilerleyişini izliyorum, omzunun üzerinden geniş, dehşete düşmüş gözlerle bakıyor.

"Burada çok fazla düğüm var, Isadora." Von'un alçak sesi ve dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum, ensemdeki küçük tüyler diken diken

oluyor,

sanki örümcekler tenimde usulca vals yapıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum tekrar, kıvrımlarım üzerinde çalışmasını seviyorum. Boğazımdan kısık bir inilti çıkıyor ve o hiç durmuyor. Bunun yerine ellerini sırtımdan aşağıya doğru indiriyor, gömleğimin altından geçiriyor, sonra kasların derinliklerine doğru ilerliyor, parmak uçları tenimi sıyrıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve Karia'ya bakıyorum ama o kıpırdamıyor ve bakışlarımı Cosmo'ya kaldırdığımda artık telefonuyla ilgilenmediğini görüyorum.

Ve ellerinden biri Karia'nın vücudunun üzerindeki battaniyenin altında, kendi eli ona doğru eğilmiş, sanki...

"Cosmo," diye fısıldıyorum.

Von hareketsiz, elleri beni sıkıca kavıyor ama artık hareket etmiyor. Onun da başını arkadaşlarımıza doğru çevirdiğini hissediyorum ve bir an için ikimiz de Cosmo'nun eli battaniyenin altında hareket ederken ve Karia biraz kıpırdanıp küçük bir ses çıkarırken, gözleri çırpınırken ama sonunda tekrar kapanırken bakakalıyoruz.

"Onun izlemesinden hoşlanıyor musun?" Von fısıldıyor ve ben Cosmo'ya bakarak onun kucağında geriliyorum.

"Sen..." Karia inlerken ona tekrar bakarak sözümü kesiyorum.

Bu kez sırt üstü dönüyor ve gözleri açık, benimkilere kilitlenmiş.

Cosmo'nun kucağında daha da geriye kayarken uykulu bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Sorun değil," diyor sessizce, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Beni uyanıkken parmaklaması hoşuma gidiyor."

Nabzım boğazıma sıcıyor ve Von ellerini tekrar hareket ettirmeye başladığında kalın bir şekilde yutkunuyorum. Her şeyi yanlış anlamışım. Belki Cosmo ve Karia arasında bir *şeyler* vardır. Belki Von onu pas geçti ya da o Von'u geride bıraktı.

"Rahatla, Isadora," diyor Cosmo sessizce, sesi biraz gergin, Karia'nın omurgasını kanepeye doğru eğmesine neden olan bir şey yaparken. "Von'un sana dokunmasına izin ver."

Sikeyim.

Gözlerimi yavaşça televizyona çeviriyorum ve tekrar onun dokunuşunda eriyorum.

Zaten yanlış bir şey yapmıyorum ki. Ve dün gecedен sonra, korku, endişe ve fiziksel... Sanırım bu yıkımı hak ediyorum.

Von'un elleri aşağıya iniyor ve belime masaj yapmaya başlıyor. Öne doğru daha fazla eğiliyorum, ellerim dizlerinin üzerine düşüyor, böylece kucağından kaymıyorum.

O kadar *iyi* hissettiriyor *ki*, kaslarım için ecstasy gibi, ve ağzını açıp

konusmak yerine beni daha iyi hissettirdiğinde

farklı türde bir aşk yaşadım. Ve belki de Karia'nın onun için burada olmamasını seviyorum. Ve belki de izlemelerinden hoşlanıyorum. Dördümüz de boktan hayatlarımızda, boktan arkadaşlıklarımızdayız.

Film oynadıkça Von beni derinden etkiliyor ve ara sıra ekrana bakıp rahibeyi ormanın derinliklerine doğru takip eden siyah cüppeli adamı izliyorum.

Ve adam onu yakalayıp yere yatırdığında, Von'un parmakları kalçalarımdaya, uyluklarıma doğru ilerliyor, parmak uçları çıplak tenimde, orada, battaniyenin altında, arkadaşlarımızdan gizli kaslarımı sıkıyor.

Kucağında biraz sertleşiyorum ama o yılmıyor.

Elleriyle küçük daireler çiziyor, başparmakları iç uyluklarıma yaklaşıyor ve bacaklarımı birbirine kenetleme dürtüsüne direniyorum.

Çünkü karnımın alt kısmında bir sıcaklık oluşuyor ve Von'un yanında kendimi güvende hissediyorum, rahatım ve sırlar için fahişelik yapmayı kabul etmemin nedeni seksi *seviyor* olmam. Buna bir de Von'la en son bir yıl önce seks yaptığımız gerçeğini ekleyince - Writhe için bir cinayet işledikten sonra sarhoş olup yatağında kucağına uzandığımda ve ona binmeye başladığımda - parmaklarının daha da yaklaşmasına izin vermek istiyorum.

Merkezime sürtünüyorlar, hızlıca ve sonra kalçalarımdaya masaj yapıyormuş gibi davranmaya devam ederken kayboluyorlar. Bir dahaki sefer yaptığımda dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor ve yakınımaya eğildiğinde göğsünün sırtıma bastırıldığını hissediyorum.

"Sessiz olman gerekecek. Seni duymalarını istemiyorum." Sesi kulağıma yumuşak bir fısıltı gibi geliyor. "Şimdi bana ne istediğini söyle, Isa."

Gözlerimi açmak için dönüyorum ve Karia'nın orada yattığını görüyorum, elmacık kemiklerinin üzerinde sarışın dalgalar, Cosmo onu battaniyenin altında çalıştırırken dudakları ayrılmış ve bu sefer bakışları ona düşmüş.

"Onlara bakma," diyor Von. Ellerini şortumun bel bandına doğru kaydırıyor, parmak uçlarını içeri daldırıyor ama daha ileri gitmiyor. İç çamaşırı bile giymiyorum çünkü burada kalacağımı düşünmüyordum; başka bir atıştırmalık alıp geri dönecektim ve- "Onları düşünme bile. Onlar diye bir şey yok. Bana ne istediğini söyle."

Kaslarım gerildikçe dizlerim titriyor, dün geceyi ve Von'un kapalı göz kapaklarının ardında yanıp sönen düşüncelerini düşünüyorum. İçine doğduğum bu hayat için kendime hiç acımadım. Başka türlü olmasını hiç düşünmedim,

uzak, dağınık zaman dilimleri dışında. Hedeflerim, görevlerim, ödevlerim olmasını seviyorum. Uğraşmaman gereken bir ailem olduğunu bilmek.

Ve Von, kan kadar yakın ama... *daha iyi*. Ona kelimelerle cevap vermiyorum.

Bileğinin etrafından olabildiğince dolanıyorum ve onu aşağıya, şortumun içine doğru yönlendiriyorum.

"Bırak," diyor kulağımın kabuğuna karşı ve onu serbest bırakıyorum. "Kalçalarını genişlet."

Ve ben...yaparım.

Dizlerimin bacaklarından kaymasına izin veriyorum ve rahat ama aynı zamanda gergin bir şekilde ona yaslanıyorum. Gergin ve hazır. Güvenli ama içimi kemiren bir tür şehvetle dolu.

Orta parmağı şişmiş klitorisimin üzerinde geziniyor ve gözlerim istemeden televizyon ekranına k a y ı y o r .

Rahibe.

Rahip.

Adam daha yaşlı, kız belki benim yaşımda, ormanda toprakta dizlerinin üzerinde, adam baldırlarının üzerinde oturuyor, onu incelerken alışkanlığı yukarı itilmiş, bir eliyle ona kendini açması gerektiğini belirtmek için başını bir kez sallıyor.

Film o kısmı göstermiyor ama görüntüler, sahne... *Siktir*. Von parmağını içime soktuğunda ve ben pelvisimi yukarı eğerek daha derine girmesine yardımcı olduğumda, bu kadar yasak hissettiriyor. Dudaklarımdan bir inilti çıkıyor ve diğer eli vücudumun etrafında yılan gibi kıvrılarak ağzımı kapatmaya geliyor.

Etrafıma uzanıp kalçalarını kavradığımda, vücudunun gücüyle kendimi sabit tuttuğumda gözlerim kontrolüm dışındaymış gibi çırpınarak kapanıyor.

"Daha ister misin?" diye kulağıma doğru soruyor, eli hâlâ ağzımın üzerinde sıkıca kenetlenmiş.

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan tenine doğru bir inilti geliyor.

Bir parmağını daha içeri itiyor ve ben de ona doğru çekiştirerek beni parmaklamasına yardım ediyorum. O kadar içeride ki, elinin tabanını klitorisimin üzerinde sürtünmek için kullanıyor, beni daire içine alıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Adını fısıldayarak inliyorum, onu becerirken içinde eriyorum. Parmak uçlarını elmacık kemiğim boyunca sıkıyor, sesi kulağımda boğuklaşıyor. "Şşşt," diyor. "Parmaklarımdan üzerine boşaldığını duymalarını istemezsin, Isa."

Onları düşünmüyorum. Umurumda da değil.

Dilimi çıkarıp Von'un avucunu yalıyorum ve ben geriye kayarak kıcımlı altımdaki kalın ve sert ereksiyonuna sürttüğümde bana karşı inlediğini duyuyorum. Bu anla ilgili her şey *ilahi*. O kadar içimde ki, avuç içi beni çevreliyor, amımdan gelen özensiz sesler beni kenara yaklaştırıyor, başımı geriye eğip ona yaslıyorum ve o çenemi ısırıyor, dişleri derin.

Evet, Von.

Bana bakabilir. Beni *idare* edebilir. Ve yaptığım her kötü şeyi biliyor ve buna rağmen beni seviyor.

Adını haykırmak için ağzımı açıyorum ama aynı anda elini çeneme götürüyor ve başımı ona doğru çeviriyor. Ağzıma *tükürüyor* ve beni öperken inliyorum ve elini becermek için pelvisimi eğiyorum ve ben...

"Siktir, Von, geliyorum."

"Benim için çok iyi bir kızsın," diyor ağzımın içinde, alnını alnıma bastırıyor, eli boğazımı hafifçe okşuyor, dün gece Theo'nun dokunuşundan çok farklı. Bu anla ilgili her şey öyle. Von'la, hatta seyirciyle bile bu serbest kalışta bir güvenlik var.

Parmaklarını sıkıp bırakıyorum ve *o* parmaklarını daha derine sokuyor, parmak eklemlerine kadar kayıyor ve ben onun etrafında titreşiyorum ve uyluklarımın arasından ıslaklık fışkırıyor ve göğsüm kabarıyor ve her şey çok sıcak ve sırlı ve vücudunun altımda ne kadar sıcak olduğunu, *beni* ne kadar istediğini *hissede biliyorum*.

"İyi hissediyor musun, Isa?" diye soruyor yanağıma doğru, ben yavaşça aşağı süzülürken, kalçalarım hala yukarı eğik, onu içimde derinlerde tutuyor.

"Evet," diyorum, gözlerim kapalı. "Evet. İstiyorum."

"Muhteşem kız," diye fısıldıyor, sesi yumuşak ve sözleri sadece böyle anlar için ayırdığı bir şekilde tatlı. Çalınmış, Writhe'den koparılmış, gerçek hayatlarımızdan koparılmış.

Ama nefesim düzleşip nabzım biraz yavaşlayınca gözlerimi açıyorum.

Von'un otomatik, gri gözbebeklerini buluyorlar. Ve ben onu görüyorum, onun ötesinde.

Karia.

Von'un parmakları içime girerken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Yavaşça bakışlarımı kaldırıyorum.

Cosmo onu boşaltırken bir tür huşu içinde ona bakıyor. Onları izlerken utancım içime işliyor. Az önce yaptığımız tuhaf şeyden değil ama Cosmo de Actis tarafından *parmaklanmasına* rağmen dün gece Theo Sancte ile yatmadığını bilmekten. Von'u benim yarın gece tekrar yapacağım gibi hayal kırıklığına uğratmadı.

Ve Writhe söz konusu olduğunda benim sahip olduğum güce sahip değil.

Başımı çevirdiğimde Von bana kutsalmışım gibi bakıyor ama ikimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz. Ve bu balonu kırmak, bu illüzyonu mahvetmek zorundayım, çünkü aksi takdirde yarın gece onu tekrar öldürecek.

"Von."

Gözleri parlıyor ama adını söyleme şeklimi fark eden ağzı. Çok ağır. Dudakları birbirine yapışıyor ama hareket etmiyor. "Yapma," diye fısıldıyor, yapacağımı bildiği halde.

"Yapabilirim..." Yutkunuyorum, kucağında biraz kayıyorum. "Eğer istersen bu iyiliğine karşılık verebilirim-"

"Bu *iyiliğe* karşılık vermek *mi*?" Sonra içimden çıkıp boynumu serbest bırakıyor ve beni itiyor. Sert değil ama ayağa kalkmama yetecek kadar, battaniye düşüyor ve Cosmo ile Karia'nın *bize* baktığını fark ederek ona dönerken şortumu düzeltiyorum.

Sert gözlerle bana bakıyor, elleri kalçalarında. Ereksiyonunun dış hatlarını, vücudunun gergin kaslarını görüyorum ama beni üzerinde istemediğini fark ediyorum. Şimdi değil.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor, sesi kısık, çenesi gergin.

Kendimi biraz kirli hissediyorum, belki de öyle hissetmeliyim, ama bu sabah Theo'nun yanından bu kadar erken ayrıldığımda -bir günlük gezisi vardı, erken uçacaktı- böyle hissetmemiştim.

Karia ve Cosmo'ya bakıyorum. "Ya da belki onların senin işini bitirmesini sağlarsın." Fısıldayarak söylüyorum ve bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama onları neden buraya çağırdığını anlamıyorum, belki bir şeyi kanıtlamak için ya da-

"Siktir git, Isadora." Bunu söylerken bana bakamıyor. Başını çeviriyor, bir elini çenesinde gezdiriyor. "*Siktir git.*"

"Doğru. Pekala. Gitmem gerek-"

"Saati bilen var mı?" Cosmo'nun fazla neşeli sesi sözümü kesiyor.

Von, sanki burada olduklarını unutmuş gibi elini bırakıp diğer elini kucağında sallandırırken irkilir.

Kollarımı göğsümde birleştirerek ondan bir adım geri çekiliyorum.

Karia yavaşça doğruluyor, battaniye kalçalarına doğru kayıyor, gözleri uykuyla bir şekilde önce bana, sonra Von'a bakıyor ve Cosmo bize bakıyor

İkisini de. Von'un kucağına bakıyor ve onun sertleştiğini gördüğünü biliyorum ve bunun için gözbebeklerini kafasından koparmak istiyorum ama bunun büyük bir haksızlık olduğunu biliyorum.

Kaşlarını çattı. "Üzgünüm, belki de bunu... yapmamalıydık." Başını sallıyor, sonra yumruğunu gözüne götürüp bana bakıyor ve kısa bir süre şortuma bakıyor. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve her şeye rağmen benim için bir faydası olduğuna karar veriyorum, bunun cinsel gerilimi arttırmakla hiçbir ilgisi yok.

Sonra yine Von'u kızdırmak için belki de diğerinden Mads'i görmeye gitmesini istemeli ve bana söylemek için bekleyemediği şeyi öğrenmeliydim. "Cosmo, beni bırakabilir misin-"

"Hayır. Yapamazsın," diye araya giriyor Von, bana ters ters bakarak.

Ama gözlerim Cosmo'yu bulduğunda, yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Ben Karia ile geldim, ikimizi de götürmek ister mi?"

"Isadora," diye hırlıyor Von.

Bakışlarımı Karia'ya çevirdiğimde ona bakmıyorum ve o da gergin bir şekilde gülerek, "Elbette benimle gelebilirsin Isadora," diyor. Von ona döndüğünde kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Kusura bakma," diyor, "ama dün gece Cosmo yüzünden pek uyuyamadım ve sen de beni erkenden aradın, kanepende yatarak eziklik etmeyi bırakıp Isadora'yı bıraktıktan sonra yatağa dönsem iyi olacak."

"Harika," diyorum ve Von tekrar gözüme takılmadan önce arkamı dönüyorum ve acaba onu çağırdığında Cosmo'yu becerdiğini biliyor muydu diye merak ediyorum.

ISADORA

Müzik bir saldıridır.

Müzik bir değerdir.

Zihnım bu düşünceyi aynen böyle değiştiriyor. Gardiyan beni dikkatle izlemiyor. Nereye gitmem gerekiyor? Duvarlar geçici; dikilmiş bölmeler. Yani yanlarından koşarak geçebilirim; zincirli değilim. İki kişi beni tekmeleyerek ve çığlık atarak bu noktaya getirdi ama yüzüme doğrultulan bir silah beni burada, yerde tuttu.

Muhtemelen istemeden de olsa, gardiyan bana gerçeği söyleyerek bir hediye verdi. Beni Von'a ulaşmak için aldılar ve karşılığında istedikleri para, bilgi ya da çalıntı güç için Mads'e ulaştılar. Mads, Writhe'in Duo'su ve liderleri Stein, oğlunun evlerinden çıkmasına neredeyse hiç izin vermiyor, bu yüzden Von bir sonraki en iyi şey.

Beni kaçıranların gözünde değerli bir şey değilim ama çoğu profesyonel suçlu bile cinayet işlemeden önce en azından tereddüt eder. Ve beni öldürmek Mads'in onlara hiçbir şey vermemesini saçlar.

Korumaya tam olarak bakmıyorum.

Sadece göz ucuyla, kısa bakışlarla. Yüzüne sinsice bakmanın verdiği nokta atışı odaklanma, bana müzik dışında konsantre olabileceğim bir şey veriyor. Kulak zarlarım kanıyor ve şakaklarım zonkluyormuş gibi hissediyorum ama beynimin bu rahatsızlığa odaklanmasına gerek yok.

Bakışlarımı saçıma çevirip siyah bölme ile granit beton arasındaki birkaç santimlik boşluğa bakıyorum.

Yabanın yanında kalın bir sap var, belki de bir kürektir. Silahların neden ulaşılabilircek bir yerde olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğumu da bilmiyorum. Ama böyle yerler genellikle suçlar işlendikten sonra duman ve alevler içinde yıkılır.

Derin bir nefes alıyorum.

Muhafızın vücudundaki o beş çiviye nereye gömeceğimi hayal ediyorum. Bir sinsi bakış daha.

Lanet telefonuna bakıyor. Bir nefes daha.

Bir nefes.

Sonra sıçrayıp kurtuluşuma doğru koşuyorum.

"ÇOK GARIPTI, DEĞİL Mİ?" COSMO'NUN SESİ ARKADAN SÜZÜLÜYOR

BMW'nin koltuğunda Karia'nın yolcu tarafında bacaklarımı birbirine bastırırken biraz gülümsemek zorunda kalıyorum. "Yani, yıllar önce Von'la aranızda geçenleri gördüm ama onun sana-"

"Yapamaz mıyız?" Karia dikiz aynasından Cosmo'ya bakarak araya giriyor.

Gülümsememi elimle gizliyorum ve başımı çevirip renkli camından dışarı bakıyorum. Gökyüzü koyu erik renginde, gri bulutların çizgileri yağmurla ağırlaşıyor. Karia, Writhe'in tamamının yaşadığı özel caddede arabasını sürerken, asfalt araba yollarının hepsi yukarı ve geriye doğru kıvrılıyor, evler ormanın pençelerine yerleşiyor.

Evler gizli olmasına rağmen, çoğunun neye benzediğini biliyorum.

Suçun sizin için çalacağı şey budur.

Bir gün bu sokağa, kendi evime geri dönmek istiyorum. Şu anda çocukluğumun geçtiği evin önünden geçiyoruz ve ben ona hiç bakmıyorum. Zaten karanlık kaldırımdan başka görececek bir şey yok, ama kaçırıldığımdan beri ailemin üzerime nasıl titrediğini düşünmek istemiyorum.

Sanki *kendimi* oradan
çıkarmamışım gibi. Ama belki de
bunun Von olduğunu
düşünüyorlardır.

Belki de kendimi bir kez daha serbest bırakırsam yapabileceklerimden korkuyorlardır.

Cosmo arkamdan alçak bir sesle, "Sana aşık," diye devam ediyor, ama sözleri *bana* söylese de, ses tonunun neredeyse uzaklara bakar gibi olduğundan, daha çok Karia'yla mı konuştuğunu merak ediyorum. "Eğer bilmiyorsan."

Karia koltuğunda kayar. "Sana aya asılmışsın gibi bakıyor, Isa, yalan söylemeyeceğim."

Bu konuda hiçbir şey söylemiyorum ve bunun yerine ne için burada olduğuma odaklanıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yolcu koltuğunda daha dik oturarak Karia'ya "Ben içeri giriyorum," diyorum. Üzerimde gri bir eşofman, bol ve kaburgalarımın hemen altına kadar sarkan siyah bir sweatshirt var. Belki daha şık giyinmeliydim ama kendimi en çok *bu* kıyafetler içinde kendim gibi hissediyorum.

Karia ve Cosmo, yolun iki yanında ağaçların yükseldiği bir virajda arabayı sürmeye devam ederken bir an sessiz kalıyorlar. Ritüel Yolu, tüm Writhe ve meslektaşlarımızın daha çok yerleşke gibi olan evleri için çok

fazla *alana* ihtiyaç duydukları şekilde çok gerilere gidiyor.

Sessizliğimizin arka planında pop müzik çalıyor ve kendimi oraya gittiğimde Mads'e ne söyleyeceğime odaklanmaya zorluyorum.

Von benim görevlerimi almamalı. İstihbarat onda olmamalıydı. Bunu bana ilk getirdiğinde bile, benimle özel olarak konuşmalıydın. Von'a istediğim kadar az ya da çok şey söyleyebilirdim.

Artık her şeyi biliyor ve bu konudaki tutumu omuzlarıma ek bir stres yükledi.

"Cosmo," diyor Karia sertçe, dikiz aynasından bakarak. "Kulaklarını kapat."

Kaşlarımı çatıyorum, küçük arka koltukta kambur duran ona bakmak için dönüyorum ama AirPods'u çıkarıp kulaklarına takıyor, sonra da telefonuyla meşgul oluyor.

"Bu senin... görevinle mi ilgili?" Koltuğumda doğrulurken Karia'nın çekingen sesi düşüncelerimi bölüyor.

Ona dikkatle bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Elbette Bentzenler'den hiçbiri onun ve bu hayatta bile olmayan Cosmo'nun *önünde* benim görevim hakkında konuşacak kadar aptal olamaz.

Parmaklarını direksiyonun etrafında büküp kıvrıyor, iki eliyle de önüne bakıyor ve ağır ağır ilerliyor.

Von ilk arabası olan Supra ile bu caddede ölümcül hızlarda yarışmıştı. Yolcu koltuğunda oturur, sırttır ve onu teşvik ederdim.

Karia ya da Cosmo o maceralarda bizimle hiç gelmedi.

Genellikle tehlike söz konusu olduğunda, Von ve ben dünyaya karşı oluruz. Şimdi, arkadaşlığımızda bir şeyler kopmuş gibi hissediyorum.

"Dışarıdaki verandaya gittiler," diyor Karia. "Ben mutfaktaydım, Cosmo da kanepedeydi. Bazı konuşmalar duydum. Von görevi istediğini söylüyordu ama Mads ona hayır diyordu."

Oturduğum yerde geriliyor, Karia'nın başının yan tarafına bakarken dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Peki başka bir şey duydun mu?" Von'a yeniden öfkelenerek bastırıyorum. Beni işten çıkarmadan hemen önce işimi elimden almaya çalıştı. Orospu çocuğu.

Karia bana bakıyor ve başını bir kez sallıyor. "Hayır. Buzdolabından bir şişe su aldıktan sonra kanepeye geri döndüm." Biraz gülümsüyor, gülümserken yanakları yükseliyor. "Ben olsam endişelenmezdim. Mads biraz kızgın ayrıldı. Bana ya da Cosmo'ya iki kelime etmedi. Von'un hiçbir şeyi sabote etmediğinden eminim."

Hâlâ ona bakıyorum ama onu gerçekten görmüyorum. Etrafımızdaki herkes için Von'un beni sarıp sarmalamak için her şeyi yapacağını ne kadar açık olduğunu düşünüyorum ve bu bana kendimi kozalanmış hissettirmiyor. Aksine klostrofobik hissediyorum.

Onun balonlu ambalajını parçalara ayırmak istiyorum.

"Annemle babam bile senden bahsediyor," diye devam ediyor Karia, hâlâ gülümseyerek. "Mads'in bir gün onun yerini alacağından övgüyle bahsettiğini söyle."

Von'a olan kızgınlığıma rağmen, omurgamda bir sıcaklık hissettim. "Gerçekten mi?"

Karia bir kez başını sallıyor. "Babam aklının başında olduğunu, annem de çivi gibi sağlam olduğunu söylüyor."

Koltuğumda hafifçe gevşeyerek bakışlarımı sürücüye çeviriyorum. "Hepsi doğru," diye mırıldanıyorum.

Karia biraz gülüyor ve Cosmo sadece onun duyabileceği bir şarkıyı nefesinin altında mırıldanırken ben de gülümsüyorum.

YAVAŞÇA BENTZEN'LERİN EVİNİN BODRUMUNA İNİYORUM.

Muhtemelen hayatımın yarısını burada, ama çoğunu üçüncü katta, Von'un odasında geçirdim. Gençken parmaklarını yavaşça içimde gezdirdim, o titriyordu ve ben onun için yanıp tutuşuyordum. Bu çatının altında onu ağzıma almak için vücudundan aşağı süründüm ve pantolonunu çıkardım.

Ancak buraya nadiren geldim ve asla bir tören günü gelmedim.

Son derece karanlık ve Von'un annesi Lora, yiyecek, şarap ve bir kavanozun içinde kana benzeyen bir şey şeklinde bir ikram orkestrası yönetirken beni bu tarafa yönlendirdi.

Tam olarak öyle olsaydı şaşırmazdım.

Sımsıkı yutkunuyorum, demir korkulukları kavrarken beyaz spor ayakkabılarımı birbiri ardına giyerek merdivenleri iniyorum. Evin geri kalanındaki kıvrımlı, kıvrımlı çift merdivenlerin aksine, burası kirli, sıkıcı ve merdivenler sadece ahşap, korkuluk gri bir tuğla duvara dayanıyor. Mads'in beni beklemek yerine Von'la konuşmasına ve Von'un işimi mahvetmeye çalışmasına duyduğum tüm kızgınlık, nemli çimenlerin kokusunu içime çekip yakaladığımda bir nebze olsun azalıyor.

Yağmur. Bana bir keresinde Von'la gece gökyüzünün altında bir mezarlıkta koştuğumuzu hatırlatıyor, ikimiz de sarhoş ve sersemlemiştik ve liseden mezun olmamıza bir hafta kalmıştı, ellerimiz birbirine bağlıydı.

Ama bu aynı vaadi taşıyor. Bu daha kasvetli hissettiriyor.

Ve ne kadar derine gidersem, o kadar karanlık oluyor. Daha da soğuk, ensemde bir ürperti kıvrılıyor.

Mads Bentzen'in Lora'nın söylediği gibi gerçekten burada olduğunu gösteren herhangi bir ses duymak için kulaklarımı zorlayarak ilerlemeye devam ediyorum. Yukarıda bir yığın insan vardı, Lora ve ekibi, ama Writhe'in adamlarından hiçbiri yoktu.

Hepsi burada mı?

Mads'in karşısına yanında adamlarıyla mı çıkacağım?

Onu aradığımda, gün içinde benimle konuşabileceği birkaç dakikası olacağını söyledi. Hepsi bu kadar. Kısa bir konuşma; her zaman Von'dan daha soğuk ve canlı. Bazen Lora'nın bir heykelle sevişmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum, ama yine de Von'un yatakta ne kadar iyi olduğunu biliyorum, o yüzden...

Son basamağa ulaştığımda kafamı sallayarak bu düşünceden kurtuluyorum.

Bir duvarla karşı karşıyayım, gidebileceğim tek yol sağ taraf ve kısa bir koridor olduğunu biliyorum, bu koridor daha sonra açık bir alana açılıyor, yaklaşık olarak evimdeki mutfak ve oturma odasının toplamı kadar.

Ama karanlığın derinliklerine kaymak istemem bir dakikamı alıyor. Işık düğmeleri var; burayı aydınlatılmış olarak görmüştüm. Şaşırtıcı bir şekilde tamamen bitmiş değil; sadece gri tuğla, açık tavandaki panel aydınlatma ve çimento zemin. Yine de düğmelere uzanmıyorum çünkü Ciddi Gün için karanlık kalması gerektiğini düşünüyorum; elektrik yok ve sadece mum ışığı var. Bu batıl inancı duymuştum ama tam olarak emin değilim.

Gerçeği kim biliyor?

Bir Writhe törenine hiç davet edilmedim; Von bir tanesine gitti ve çoğunlukla sıkıcı olduğunu söyledi. Writhe'in eşitlik konusunda kaydettiği ilerlemelere rağmen, hala birçok yönden arkaik ve cinsiyetçi.

Örnek olarak, Lora'nın burada olmaması.

Sikerler. Zirveye çıkmayı hak ettiğimde, kadınların katılımı zorunlu olacak ve erkekler yemek de dahil olmak üzere sunuları hazırlayabilecek.

Bir nefes daha alıyorum, mezarlık kokusunu yakalıyorum, sonra karanlığa doğru adım atıyorum, sağa dönüyorum ve koridorda yavaşça yürüyorum. Daha fazla hissettiriyor

Her zamankinden daha dar, sanki bana yaklaşıp gidiyormuş gibi ve ellerimi biraz önüme uzatıyorum, böylece hiçbir şey beni şaşırtamaz.

Yine de yürüdükçe ileride, bodrumun ana mekânında titrek bir ışık fark ediyorum. Mum ışığı, soluk turuncu ve sarı, alçıpan ve taş çimento zemini aydınlatıyor.

Gerginliğin bir kısmı kaslarımdan ayrılıyor ve kollarımı yanıma indiriyorum, ama nabzım hala temkinli bir ritimle atıyor.

Mum ışığıyla aydınlatılmış odaya açılan kemerli geçide geldiğimde, duvar boyunca titreşen gölgeler görüyorum. İskelet gibi, uzun, zayıf ve özden yoksun. Kafası tam olarak doğru değil. Onda şişkin bir şey var; insanlık dışı.

Duraklıyorum, yanağımın içini çiğniyorum. Kahretsin. Belki de bu işin peşini bırakmalıyım. Von bana ne konuştuklarını anlattı ve Karia babasını herhangi bir şekilde etkilediğini düşünmüyor gibi görünüyor ve daha önce hiç yapmadı, bu yüzden... Belki de gitmeliyim.

Gölge hareket ediyor, sanki etrafında dönüyor. Girişe doğru dönüyor.

Ben.

Bunun bilet almak istemediğim bir tür ucube gösterisine değip değmeyeceğine karar vermek için yaklaşık üç saniyem var ama ben kaçamadan kapıdan başka biri giriyor.

Gölge değil.

Tanıdığım biri ama.

Uzun boylu, zayıf, siyah giyinmiş, kara kaşları birbirine yapışmış, asimetrik ağızda çatık bir kaş.

Olduğu yerde duruyor, bana tehlikeli bir şekilde bakıyor, gözleri ayakkabılarımdan saçlarıma doğru kayıyor, ama sanki beni kontrol ediyormuş gibi görünmüyor. Daha çok ölümümü planlıyor gibi.

Soğuk, şeytani mavi gözler benimkilere odaklanıyor.

Elleri iki yanında ve parmağında siyah bir yüzük görüyorum.

Bağcıklı, karartılmış, Chucks'a benzeyen ama bence başka bir şey olan ayakkabılar.

Neden onun kıyafetlerini giydiğimi bilmiyorum ama onun varlığı ürktücü.

Lucifer Malikov'a uzun süre bakmak istemezsin.

Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama belki Mads'e bir mesajı ya da töreni kutsayacak bir şeyi vardır... Bilmiyorum. Mads'in lideri

Unsaints ne isterse onu yapıyor sanırım.

Bir süre sonra beni görmezden gelerek yanımdan geçip gitti. Sonra bana doğru ilerlemeye devam ediyor ve ben de onun şeytani varlığının herhangi bir parçasının bana sürtünmesini istemediğim için yana kayıyorum.

Dudaklarında sümüklü bir sırıtma beliriyor ama ona bu konuda çıkışmak istemiyorum. Tam yanımdan geçmek üzereyken ve ben şu anda hiç de fena görünmeyen o gölgeye doğru koşmak isterken, sesi hırıltılı ve kaba bir şekilde, "Mads içeride seni bekliyor. İyi şanslar, Isadora." Sonra yürümeye devam ediyor ve kendimi durduramayarak hareketlerini takip etmek için döndüğümde, karanlıkta kaybolmadan önce kapüşonunun kapüşonunu kıvrıcık siyah saçlarının üzerine çektiğini görüyorum.

Peki o zaman.

Bu da gölge alana doğru daha hızlı yürümemi sağlıyor ve oraya varana kadar neyle karşılaşabileceğimi düşünmüyorum bile.

Tam kapının önünde durdum.

Uzun, dikdörtgen bir ahşap masa var. Etrafına düzinelerce siyah ve mavi mum serpiştirilmiş, alevler şehvetli bir şekilde titriyor ve odayı aydınlatıyor.

Ve masanın üzerinde başka hiçbir şey yok, mekanın içinde de neredeyse hiçbir şey yok, sadece...

Solumda, duvara yaslanmış, siyah cüppeler giymiş, kukuletaları yukarı çekilmiş ve yüzlerini tamamen kapatmış yarım düzine insan var. Ellerini önlerinde kavuşturmuşlar ama kolları o kadar uzun ki, tenlerine dair her türlü izi gizliyorlar.

Çok sessizler, yüzleri masaya dönük.

Yani *bana* bakıyorlar.

Writhe'ın hiçbirini cübbeleriyle görmedim. Ve hangisinin Mads olduğunu bilmiyorum ve birden konuşamayacak kadar korktum ve-

Biri omzuma dokundu.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım, arkamı dönüp odadaki sessizlere baktım.

Önümde uzun boylu, kule gibi bir figür duruyor, diğerleriyle aynı giyinmiş ama kapüşonu boynundan geriye doğru itilmiş ve kırmızı bir maske takmış. Pürüzsüz, ürkütücü bir şekilde, ağız için ince bir kesik ve gözler için büyük delikler var. Burun kısmında hiçbir şey yok, bu da beni daha çok korkutuyor.

Ağzın boş ifadesi sinir bozucu ve kişi elini yana bıraktığında sessizlik de öyle. Kırmızı eldivenler de.

"Mads?" Kelimeyi zorlayarak fısıldıyorum. Burada sayıca az olduğumu biliyorum ama tanıdık bir evdeyim ve kimse bana zarar vermeyecek. *Öyle değil mi? Haklısın.*

Önümdeki adam başını eğiyor. Sonra konuşmadan bir kez başını sallıyor.

Tamam o
zaman. Mads,
sanırım.

Kalbim boğazıma fırlayacakmış gibi hissediyorum ama dudaklarımı ıslatıp devam ediyorum. "Bana ne söylemeye geldin?" Gözlerimi kısıyorum, kendimi beni buraya getiren kızgınlığı hissetmeye zorluyorum. "Onun yerine Von'a ne söyledin?"

Mads beni inceliyor ve beni sevdiğini ve beni koruyacağını kendime hatırlatıyorum, ama aynı zamanda *onun* benim işleyicim olduğu gerçeğini de düşünüyorum, beni kötü şöhretli bir şiddet satıcısıyla yatmam için aslanın inine gönderiyor.

Ama yapmak istedim.

Buradaki yerimi hak etmek istiyorum.

"Burada olduğunu biliyor mu?" Mads sessizce soruyor ve sesi her zamankinden daha da kopuk geliyor. Robotik, sanki ona ait değilmiş gibi.

Omzumun üzerinden cüppeli insanlara bakıyorum ama Mads'in soğuk dokunuşunu çenemde hissediyorum ve beni yavaşça tekrar ona doğru çeviriyor, elini yanına bırakmadan önce parmak uçlarını tenimde gezdiriyor.

Ona bakarken ürperiyorum.

"Bana cevap ver, onlara değil," diyor aynı tuhaf sesle.

"Hayır. O benim bekçim değil."

Mads çenesini kaldırıyor, maske gözlerini kapatarak bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

Başımı iki yana sallayıp yumruklarımı sıkıyorum. "Hayır. Ben kendimim." Daha fazla sessizlik.

"Ama sen *onun* bakıcısı mısın, Isadora?"

Yabayı düşünüyorum. Sonunda beni kontrol etmek için döndüğünde, adamın gövdesine sapladığımda dudaklarımdan çıkan çığlığı. Aptal telefonunu düşürdüğünde. Karşılık vereceğimi düşünmemiştii. Oturup bekleyeceğimi sandı. Ama yanlış şeyi söyledi.

Von'u tehdit etti.

Kimse Von'u tehdit edemez.

Ben bir şey söyleyemeden, bunu babasına açıklayamadan Mads başını eğerek kapıyı işaret etti. "Görev senin. Her şey devam edecek

planlandığı gibi." Sanki düşünüyormuş gibi duraklıyor. Sonra basitçe, "Hepsi bu kadar," diyor.

VON

"Ne dedi?" Balkonda durmuş, İskenderiye'nin doğu ucuna bakıyorum. Orman ve tepeler, gecenin köründe şehir merkezinden geçen siren seslerini duymamıza gerek kalmayacak kadar uzaktaki bir beton ormanını çevreliyor. Ailemin orada, şehrin göbeğinde bir evi var ve doğal bir sessizlik örtüsüne alıştığınızda uykunun ne kadar korkunç olduğunu çok net hatırlıyorum.

Karia telefonda sessiz ve ben kollarımı balkonun metal parmaklıklarına dayayıp gökyüzüne bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Karanlık ve kasvetli, ama gözlerim hassas. Isadora bu yüzden benimle dalga geçiyor ama cipinde benim için yedek bir çift Tom Ford güneş gözlüğü de bulunduruyor, yani adil bir takas.

İskenderiye'de gök gürlüyor, rüzgâr çıplak göğsüme soğuk bir şekilde çarpıyor. Isadora, Karia ve Cosmo ile birlikte dışarı çıktığından beri hiç değişmedim. Çekingen bir tavırla parmaklarımı ağzıma götürüyorum, alt dudağımda gezdiriyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum.

İsa gibi kokuyorlar. *Tadı* da onun gibi.

"Bilmiyorum," diyor Karia sonunda arabasının içindeki telefonunun hoparlöründen. İsa'yı cipini alması için Nox'a, Cosmo'yu da kendisinden daha karanlık insanlarla paylaştığı eve bırakmıştı bile.

"Ne?" diye soruyorum. Balkonun korkuluklarından doğrulup elimi cebime atarken diğer elimi telefonuma götürüyorum. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Ben içeri girmedim." Karia'nın sesi nedense daha sert çıkıyor. Sanki cesaretini toplamış gibi. Biz büyürken hep etrafımızda olduğunu düşünürsek, onu önemsiyorum. O ve diğer birkaç kişi, Writhe'in çocukları. Ama Isadora'dan daha uysal, daha az inatçı, kendini kanıtlamaya o kadar susamış değil. Muhtemelen mizacı yüzünden görücü usulü bir evliliğe hazırlanacak, Writhe'i daha yükseğe çıkarmak için bir piyon olarak kullanılacak. Bazen onunla birleşmenin benim için kolay olacağını düşünüyorum; tavırlarımız birbirine uyuyor.

Ama sonra Isadora'yı düşünüyorum ve bu fikir kafamın içinde paramparça oluyor. Karia'nın Cosmo'yla yatmasını umursamadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve eğer o pislik Isadora'ya elini sürerse, ölümünün bir kaza gibi görünmesini sağlarım.

"Beni daha fazla soru sormak zorunda bırakma. Ne demek istiyorsun, Karia?"

Sessizdir, tekerleklerinin yolda çıkardığı ses hat üzerinde yumuşak bir uğultuya dönüşür. Sonra, "Isadora ne yaptığını biliyor, Von. Benden yapmamı istediğin casusluk her neyse, Mads zaten dinlememe izin vermezdi. O yüzden bu konuda bir şey bilmiyorum ve tek bildiğim gülümseyerek çıktığı."

Telefonumu elimde sıkıca tutuyorum, inanamayarak dinliyorum. Karia her zaman beni Isadora'ya tercih etmiştir çünkü Cosmo'yla olan ilişkisine rağmen birkaç kereden fazla sevişmişizdir. Ama sanki kafamın içinde İsa'nın bana seksin bir bok ifade etmediğini söylediğini duyar gibiyim. Görünüşe göre kavrayamadığım bir şey.

"Hiçbir şey bilmiyor musun?" Yine de kendime sorduruyorum. İsa, Karia'yla gitmeden önce üstünü değiştirmeye gittiğinde, Karia'yla konuştum ve ona İsa'yla babamın konuşacaklarını takip etmesini söyledim. Başını salladı, yapacağına söz verdi.

"Hayır, Von. Bak, her ne ise..." Sözüünü kesiyor. "Bence işini yapmasına izin vermelisin."

Sadece İskenderiye'nin kararan gökyüzünün görebilmesine rağmen orta parmağımı kaldırıyorum. Sonra lanet aramayı sonlandırıyorum ve bunu zor yoldan yapmaya karar veriyorum.

İÇERİ GİRDİĞİNDE ONU YAKALADIM.

Dairemiz karanlık, yağmur çarşafı halinde pencerelere vuruyor ve o bunu beklemiyordu. Eskiden sık sık sürpriz tatbikatlar yapardık; o bana, ben ona. Özellikle de birlikte yaşamaya başladığımız o ilk birkaç ayda, deponun anısı ikimizin de üzerinde hala ağırdı.

Ama bunun üzerinden uzun zaman geçti.

Akşam yemeğinde bira içtim ve günü volta atarak, nereye gittiğini merak ederek ama mesaj atmayı ya da aramayı reddederek geçirdim. Ve şimdi o burada, akşam oldu ve kollarında iç çamaşırı çantaları sallanıyor.

O yaptı.

Fuayenin mermer zeminine kayıyorlar ve ön kolumu boynuna dolayıp onu kendime çekerken çılgılık bile atmıyor, soluk soluğa kalmıyor.

Aslında durur, ama sadece bir an için.

Sonra diz kapağıma tekme atıyor, ben de homurdanarak kalçasını ve boynunu kavrayışımı gevşetiyorum.

Elimden kurtulma fırsatını değerlendiriyor ve çekip gitmekle yetinmiyor. Eşofmanları ve kırılmış gömleğinin içinde, kahverengi teni oblik kaslarının hatlarını ortaya çıkarıyor, saçlarını yüzünden çekmiş, dövüşmeye hazır görünüyor. Hemen üzerime atılıyor, iki eliyle beni itiyor, böylece siyah kapıya çarpıyorum, süslü gümüş tokmak omurgama batıyor.

Gülüyorum, alkolün tadı hâlâ dilimde. Gözleri karanlıkta parlıyor ve beni tekrar iterek avuçlarını göğsüme çarpıyor.

"Senin derdin ne lan?" diye hırlıyor, burun delikleri şişmiş, yanakları koyu kırmızı bir renge bürünmüş ve ben bunun utançtan değil öfkeden olduğunu biliyorum.

Bana gerçekten vuracakmış gibi ellerini kaldırıyor, ama sonra dönüyor, kollarını kaldırıyor, sanki bana dokunmaktan vazgeçirmeye çalışıyor. Paketlerine bakıyorum ve yere saçılmış koyu kırmızı bir şemsiyenin yanı sıra soluk pembe çantadan dökülmüş koyu yeşil dantel bir sutyen ve kırmızı bir tane daha görüyorum, şeffaf.

Kahkahalarım beni terk ediyor ve kapıya yapışıp kalıyorum; sırtına, alçak omurgasının etrafındaki kaslara bakarken göğsüm kabarıyor.

Kollarını aniden indiriyor ve tekrar bana dönüyor. "Senin derdin ne lan?" diye bir kez daha, ama bu sefer daha alçak sesle bağırıyor.

Sesinin öfkesiyle birlikte derinleşmesi çok sıcak.

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Seni yarına hazırlıyorum." Omuz silkiyorum. "Birinci bölüme daha önce kanepede başlamıştım, biliyor musun?"

Ellerini kalçalarına koyuyor, karanlık bakışlarını daraltıyor. "Von," diyor, bir uyarı gibi. "Sarhoş musun sen?"

Ve ben değilim. Sadece biraz çakırkeyifim ama bu da dilimi çözüyor. "Babamı da siktin mi?"

"Von." Bu sefer neredeyse tek bir kelime bile değil, ağzından çıkan bir hayalet.

"Orada mıydın? Bu gece Solemn için yaptıkları şey bu mu?" Çenemi ona doğru salladım. "Yeni fahişeyi becermek mi?"

Çenesini sıkıyor. Dolgun, kırmızı dudakları birbirine bastırırken kemiklerin sıçradığını görüyorum.

"Hepsi mi? Yoksa sadece o mu? Cosmo'ya da sıra geldi mi? Baban-"

"Bazen o gece benimle birlikte büyüdüğünü düşünüyorum. Depoda, biliyor musun?" Her şeyi o kadar sakın söylüyor ki.

İçimdeki huzursuzluk çalkalanıyor ve konuşmadan onu izliyorum.

"Bazen bunun çok önemli bir an olduğunu düşünüyorum. Ailemin beynimin bozulduğunu düşündüğünü biliyorum ve baban benden biraz korkuyor. Bu yüzden beni şiddet içeren görevlerden aldılar ve hepsini sana verdiler. Ama gardiyan senin hakkında konuştu. *Sana* ulaşmak için bir tuzak olduğumu söyledi. Ailelerimiz için yem değilmişim. Seninkiler için bir yemmişim. Bu yüzden yabayı aldım, Von. Bu yüzden dirgeni karnına sapladım, sonra sapını döndürdüm, iç organlarını çıkardım. Bunu yapmak için çok fazla güç gerektiğini biliyor musun? Dişler keskindi ama derimiz bizi hayatta tutmak istiyor, biliyor musun?"

O konuşurken nefes almıyorum.

Benden bahseden gardiyandan haberim yoktu. Ona neden saldırdığını hiç açıklamadı ve sonrasında bunu öğrenmeyi kaldırabileceğimden emin değildim. Sonunda, pisliklerin babamdan, Writhe'den para koparmaya çalıştıklarını biliyorduk ama... Kız olduğu için onun yem olduğunu düşünmüştüm.

"Sonunda bedeninin onun hayatta kalmasını ne kadar istediğinin bir önemi kalmadı. Çünkü *sen* benim kafamın içindeydin. Eğer o adam sana zarar vermek istediye, doğal olarak ölmeliydi. Ve beni bulduğunda, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdığında, kestiğim bir atardamarın yüzümdeki kanını gördüğünde... Benimle birlikte büyüdüğünü düşündüm. Belki çarpık bir şekilde. Belki de aşağı doğru, cehenneme doğru. Ama *benimle* olduğunu sanmıştım." Gözlerini bedenimde gezdirerek küçümseyici bir değerlendirme yaptı. "Ama şimdi o kadar emin değilim. Bana işleyicimle yatıp yatmadığımı sormak, seninle aynı işi yaptığım için bana *değersizmişim* gibi davranmak?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, saldırmak istiyorum. Fiziksel olarak, duygusal olarak. Ama bir kez olsun kendimi tuttum, ona karşı.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Git kendini becer, Von. Ne kadar fahişe olduğumu düşünürsen düşün, Tanrı biliyor ki bunu senin için yapmayacağım, ama son bir orgazm için teşekkürler." Dökülen eşyalarına bakıyor, sonra şu anda bununla uğraşmak istemiyormuş gibi başını sallıyor ve tahmin edilebileceği gibi, kırmızı şemsiyeyi bile yerde bırakarak bana sırtını dönüyor.

"O gece değişen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Arkasından sesleniyorum, kapının yanında duruyorum ama henüz gitmesine izin veremiyorum.

Omuzları gergin, elleri yanında yumruk olmuş ama bana bakmıyor.

Koyu kahverengiyle sarmalanmış saçlarının açık kumral tonlarına bakıyorum. Uzun ve kalın. Çok güzel. Omurgasındaki çukurlar da öyle, kalçalarının kıvrımı da.

Sertçe yutkunuyorum, tüm bunları Cadılar Bayramı'nda bana karşı, kollarımın arasında hayal ediyorum.

"Bunu düşünen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Benim için endişelendiğini söylüyorsun ama seni en başta neden bulduğumu hatırlamıyor musun?" Kelimeleri fısıldıyorum, sesim kısık, adrenalin pompalıyor ama bir santim bile hareket etmiyorum.

O da donmuş durumda ve hiçbir şey söylemiyor.

"Babam yerinizi öğrenip hepimize gönderir göndermez sizin için o depoyu araştırıyordum. Annem, babam ve Rig'e ulaştığımızda yangının çıktığını biliyor musun? Ama dışarı park ettiğimde dumanı gördüm. Ve bunu düşünmedim bile. Çünkü tek düşündüğüm *sendin*." Şimdi gözlerimi kapatırsam, o depoda yine maskemle koşuyor olacağım, önemli olmayan bir önlem ama belki de en iyi arkadaşımın peşinden o yanan binaya daldığımda tutunacak rutin bir şey istedim.

"Ve şimdi?" diye fısıldıyor, sesi sert. "Şimdi bir kez benim için endişelendin diye, sen Writhe için tüm işleri yaparken benim evde oturup burada kapana kısılmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Muhtemelen sana hiç söylemediler ama oteldeki partide benim yerime seni bulsalar seni alacaklardı."

Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutuyor, çünkü bilmiyordum, ama neden bulunmadığımı biliyorum ve daha kolay olduğu için buna tutunuyorum. "Ama bulamadılar, çünkü ben balkonda senin bir kez daha bir yabancıyı becerdiğin için somurtuyordum."

"Senin için kaçırıldığım için üzgünüm, pislik." Sonra dönüyor, çenesi eğik ve gözleri dik dik bana bakıyor. "Ama besin zincirinin en tepesinde baban olduğuna göre, bu pislige bulaşmaması gereken kişi *sen* değil *misin* sence? Neden ben, ha?" Bir eliyle bana doğru işaret ediyor. "Neden sen değilsin?" Sesi biraz kırılıyor ve elimin tersini göğüs kafesime sürterek sesi duyuyorum.

Belki de haklıdır.

İlk cinayetimin gecesinde eve sızlanan bir hayalet olarak döndüm. Bu depodan sonraydı ve ben dağıldığımda beni sıkıca tutmak için oradaydı. Dışarıda işi yapan, işleri alan, Writhe'in sorumluluğunu üstlenen o *olmalıydı*.

Bunu biliyorum, mantıken.

Ama yarın gece yine Theo'nun yerleşkesine gittiğini hayal etmek... Etrafı onu daha az sikine takamayacak insanlarla çevriliyken onun dişlerini, ellerini ve *aletini* üzerinde düşünmek...

Mantığın bir önemi yok.

Ama bunu ona açıklayamam. O da benim için aynı şeyi söyleyecek ve ikimiz de ikimizin de istemediği bu aptal çıkmazda kalacağız. Biz bunun içine doğduk. Ne seçeneğimiz var ki?

O yüzden bir şey söylemiyorum. Bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey yok. Bunun yerine, kapıdan doğrulup eşyalarını alışveriş çantasına koymaya başlıyorum; sadece kumaş parçaları olan dantel sütyenler ve kafamın içinde onu Theo Sancte'nin kucağında hayal ediyorum, bugün benimkinde olduğu gibi, kanepede.

Her şey bir araya geldiğinde, çantanın saplarının yumuşak şeritleri parmaklarıma değerek onun yanından geçiyorum.

Beni durdurmuyor ve kolum omzuna değdiğinde onun o koyu yağmur kokusunu alıyorum.

Oturma odasını geçip koridordan aşağı iniyorum ve birkaç bıçaktan daha fazlasına sahip olduğum odama giriyorum.

S
Seven
writhe

ISADORA

Başımızın üzerinde, otelin arka lobisinde gümüş ve mavi renkte parıldaayan bir avize var. Otel No. 7, adı bu. Bir Writhe üyesi No. 7'nin tüm otellerinde çoğunluk hissesine sahip ve işte buradayız.

Von ve ben, arkadaşlarımızla birlikte geceyi geçirmek üzere yerleştiğimiz sıra sıra süitlerden ayrıldık. Sadece bir anlığına, Cadılar Bayramı'ndan önceki gece hava almak için. Her ne kadar gerçek nedenin bu olmadığını bilsem de, Von bana o büyük gri gözleriyle bakıp etrafa bakıp bakamayacağımızı sorduğunda bana verdiği bahane buydu.

Çok güzel, tüm İskenderiye binası su, çivit mavisi, akik ve gümüş renginde. Burada, ayaklarımızın altında siyah ve gümüş çizgili mermer zeminler var ve başımı eğip incelediğimde kendimi bir sirkin ağzına bakıyormuş gibi hissediyorum. Bu çıkış lobisi, çalışanların park yerine açılan renkli cam kapılar ve şehrin bu vahaya girmesini engellemeye çalışan yüksek demir çitler de dairesel.

"Çatıda bir havuz var, biliyor muydun?" Ben zemine bakarken Von sessizce yanımda soruyor, alkolün vızıltısı damarlarımda dolaşıyor. Sadece birkaç kadeh içmiştim ve gecenin erken saatlerinde Von'u elinde bir birayla gördüm ama ikimiz de sarhoş değildik.

Kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturup başımı kaldırıyorum ve ona sırtıtıyorum. Çok resmi giyinmiş; net gri elbise gömleği, koyu bordo pantolon, bana bakarken kırmızı bukleleri gözlerinden uzakta.

Balkabaklı beyaz pijama tişörtüm ve mavi ganimet şortumla. Onun sınıfından biraz daha süprüntü, ama bu bizim için doğru görünüyor.

"Yüzmeye mi gitmek istiyordun?" Kaşlarımı çatarken alt dudağımı dişlerimin arasına alarak karşı çıkıyorum. Otuz Ekim olabilir ama burası Kuzey Carolina ve Von bavullarımızı ana girişe götürdüğünde soğuk beni şaşırttı ve içinde titremem de öyle.

Von başını öne eğer. "Olabilir. Bu seni London Hamilton'dan uzak tutacak mı?"

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemem kendime rağmen yükseliyor. Bazen böyle davrandığında hoşuma gidiyor. Biraz kıskanç ama yine de bu konuda sadece alay ediyor. Aşırı korumacı ama sakın. Bazen onun içine düşme fikri

bunaltıcı. Elimi uzatıp onu boğmak, nefesi kesilirse bana nefes vermesi için onu zorlamak istiyorum.

Ama bu gökyüzünde bir kale, bir hayal.

Hayatlarımız bizi parçalara ayırmak içindir. Şimdiye kadar birkaç gelişigüzel tehdit aldık; isimsiz telefonlar, e-postalar ya da Writhe'in ödeme yapmaması ya da sırlarını satmaması halinde ailelerimizin bizi almaya geleceklerini bildiren mesajlar. Bu tehditleri ortadan kaldırmak için bir ekibimiz var, ancak bu durumu daha az ürkütücü hale getirmiyor.

Von ve ben birlikte patlayıcı bir hedef olurduk.

Bir de bazen kadınların sırlarını saklamak için kullanıldığı gerçeği var ve böyle bir şeye dayanamazdı.

Ben olsam yapardım.

Aynı şekilde ben de London Hamilton ile takılacağım - bir arkadaşımın davet ettiği ve bütün gece benimle flört eden bir adam -Ticaret için sekse hayır demem. Bunu zaten bedavaya yapıyorum, neden kariyerimi bununla planlamayayım?

"Sanırım bu bir hayır," diyor Von usulca, başını yukarı kaldırıp başımızın üzerindeki gümüş kaideli süslü avizeyi incelerken dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

Bakışlarını takip ediyorum, ışıkların çivit mavisi camla mavi bir tonda kıvrılmasıyla bir anlığına sessizliğe gömülüyorum. Ama gözümü kırptırdığımda, birinin onu vurduğunu, tüm yapının başımızın üstüne bir parça, ışık ve acı püskürterek çöktüğünü hayal ediyorum.

Konuşmadan önce sıkıca yutkunuyorum, ama kafamdaki ürkütücü düşünceye rağmen hareket etmemek için kendimi zorluyorum. "Karia burada," diyorum. "Bütün gece sana bakıp durdu. Cosmo otlarla geldiğinde ona bakmadı bile."

Von ellerini ceplerine sokuyor ama hâlâ yukarı doğru bakıyor. "Bunca yıldan sonra, böyle önemsiz şeylerle konuyu saptırmana alıştığımı sanırsın." Sözlerinde bir ısırtık var.

Dışlerimi sıkıyorum ve yukarı bakmaya devam ediyoruz.

Sanki saatler böyle geçiyor, arka çıkışta yalnızız, tıpkı büyürken yaptığımız gibi birlikte zaman geçirdiğimiz anlar çalınıyor. Ama sanki ben hep onun ulaşamayacağı bir yerde dans ediyordum ve ona doğru dönmeye çalıştığımda ürküyordum.

Onu seviyorum. Onun için adam bile öldürürüm. Bu hayatta bir müttefike ihtiyacınız var, kurşunlar uçuşmaya başladığında yanınızda olacak birine ve o benim için öyle.

Ama çok genciz ve çok tehdit altındayız ve iş başa düştüğünde, benim hırsım Writhe'ı yönetmek ve oraya ulaşmak için yalan söylemem, çalmam, öldürmem, sikişmem gerekecek ve Von bunların hiçbirinde elimi tutmayacak.

"Bu şey şu anda başımıza düşse iyi olurdu, sence de öyle değil mi?" diye soruyor ve ben konuşmadan dönüp bana bakıyor.

Bakışlarımı onunkilere diyorum, gözlerimiz kilitleniyor, aramızda sadece birkaç santim var. "Ölmek istemiyorum."

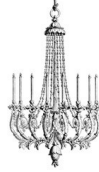
"Seni onunla izlemek, işte böyle hissettiriyor, anlıyor musun? Ya da seni herhangi biriyle."

Tüm bunları şu anda yüksek sesle söylemesine şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. Daha önce ne kadar aşırı korumacı olduğunu fark etmemiş değilim ama genellikle kendi duygularını bu işe karıştırmaz. "Von." Tek söylediğim bu. Başka bir şey için kelimelerim yok.

Daha fazlasını bulsam bile bunları duymak istemiyormuş gibi başını bir kez sallıyor. "Sana saygı duysa iyi olur."

Kaşlarımı çatıyorum, bu bölgede kendimi daha rahat hissediyorum. "Saygısızlığı severim."

Yüksek sesle iç geçiriyor. "Evet," diyor yukarı bakarak. "Tam şu anda üzerime yıkılsa ne güzel olurdu."

UYKUSUZ GEÇEN BİR GECENİN ARDINDAN UYANDIĞIMDA, VON burada değil. Daha kraliçe yatağımdan kalkmadan, sessizliğin apartman dairesini nasıl yırttığını anlayabiliyorum. Belki ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzdan, belki de evimizde dinlenen bedeninin kokusunu, hissini ve sesini bildiğimden, ama kesinlikle gitmiş.

Ve güneş daha doğmadı bile.

Siyah eşofman altımı, beyaz atletimi giydikten ve beyaz spor ayakkabılarımı giydikten sonra makyaj malzemelerimi, saç ürünlerimi ve ipek pijamalarımı bordo spor çantama koyup yatak odamın kapısını açıyorum. Dün aldığım iç çamaşırını bulamıyorum ve Von'un onu alıp çantayı koridorun aşağısına götürdüğünü hatırlıyorum. Ondan sonra aramadım ama belki de mutfak adasının üzerindedir.

Yine de odamın dışına adım attığımda ayakkabımın altının kesinlikle mermer olmayan bir şeye sürtündüğünü hissediyorum.

Ve *orada, tam orada*, yüzlerce dolarlık iç çamaşırı küçük şeritler halinde kesilmiş. Balenler bile kırılmış, çekilmiş ve malzemeyi kutsal olmayan küçük bir daire gibi çevreliyor.

Kırmızı, yeşil, siyah dantel, düzgün ve bir mesaj gönderiyor. Bir an için tepki vermedim.

Dairemizin serin havasını içime çekerek nefes alıyorum. İçimdeki öfkeyi dışarı atmaya çalışıyorum.

Tekrar.

Başımı kaldırıyorum, bakışlarım Von'un yatak odasının kapalı kapısına kilitleniyor.

Koyu mavi ve siyah tonlardan oluşan odanın içinde bir yangın başlattığımı, her şeyi yaktığımı, böylece içeri adım attığımda küle doğru yürüdüğünü gösteren canlı, içgüdüsel görüntüler var.

Ama ateşin gerçekte böyle yanmadığını biliyorum ve yine de... bunu düşünmek iyi hissettiriyor.

Ama bunu yapacak zamanım yok. Nox'ta Cain Bonavich'le buluşmam, içerideki bağlantıyı öğrenmem ve ardından Vipera'nın yerleşkesine bir kez daha girmek için kendimi hazırlamam gerekiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, elim hala kapımın tokmağında ve kendimi *şimdilik bu lanet şeyi bırakmaya* zorluyorum.

İşimi yaptıktan sonra Von'un olgunlaşmamışlığıyla ilgileneceğim.

Elimdekilerle valizimi hazırladıktan, makyajımı yaptıktan, dişlerimi fırçaladıktan ve saçıma ürün sürdükten sonra, kontrol etme isteğime karşı koyamıyorum. Yanılıyor muyum ve o hâlâ burada mı diye... Belki yüzüne buz gibi bir su atıp onu uyandırabilirim.

Kapıyı çalıyorum ve hafif aralık olduğunu fark ediyorum. Cevap veren olmadı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve balenle çevrili dantel parçalarını görüyorum.

Kafamı kapısından içeri sokuyorum ve sadece boş yatağının koyu mavisini görüyorum.

Şerefsiz.

Yine de, öfkenin ötesinde, biraz da hayal kırıklığı var. O ne düşünürse düşünsün, bu gece için çok korkuyorum. Bu gece için

onunla konuşmak isterdim. Beni rahatlatmasını isterdim... ama muhtemelen bunu da yapmazdı.

Mutfağa gidiyorum, parmaklarımı adaya vuruyorum ve yiyecek bir şeyler almayı düşünüyorum ama midem düğümleniyor ve gerçekten ne yaptığımı biliyorum.

Ertelemeye

çalışıyorum.

Onu *beklemek*

için. Sikerim

böyle işi.

Bu kadar erken gitmesi hiç mantıklı değil, ama eşyalarımı paramparça etmesinden sonra benden bilerek kaçtığını varsayıyorum.

Bana uyar. Böylesi daha iyi aslında. Onun zorba kıskançlığıyla ya da tam tersine soğuk, kırılmış sözleriyle uğraşmak zorunda kalmayacağım ve eşyalarımı parçaladığı için onunla kavga etmek ve yüzünü tokatlamak zorunda kalmayacağım.

Antreden koyu kırmızı spor çantamı alıyorum ve Jeep'imın anahtarlarını manikürlü bir elimle sıktıktan sonra açık planlı daireye son bir kez daha bakmak için dönüyorum. Birkaç saniye boyunca sadece boş mutfağa, paslanmaz çelik buzdolabına, nötr renkli oturma odasındaki jaluzilerden içeri dolan karanlığa bakıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Hiç kimse yok.

Burada değil, hiç mesaj bırakmadı ve her şeyimi mahvetti. Bazen buzdolabına koyduğumuz gezegen miknatısları gibi el yazısıyla yazılmış notlar da yok. Ona asla söylemem ama yatağımın altındaki teneke kutuda onun el yazısıyla yazdığı notlardan oluşan bir koleksiyonum var.

Yanaklarım sıcaklıkla kızarıyor ve kapıya doğru dönüyorum.

Siktir git, Von.

Keşke burada olsaydın.

JEEP'İMDE BREAKING BENJAMIN DINLIYORUM VE AKLIMA GELMEMEYE ÇALIŞIYORUM.

Onu. *Odaklanmaya* çalışıyorum. Cain Bonavich bana ne yapmamı söylerse onu yapacağım çünkü Mads ile toplantıyı kaçırdım ve Solemn'e hazırlanırken bana sunacak hiçbir şeyi yoktu.

Kısaca, Lucifer Malikov'u ürkütücü bodrumda gördüğümü düşünüyorum.

Hem ben hem de Von daha önce Unsaints ile tanışmıştık, ama aceleyle, etkileşim olmadan.

Ve Cain haklıydı, o her şeyin üstünde, gerçekten. Onu etkileyebilirim, Von beni tekrar sabote etmeye çalışsa da fark etmez. *Yukarı* tırmanabilirim.

Buna odaklanmaya çalışıyorum. Amacım, bir odaya girip Cain gibi birinin sahip olduğu güce sahip olmak. Hatta *babası* gibi birinin sahip olduğu güce. Evde, mutfakta narin bir kız olmak istemiyorum. Bebekler için, üremek için yaratılmış bir kadın. Beni yetiştirdiği için kendi anneme minnettarım, bu hayatı seçen kadınlar için mutluyum, ama anneme ne olduğunu da gördüm. *Bana* bakmak için evde kalması Shella Croft'u dezavantajlı duruma düşürdü. Babam görev üstüne görev alıp Writhe'in en saygın adamlarından biri haline gelirken, annem akşam yemeği partilerine ve diğer eşler arasındaki kibar sohbetlere mahkum edildi. Hepsi kendi çocuğunu büyüttüğü içindi. Hepsi babam onu hamile bıraktığı için.

Alexandria'nın boş şehir merkezinde ilerlerken kırmızı tırnaklarımın ucunu direksiyona hafifçe bastırıyorum, sabahın bu erken saatinde güneş hâlâ görünmüyor.

Ne kadar onu düşünmemeye çalışsam da duramıyorum.

Ama beni ailem de dahil olmak üzere hayatımdaki herkesten daha çok sevdiğini düşünmesinin bir önemi olmadığını biliyorum. Beni *gerçekten* önemsiyor olmasının da bir önemi yok. Tıpkı iç çamaşırlarımla ilgili o küçük numarada olduğu gibi, beni geride tutacak, Writhe bana daha az bakacak ve artık lanet olası masada bir koltuğum olmayacak. Beyaz tenin koruması olmadan Vipera yerleşkesi gibi yerlere girmek zaten daha zor; Von'un anlayamayacağı bir şey. Lanet olası bir kız olmak yeterince zor ve eğer Von Bentzen'in arkasına saklanmaya başlarsam, onun yaşındayken işlediği tüm cinayetler ve benim sadece bir cinayetim var, sadece daha da gerilere, gölgelere kayacağım, bir metrese, bir eşe, bir dadıya düşeceğim.

Hayır. Beni ne kadar takıntı haline getirdiği önemli değil. Onu düşünmeyeceğim. Bugün olmaz.

KAPININ KILIDININ AÇILDIĞINI DUYDUM.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki başım dönüyor, kalbim boğazıma fırlıyor. Evimizin içinde ışıklar yanmıyor ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum, oturma odasındaki kanepenin önündeki yerimden kımıldamalıyım, belki de burada olduğumu haber vermek için içeri girerken adını fısıldamalıyım, ama kelimeyi çıkarmaya zorlayamıyorum.

Von, *sanırım, ama söyleme.* Benim Von'um.

Ben de bunu bilmek istiyorum.

Hâlâ istiyor musun? Bu

geceden sonra mı?

Yoksa geçen Cadılar Bayramı'ndan sonra benim izin verilmediği gibi sen de mi değişeceksin?

Ne olursa olsun, fark etmez. O evinde ve gölgesi dairenin içine girdiğinde, en azından tek parça halinde olduğunu biliyorum.

Önemli olan budur.

Önemli olan bu.

Anahtarlarını antredeki oval aynanın altındaki siyah masanın üzerine bıraktığını duyuyorum. Koridorun loş ışıklarını bastıran kapının kapanışını zar zor seçebiliyorum. Kilit bir saniye sonra açılıyor.

Sonra ileri doğru bir adım atıyor ve... tökezliyor. Ellerini masaya doğru uzatıyor, anahtarlar yüzeyi çizerken her şey bir anlığına iki ayağı üzerinde sallanıyor, duvara çarpıyor ve bu da aynanın, çivilerin kayaya çarpması gibi bir sesle, tehlikeli bir şekilde ileri geri sallanmasına neden oluyor.

O zaman harekete geçiyorum.

Çıplak ayaklarım, pijama şortum ve büyük boy tişörtümle aramızdaki mesafeyi kapatarak yürüyorum. Yaklaştığımda avuçlarını dikdörtgen masanın yüzeyine bastırmış. Başını öne eğik, omuzları içe kıvrık.

Beni duymuş gibi görünmüyor.

Keşke daha fazlasını görebilseydim. Kızıl saçlarının kısa bukleleri bile karanlığa gömülmüş. Yüzünü, ifadesini, gözlerini göremiyorum.

Bir adım daha atıyorum, uzanıyorum, ona dokunmak istiyorum ama farklı olacağından korkuyorum.

Midemde bir çukur var, bir boşluk. "Von?"

Sonunda soruyorum, sessiz kalamıyorum.

Beklemeye.

Yavaşça başını kaldırıyor ama ellerini oynatmıyor. Karanlıkta gözlerinin sklerasını görüyorum ama başka bir şey yok.

Gergin bir an boyunca sadece birbirimize baktık.

Sonra doğruldu, yüzünü tamamen bana döndü. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hatırlayabildiğim ilk kez - tüm hayatım boyunca; her anımda o var; ilk kez ped almaya benimle birlikte gitti, okulda beklenmedik bir şekilde regl olmaya başladığımda kapüşonunu belime sardı ve ikimiz de... çıkıp gittik - onun kim olduğu konusunda endişeliyim.

Cadılar Bayramı'ndan sonra farklı olmama izin yoktu. Ya da belki sadece daha az olmam gerekiyordu. Ama içimden bir ses Von'un görevlerinin benim kariyerimi aşağı çekerken onun kariyerini yukarı çekeceğini söylüyor.

"Von." Bu sefer soru olarak sormadım.

Bana doğru sendeledi ve ben... onu yakaladım.

Başını eğiyor, bana sarılırken bile vücudunu benimkinin üzerinde kısıyor. Kollarımı sırtına doluyorum ve her zamanki sedir ve duman kokusunun üzerine demir kokusu alabiliyorum. Başka bir şey, benzin gibi. Depoyu düşünüyorum. Geçen Ekim ayında arkamızda nasıl patladığını.

Kollarımda titriyor gibi görünüyor. "O..." Bocalıyor.

"Von?" Korkarak ama umutla soruyorum. Belki şimdi onun için yaptığım şeyin benim için ne anlama geldiğini anlar diye düşünüyorum.

"Düşündüğümünden... daha fazla insan vardı ve ben..."

Başımı göğsüne doğru eğerken boğazımda bir yumru oluşuyor. Parmaklarım sırtındaki kaslara gömülürken kendimi konuşmaya zorluyorum. "Söyle bana," diyorum usulca.

"Ailenin orada olmaması gerekiyordu ama oradaydılar ve..."

Korku içime işliyor, sonra buz gibi donuyor. "Çocuklar mı?" Soruyu zar zor söyleyebiliyorum.

Beni daha sıkı tutuyor, kollarını belime doluyor, sanki şimdi ondan kaçacağımdan korkuyormuş gibi, sanki onun için yaptıklarını çoktan unutmuş gibi.

"Ben... Ben onlara zarar vermedim. Ama beni hatırlayacaklar. Unutmayacaklar."

Göğsüm ağrıyor. Kötü istihbarat mı, beklenmedik koşullar mı, tesadüfi bir olay mı bilmiyorum. Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Çünkü Von ne yaptığımı daha az bilseydi, bana daha çok saygı duyabilirdi.

"Artık bunu yapmak istemiyorum, Isa," diyor, sesi kısık.

Ona daha sıkı sarılıyorum. Çok az seçeneğimiz olduğunu biliyorum. Başka ne yapabiliriz ki? Kaostan başka bir şey için eğitilmedik. Bu bizim ailemiz. Bu bizim hayatımız. On sekiz yaşında ve artık her şey planlandı.

"İstemiyorum," diye tekrarlıyor.

"O zaman yapma." Hiçbir şey ifade etmediğini bildiğim halde söylüyorum. Beni daha sıkı sıkıyor ama sessiz kalıyor.

DAHA SONRA, DUŞTAN SONRA YATAK ODAMIN ÖNÜNDE DURDU, ÇERÇEVESİ kapı aralığını dolduruyor.

O artık bir katil. Ve ben onu hala seviyorum.

"Yarın 6'yla buluşacağım," diyor gelişigüzel.

Yatağında oturup karanlıkta ona bakarken kalemimi günlük olarak kullandığım bloknotun üzerine, tam kucağıma bırakıyorum. 6 büyük. Onlar... devasa. Bu şehirdeki her şeyi kontrol ediyorlar.

Gözleri benimkileri yakalayıp tutarken içimde bir şeyler kıpırıyor.

Kıskançlık, mide bulantısıyla fark ediyorum.

Kıskançlık.

Çünkü o tırmanıyor ve ben durgunum. Yaptığım lanet şeyden sonra 6 benimle iletişime geçmedi. Peki son görevim neydi? İnternet araştırması. Bilgisayar başında yapılacak bir şey. Bilgisayar korsanlığı değil. İşe yarar bir şey değil. Sadece yoğun bir iş. Sıkıcı.

Dişlerimi sıkıyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Uzaklaşmadan önce hiçbir şey söylemiyor.

ERTESİ SABAH MADS İLE BULUŞTUM. "BENİ KULLANMANIN YOLLARI VAR. yapamayacağın bir şey. O atamaları istiyorum."

Mads beni incelerken başını bir kez sallıyor. Ama ben geri adım atmıyorum ve onu daha önce yaptığım şeyi hatırlamaya zorluyorum.

Sonunda tek söylediği, "Henüz değil."

VON BİR DAHA ASLA BİR CİNAYET İÇİN AĞLAMADI. BANA ASLA ONLARDAN BAHSETMEZ. Tekrar. Bazen, kanalizasyonda yıkamadığı kanın soluk izlerini görene kadar birini öldürdüğünü bile bilmiyorum. Bunlar başından beri birbirimizden saklamamız gereken sırlar.

NOX'UN İÇİNDEKİ KAPIYI AÇIYORUM, SPOR ÇANTAM ÜZERİMDE

Cain'le yalnız buluşacağım ve bana verebileceği bilgiler yüzünden kalbim endişeyle çarpıyor. Bu gece istihbarat için bakacağım yerler. Mads'in bana söylemeye zahmet etmediği şeyler.

Ama karanlık spor salonuna adım attığımda -tek ışık, boks ringini geçip karşı duvara doğru uzanan arka sıradakiler- kalbimin ritmi değişiyor.

Yavaşça odanın içinde ilerliyorum.

Temizlik ürünleri ve eski ter kokusu havayı dolduruyor ve soğuk, titrerken fark ediyorum, ama bunu neden yaptığımdan o kadar da emin değilim.

Yerde, müsabaka, takla atma ya da karın egzersizleri için kullanılan siyah dolgulu minderlerin üzerinde oturmak Von'dur.

Yüzü bana dönük, dizleri bükülmüş, ayakları dikilmiş. Üzerinde lacivert bir kapüşon var ve önünde gri renkte *SIMULACRAM* yazıyor. Onu bu şeyi giyerken yüzlerce kez gördüm. Dirsekleri dizlerinin üzerinde. Dün de aynı duruştaydı, ben duş alırken koridorda beni bekliyordu, Karia ise kanepemizde Cosmo'nun kucığında uyuyordu.

Başı öne eğik, yüzü gölgede, kırmızı bukleleri onun en canlı yanı. Ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum.

Nabzım daha da hızlanıyor ve ona doğru bir adım daha atıyorum, aramızda birkaç metre var. Spor çantamın askısı dirseğimin kıvrımına kadar kayıyor ve sol koluma ağırlık yapıyor. Bileğimden kaymasına izin veriyorum, elimi geçiyor ve hafif bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

O sırada Von başını kaldırıyor, sanki odanın sessizliğine rağmen daha önce geldiğimi fark etmemiş gibi. Sanki benimle buluşmak için ayağa kalkması gerekiyormuş gibi yavaşça ayağa kalkıyor. Uzun bacakları, lacivert yüksek topuklu ayakkabılarının üzerine oturan siyah kargo pantolonunun içinde zarıfçe açılıyor. Zarafetine rağmen, normalden daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyor. Sanki...

Çenemi kaldırıyorum, odanın loş ışığında gözlerimi

kırpıştırıyorum. Yüzünde bir sorun var.

Gri gözleri benimkilerle buluşuyor, kalkık burnu her zamanki gibi havada, ama normalden daha solgun görünüyor, ya da belki bu da tam doğru değil. Ten rengi biraz... kapalı.

Belki de yüzündeki, elmacık kemiğinin kıvrımından başlayıp çaprazlama çene çizgisine kadar uzanan kızgın kırmızı çizgi yüzündendir.

İstem dışı bir adım attım. Kapımın önünde bıraktığı artıkları bir anlığına unutuyorum.

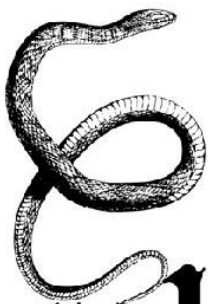
Derisindeki yara dikildi.

Sol yanağında birkaç santim boyunca küçük siyah dikiş çizgileri vardı.

"Von." Konuşurken kendimi zor duyuyorum. Sol gözünün etrafında da belirgin morluklar var. Dudağı yarılmış. Şişmiş.

Sadece bana bakıyor.

Ve tek hissettiğim öfke çünkü ne yaptığını biliyorum. *Benden ne aldığı.*

Eight
writhe

VON

SON GECE

Bir kılıf olmadan geldim. En azından fiziksel olarak. Bu gece maske yok çünkü bu her şeyi çok daha karmaşık hale getirecek.

Ama Writhe'den bahsetmeyeceğim. Çok belli olur ve zaten yüzümden belli olmasından endişeleniyorum: *Isadora Croft'u korumak için buradayım çünkü ben bir aptalım.*

Eğer aramızdaki bağlantı bu şekilde ortaya çıkarsa, beni affetmez. Bu haliyle Theo Sancte ve çevresinin kim olduğumu tam olarak anlayabileceğini biliyorum. Eğer Isadora'yı, Writhe'i biraz olsun araştırırlarsa, aramızdaki bağın her yerinde yazılı olduğunu göreceklerdir.

Yine de yalan söylemeyi planlıyorum.

Demir kapının dışındaki bekçi kulübesine yanaşıyorum, sonra Bentley'i park ediyorum ama arabayı rölantide bırakıyorum.

Ön camdan baktığımda, araziye çevreleyen çitlerde çok sayıda ağaç, çalı ve kumlu tuğla olduğunu fark ediyorum, yerleşkeyi göremiyorum.

Ama başımı çevirdiğimde, muhafızın gözlerinin hemen altına kadar çekilmiş siyah maskesini fark ediyorum. O da siyah bir şapka ve koyu renk eldivenler giyiyor. Başını eğip konuşmamı beklerken açık renk gözlerinin etrafındaki beyaz deriden sadece bir parça görünüyor.

Cam bölme kaydırılarak açılıyor ve gardiyanın elinin yanındaki silahın kabzasına dayandığını görebiliyorum.

"Cruor'dan geliyorum," diye yalan söylüyorum, daha kötü şöhretli bir çetenin adını zikrediyorum, iki elim Bentley'imın direksiyonunda, böylece koruma onları kolayca fark edebiliyor.

Adam konuşmadan beni inceliyor. Uzun kollu siyah bir teknoloji gömleğinin üzerine kurşun geçirmez bir yelek giyiyor.

Alışılmadık derecede serin ve berrak bahar gecesindeki tek ses olan arabamın motoru aramızda mırıldanırken başka tarafa bakmayı reddediyorum. Saat neredeyse gece yarısı -babamdan Theo'nun tuhaf saatler geçirdiğini biliyorum, muhtemelen damarlarındaki darbe sayesinde- ve yıldızlar tepemizde parlıyor. Başka bir gece, başka bir zaman.

Isadora'nın yolcu koltuğunda oturup, camları açık bir şekilde arka yollarda ilerlerken ve hoparlörlerinden kötü bir emo karışımı çalma listesi çalarken, saçlarının dalgalanmasını izliyor ve ona daha çok aşık olduğumu hissediyor olabilirim.

Ama bu Cadılar Bayramı'ndan önceydi. Herkes ona farklı davranmadan ve o kendini kanıtlamaya bu kadar odaklanmadan önceydi. Annesi gibi bir kenara atılmadığından emin olmak için. Annemin başına gelmedi ama o da hiç izin almadı. Hiçbir zaman gerçekten yanımda olmadı. Ya bir dadı ya bir bakıcı ya da daha sonra sadece ben, yalnız. Büyürken bazı günler Shella ve Isadora'nın ilişkisine imrenirdim. Ama Isadora, Shella'nın kızıyla birlikte olmak *istediğini* hiçbir zaman göremedi.

Eğer böyle bir şey yapsaydık, Isa için de bunu isterdim.
normal hayat.

Ama bu yüzden yapmayacağız. Çünkü Isadora tehlikeyi istiyor.

"Neden?" diye sordu sonunda gardiyan, düşüncelerimi bölerek, gardiyanın eli hala silahındaydı.

Sanki tüm bunlar benim için büyük bir rahatsızlıkmiş gibi gözlerimi kısıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Elimde bilgi var. İstersen onunla birlikte gidebilirim." Nabzım hafifçe yükseliyor. Bunu planlamamıştım. Zamanım yoktu. Ya bu gece ya da hiç. Aceleyle risk almayı sevmem. Aslında nadiren yaparım. İlk cinayetime tek başıma hazırlanmak için üç ay harcadım; yine de beni duygusal darbeye ya da Writhe için fazla gürültücü, 6 için fazla dikkat çekici oldukları için ebeveynlerini öldürmemi izleyen lanet olası *çocuklara* hazırlamadı.

Ama Isadora bunun icabına baktı. Benden, kapıdan girdiğim anda.

Şimdi, bunca yıl sonra aynısını *onun için* yapabilirim. Yedi yıl önceki Cadılar Bayramı için ona borçluyum. Belki bundan sonra aramızdaki şeyler daha iyi olur.

Gardiyan önündeki minyatür dizüstü bilgisayardan küçük bir ekrana bakıyor. Benden uzakta durduğu için ekranda hiçbir şey okuyamıyorum. Gardiyan tek eliyle yazıyor ve enter tuşu olduğunu tahmin ettiğim bir tuşa basıyor. Elini silahından hiç çekmiyor.

Bana dönüyor ve bir kez başını sallıyor. "İyi şanslar." Ses tonunda hiç eğlence yok ve demir kapılar gıcırdayarak açılırken bu beni daha da tedirgin ediyor.

Isadora

HAZIR BULUNAN

"NASIL BILDİNİZ? NEYE BAKACAĞINI NASIL BILDİN?" HEPSİ BU.
Sorabilirim.

Von yerine arkadan gelen bir ses konuşuyor. "Mads Bentzen."

Dişlerimi sıkıyorum ve omzumun üzerinden bakınca Cain'in boks ringinin yanındaki duvara yaslandığını görüyorum. Elleri ceplerinde ve sabahın bu erken saatinde bile kusursuz giyinmiş. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

Başını eğiyor, koyu renk gözlerini benimkilere dikeyor. "Yüzünü düzelttim, elimden gelenin en iyisini yaptım. Başka bir yere gitmek istemedi." Başını çevirip yerdeki bir şeye bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve hemen arkamda parkelerin üzerinde kurumuş kan olduğunu görüyorum. Bu beni daha da öfkeliendiriyor ve yavaşça tekrar Von'a dönüyorum ve bunu yaptığımı hatırlamıyorum, hareket ettiğimi hatırlamıyorum ama aniden tam önündeyim.

Dudakları kabarık, alt dudaklarının tam ortasındaki yarık açıkça görülebiliyor. Gözleri odaklanmamış gibi görünüyor ama ayakta ve bir bütün.

"Bunu benden aldın." Sözcükleri fısıldıyorum, parmaklarım yanımda yumruk şeklinde kıvrılmış, bu konuda konuşmam gereken tüm insanları düşünmeye çalışıyorum. Öfkemi içimde tutmak zorunda kalacağım ya da ciddiye alınmayacağım tüm yolları.

Mads, ailem, Lora-Von'un annesi. Belki de Cain benim tarafımda yer alırsa, ben bunu düzeltmeye çalışırken odamda olacak. Henüz öyle olacağından emin değilim. Von'un yüzündeki iyi yapılmış dikişler belki de Bonavich'in yaptığı şeyden gurur duyduğunu gösteriyor.

Mads de bana yalan söyledi zaten. Geldiğinde her şeyi *benim* yerime Von'a anlattı ve beni Solemn bahanesiyle hemen evine gönderdi.

Ben Von'a, o da bana bakana kadar bir adım daha yaklaşıyorum. Dudağı kıvrılıyor ama beni izlerken hiçbir şey söylemiyor.

"Onu benden aldın." Elimi göğsüne vurarak onu geriye doğru savurmaya çalışıyorum.

Vücudu sertleşir ama başka bir tepki vermez.

Ama ben lanet bir tepki *istiyorum*. Ona tekrar vuruyorum, avucumun topuğu göğüs kafesine çarpıyor. Boğazı yuvarlanırken gözlerinin parladığını görüyorum ama yine de hareket etmiyor.

"Onu benden *aldın* ve onu istediğimi biliyordun. Biliyordun amına koyayım. Sana ne yaptığı umurumda değil. Bunu hak ettin çünkü asla sen olmamalıydın. Önce parasını ödediğim şeyleri kesip biçtin, zavallı bir köpekmişsin gibi odamın önüne bıraktın, sonra da işimi *çaldın*."

Hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Yüzündeki dikişler ve kızarıklık beni açıklayamayacağım şekilde sinirlendiriyor. Benim için umutsuzluk. Onun için keder. İçimde hasta ve ağrıyan bir şey var.

Ona tekrar saldırmak için elimi geri çekiyorum ama bu sefer bileğimi yakalıyor ve spor ayakkabılarım onunkilerin üzerinde kıvrılana kadar beni daha yakına çekmek için tutuşunu kullanıyor.

"Bana vurmayı kes," diye hırılıyor. "Yoksa ben de sana vururum."

"Hayır." Cain'in sesi sertleşmeme neden oluyor, aşağılanmamın bir üst için oynandığını hatırladığımda yanaklarım kızarıyor. "Benim önümde olmaz, yapmayacaksın."

Ama onun sözleriyle, ne olduğu umurumda değil. Bakışlarımı Von'unakilere kilitleyerek, "Araya girmeyeceksin, Cain. Bu benim savaşım. Bunu da benden alma." Ayrıca, Von'un beni itmeyeceğini biliyorum. Birkaç kez seks yaptığımızda, canımı yakmasına ihtiyaç duyduğum o meşhur Cadılar Bayramı'ndan sonraki onca yıl boyunca beni boğmaya zor dayandı. Dayanamadı.

Ama bunu o kadar kolay alıyor ki.

Birbirimize bakarken parmakları bileğimde sıkılıyor ve acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum, gençken yaptığımız acınası sert seks hakkında. "Bitti artık. Bırak gitsin, Isadora."

"Bunu *hak etmiştim*. Bunu *hak* ediyordum. I-"

"Bunu hak ettin mi? Bir fahişe gibi davranmak sana şimdi bok mu kazandırıyor? Bu bilgiyi almak için ne yapmam gerektiğini biliyor musun? Nasıl kazandığımı?"

Bir an için sözleri bir anlam ifade etmiyor.

Sonra anlayış üzerime yıkıldı. Soğuk ve yürek parçalayıcı. Bileğimi onun elinden çekmeye çalışmaktan vazgeçiyorum. "*Mesele bu mu yani? Benim için endişelenmiyordun, benim için daha kolay olduğunu düşündüğün için mi kızsınsın?*" Sesim çiğ ve keşke sakın kalabilseydim, özellikle de tanınmayan bir izleyici karşısında.

Ama ayıkken beni öpmekten fazlasını yapmakta zorlansa da, onun bekâr bir melek olmadığını hatırlıyorum. Perhizin parlak bir örneği değil. Daha dün Karia'yı çağırdı, o ve Cosmo izlerken beni parmakladı.

Vipera yerleşkesinde yürürken ne kadar gergin olduğumu da hatırlıyorum. Theo kapıyı kilitlediğinde nabzımın nasıl attığını. *Writhe* için hayatımı onun ellerine bırakmışım.

"Sen..." Başımı bir kez sallıyorum, hayatımda ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Şu anda sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Belki *teşekkür* ederek başlayabilirsin." Von'un sesi kırılmış, duygusuz.

Elim göğsünde, parmakları kemiklerimi kavlıyor. Ama diğer eliyle bana dokunmuyor ve sözleri, işim hakkındaki düşünceleriyle birleşince, sanki beni... daha az önemliymişim gibi düşünüyor. Bana hiçbir zaman cinsiyetçi olduğunu açıkça göstermedi. Elbette, gençken benimle tartışmak konusunda isteksizdi ama ona da zarar verebileceğimi fark ettikten sonra bunu aştı. Ve belki de gündüzleri benden uzak duruyordu, geceleri yanımda biri olduğunda. Her seferinde farklı bir adam. Belki de normalden daha soğuktu. Ama bir adamın kuruntulu şehvetini kendi yararına kullanmanın bana *karşı* kullanılacak bir silah olduğuna gerçekten inanmak?

"Siktir git, Von." Boştaki elimle onu itiyorum, avucumu açıyorum. Vücudu sarsılıyor ama bileğimi bırakmıyor. "Sen sandığım gibi bir arkadaş değilmişsin. *Siktir git*." Yarı dönerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Zihnim öfkeli, düşüncelerim karanlık. Nabzım hızla atıyor ve o olmayan bir şeye vurmak istiyorum. Sağlığını önemsediğim için değil, ona bu zevki tattırmak istemediğim için.

Burada bir çanta var. Birçoğu yumruk atmak için.

İşte Cain.

Von beni daha da yakına çekerken karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. Sözde en iyi arkadaşım tekrar konuşurken bakmakta olduğum Unsaint.

"Onu tekrar beceremediğin için gerçekten bu kadar üzgün müsün?" Homurdanıyor, soğuk bir ses. "İhtiyacımız olanı aldım ve senin amcığın gerekli değil."

Kan basıncım yükselirken Cain kaşlarını çatıyor. Derimin altında, atardamarlarımda hissedebiliyorum.

Dönüp Von'a doğru hamle yapıyorum, o sendeleyerek geri çekilirken dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıkıyor. Bir an için, ayaklarının altında

ama bir kalp atışı sonra, tırnaklarım kapüşonunun kumaşına bastırılmış, vücut ağırlığım ona tekrar saldırmak için kıvrılmışken, yoga blokları yığınını görüyorum.

Beni bırakıyor ve geriye doğru sendeliyor, kalçasını geriye atıyor ve yere düşerken alçalıyor, çünkü bundan kaçamayacağını açıkça biliyor. Bloklar dağılıyor. Sırt üstü düştüğünde tüm spor salonu ağırlığıyla sarsılıyor ve ben ona bakarken yüzünü buruşturduğunda hastalıklı bir tatmin duygusu hissediyorum.

Vipera'nın ona başka ne yaptığını merak ediyorum.

Hemen ayağa kalkıyor ama ben onu ayakta istemiyorum. Siktir et. Siktir et onu.

Üzerine çömelip beline sarılıyorum. Sonra ön kolumu boğazına geçirip onu geriye doğru itiyorum, kesiğine, Cain'in eliyle atılan dikişlere bakmayı reddediyorum. Gözünün etrafındaki morluk, soluk beyaz tenine karşı çok canlı.

Boğazı kolumun altında yuvarlanıyor ama yerde kalıyor, bana bakıyor, bana dokunmuyor. Avucum göğsünde duruyor ve sanki umursamıyormuş gibi sessiz kalsa da kalbinin göğüs kafesine çarparak hızlandığını hissedebiliyorum.

Sanki etkilenmemiş gibi.

"Belki de yanıliyorumdur," diyorum sessizce, ona bakarak. "Belki de sadece kıskanıyorsun. Belki de benden her zaman alabileceğinden daha fazlasını istiyorsun. Belki de sana tam olarak neye sahip olduğunu göstermeliyim." *Böylece daha iyi olmadığını kanıtlayabilirim. Benden üstün değilsin. Theo Sancte'den bile üstün değilsin. Bana karşı aynı derecede savunmasızsın. Sen de diğer güçlü adamlar gibisin. Sahip olamadığın şeylerden nefret ediyorsun. Onu küçümsüyorsun. Ama sana verirsem, o zaman ne olacak? Sen ne olursun? Daha iyi değilsin. Farklı değilsin. Hepimiz aynıyız. Seni kendi seviyeme çekeceğim.*

"Bırak beni, Isadora." Kelimeleri tiksintiyle söylüyor.

Rızayı biliyorum. Ona saldırmak istemiyorum. Ama onu çoktan yere yapıştırdım.

Ve şimdiye kadarki en önemli görevimi mahvetti. Bu da başlı başına bir tecavüz değil mi? Ona ait olmayanı almak?

Yaklaşıyorum, saçlarım ikimizi de sarıyor. "Benden özür dile," diye hırlıyorum.

Burun delikleri alevlendi. "Hayır."

Daha da yaklaşıyorum, kalçalarım yukarı, kasıklarına doğru kayıyor.

Hissedebiliyorum o zaman. Benim için ne kadar sert olduğunu. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Başımı eğiyorum, ağzım kulağının yanında. *"Özür dile."*

Gülüyor ve sesi kan dolaşıma sızıyor. Eğiliyor, başını çevirip burnunu yüzümün yan tarafına gömerken karın kasları altımda geriliyor.

"Hayır," diyor tekrar, hırçın bir şekilde.

Sanırım onu öldüreceğim. Yapabilirmişim gibi hissediyorum. *"Seni öldüreceğim,"* diye yüksek sesle söyledim. Beni baltaladı, önemli bir şey için şansımı mahvetti.

"Bunu yapmadan önce," Cain'in sesi kafamın içindeki çılgınlığı kesiyor, ikimiz birbirimizin üzerindeyiz, kandan bir nefes uzaktayız. "Sancte için neler yapabileceğini bana gösterebilirsin. Övgüyü o kadar çok istiyorsun ki, izleyip gözden geçireceğim. Eğer iyi yapılmış bir işse, tüm övgüyü sana vereceğim. Writhe da aynı şeyi yapacaktır, söz veriyorum."

Başımı çevirip Unsaint'e bakıyorum. Beni izlerken kollarını kavuşturmuş ve daha önce olduğundan daha yakın olduğunu fark ediyorum. Belki de hissettiklerimi gördü. Sanki Von'u gerçekten öldürebilirmişim gibi.

Ama altımda, Von sadece kulağıma karşı gülüyor. "Ona yaptığın gibi kendini bana da atabilirsin. Güzel bir sürtük gibi davranabilirsin Isa, ama seni becermeyeceğim. Asla istemiyorum, *unuttun mu?*"

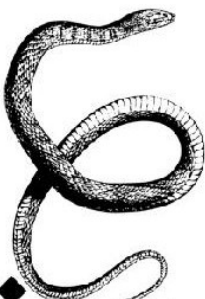
Kucağında kayarak geri çekiliyorum.

Şimdi dik duruyor ve elleri beni sakinleştirmek için bir içgüdü gibi kalçalarımın geliyor.

Dudakları kaşlarını çatmış beni izliyor, ellerim göğsünde, kapüşonunun kumaşını kazıyor.

"Bu benimdi," diyorum usulca, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. *"Bu benimdi."*

Kalçalarımı sıkıca kavriyor, parmakları kıcımların kıvrımları üzerinde geziniyor. *"Sen de öyleydin"* derken doğrudan bana bakıyor.

S
ine
write

VON

SON GECE

Babamla konuşması pek iyi gitmedi; Isadora'dan bilgi almak için daireye uğradığında Isadora meşguldü. Başlangıçta, Cain'in ona vermeyi planladığı bilgilerden herhangi birini bildiğini inkâr etmeye çalıştı. İçerideki bağlantı hakkında, istihbaratın nerede aranacağı hakkında, ne olursa olsun. Sadece ona moral vermek istediğini, daha sonra Solemn ile meşgul olacağı için hazır olduğundan emin olmak istediğini söyledi.

Ama babamı tanıyorum ve bir Aziz olmayan da dahil olmak üzere hiç kimsenin onun *himayesindeki* görevi tamamen devralmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Babam Writhe'a liderlik etmiyor, henüz değil ama genel kanı çok yakında edeceği yönünde. Sıradaki kişi olarak yapamayacağı şeyler var ve buna ajanının tam olarak ne için orada olduğunu bilmeden düşmanca bir bölgeye girmesine izin vermek de dahil, özellikle de başka biri bunu yapmışken. Cain Bonavich gibi onların tarafında olduğu iddia edilen biri.

Babam sonunda Karia ve Cosmo'ya baktı, ikisi de kanepede oturmuş telefonlarında geziniyor, mutfakın uzak ucundaki fısıldaşmaları dinlemiyormuş gibi davranıyorlardı.

"Neden buradalar?" diye sordu, sanki buna hakkı varmış gibi.

"Nedenini biliyorsun." Verebileceğim tek cevap buydu ve babamın grimsi gözlerinin yumuşadığını gördüm ve beni bu kadar net gördüğü için ondan nefret ettim.

Ama sonunda inkârında çok sessizleşti ve ben bu sessizliği çok iyi anladım.

Ben de duygularımı bu şekilde yönetiyorum. Her fırsatta beynimi ve kalbimi Isadora'dan uzaklaştırıyorum ve Writhe için her göreve çıktığımda da aynısını yapıyorum. Babamdan Isa'nın Theo Sancte'nin *eğlencesi* olarak çalışacağını öğrendiğimde bu oyun kitabını uygulamaya çalıştım. Onu zihnimin içindeki kilitli bir kutuya koydum ve anahtarını attım. Ama Sancte ile *randevusundan* önceki hafta onu dairemizde her gördüğümde, kutunun içindeki karanlık büyüdü ve yaşayan bir kabus gibi kenarlara doğru sallandı. Görevini öğrenmesi ile gerçekten yapması gereken gece arasındaki günlerde bir kez, sık sık yaptığımız gibi mutfak adasında yan yana akşam yemeğine oturduk. Sıfırdan makarna yapmıştım,

Gözleri benimkilere takıldığında, ilk kez yıllar önce Cadılar Bayramı gecesi makarna gördüğüm aklıma gelmemiştir.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Beni her zaman beslediğin için." Ve böyle bir ilişkiyi atlatmanın ikimize de neye mal olduğunu biliyordu.

Parmaklarım çatalımda sıkılaştı ve ona bakarken kalbim hızlandı, umutsuzca yapacağı şeyi düşünmemeye çalışıyordum. Tıpkı benim o zaman yaptığım gibi onun da mutlu olmasını istiyorum. Hedefleri olduğunu, Writhe gibi bir şeyi yönetme hayalleri olduğunu biliyordum. Ve bunu yapabileceğini de biliyorum. Eğer yapamasaydı, bu kadar endişelenmezdim. Ve nefret ettiğim şey onun güç sahibi olması değil; oraya ulaşmanın ona neye mal olabileceği. Öldürebilir, sakat bırakabilir ve çalabilirdim ve bazen bunu yaptığımda ruhumun küçük bir parçasının geride kaldığını hissederdim. Ama benim için seks duygusaldı ve doğru ya da yanlış, ona da her zaman bu idealleri yükledim. Kendisini hiç umursamayan erkekler için ruhunun ne kadarını gözden çıkarabilirdi?

Isadora meraklı, zeki, alaycı ve ısrırgan ama *canlı*. Müziğiyle dalga geçtiğimde gülüyor ve korku filmi izlediğimiz iyi günlerde kanepede bana sokuluyor ve bazen bileğimi tutuyor ve daha grotesk sahnelerden onu korumak için elimi gözlerinin üzerine koyuyor.

Bunun her saniyesini seviyorum ve eğer düşmanlarının Writhe'in içindeki güç karşılığında bedenini kullanmasına izin vermeye devam ederse bu gücün elinden kayıp gitmesinden korkuyorum.

O gece sırtarak "Sen korkunç bir açsısın, o yüzden senin için olduğu kadar benim için de" dedim ve bana parmağını uzattı ve omuzlarımız birbirine değerek birlikte yedik.

Ondan sonra karbonhidratlara rağmen iyi uyuyamadım. Ve sonraki her gece kabuslarım arttı.

Babam mutfakta kalırken tüm bunları düşündüm, ta ki sonunda başını veranda kapısına doğru eğip Karia ve Cosmo'dan uzaklaşarak dışarı çıkana kadar.

Sonra bana bu işi yapmamı istemediğini söyledi. Güldüm ve benim yerime Isadora'yı göndererek nasıl yaşayabileceğini sordum. Gülmem kızgınlığımı gizlemek içindi. Babam bana cevap vermek yerine, işine karışırsam Isadora'nın benden nefret edeceğini bilip bilmediğimi sordu. Bununla yaşayıp yaşayamayacağımı sordu.

"Onun yokluğu dışında her şeyle yaşayabilirim."

Vipera yerleşkesinin arka merdivenlerinden çıkarken bu düşüncüyü aklımdan çıkarmıyorum; basamaklar personel içindi ve ben onları sadece

Babamın dünkü tarifi; Isa'ya aktaracağı şeyin ta kendisi. Burası beş yıldızlı bir otel kadar büyük ama bir o kadar da kalabalık. İnsanlar girip çıkıyor, bazıları giyinik, çoğu giyinik değil, havada ağır bir marihuana kokusu, koridorlarda yankılanan farklı türlerde yüksek sesli müzik. İçeri girerken bunların hepsinin yanından geçtim. Elbette üzerim arandı ve silahım yoktu, ancak bir personel *Cruor üyesine* ne yapacağını bilen birini bulmaya giderken ben de devasa mermer fuayede yalnız bırakıldım.

Şansımı denedim ve adam gözden kaybolduğu anda sıvıştım.

Beyaz polo giymiş farklı bir adam, ben dördüncü kata çıkarken bir elinde gümüş bir tabak taşıyor. Adam bana bakıyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Özel olarak dikilmiş siyah bir gömlek, gri pantolon ve bileğimde Audemars Piguet ile bu durum için giyinmiştim ve adamın beni Sancte'nin misafiri sandığını varsayıyorum.

Ki öyleyim. Sadece davetsiz biriyim.

Dördüncü kata çıkmamı engelleyen yanmaz kapıya geldiğimde ellerim ceplerimde bekliyorum. Babam burada durmamı, birinin dışarıda olacağını söyledi.

Dün bu bölüme geldiğinde bana "*Cosmo de Actis gerçekten neden burada?*" diye sordu.

Şimdi, Cosmo'nun Karia'ya dokunduğunu düşünüyorum. Isadora'yı parmaklamamı izlediğini. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca birlikte tuhaf şeyler yaptık ama bunu hiç yapmamıştık. Cosmo da biraz yarım yamalak biri; partiye hep uyuşturucu getiriyor ama kafası nadiren iyi oluyor ve bir de şu garip performans sanatıyla ilgileniyor... *Siktir*. Dördüncü katın kapısından önce sahanlıkta biraz volta atıyorum ve kendime bir daha o ucubenin önünde Isa'ya dokunmayacağıma dair söz veriyorum. Ona benim yapamayacağım kadar kötü bir zaman geçirtebilir.

Küçük bir döngü daha yapmak için dönerken kapı gümbürtüyle açılıyor ve bir basamak aşağı sendeliyorum.

Ve lanet olası Cosmo de Actis dışarı çıkıyor, siyah teknik pantolonu ve siyah kapüşonuyla bana usulca gülümsüyor, yeşil gözleri merdiven boşluğunun loşluğunda parlıyor gibi görünüyor.

"Hiç de beklediğim gibi biri değilsin," diyor sessizce, gözlerini ayaklarımdan yüzüme kaldırarak.

"Burada ne *halt* ediyorsun?" Cosmo'yu özel lisemizden tanıyorum. Writhe'de değil, o yüzden neden Vipera'da olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama... *temas*.

"Aradığınız tedarikçi ben değilim, ama *enfes* darbeler yapıyorum." Sırıttıyor, sonra bana kapıyı uzatıyor. "Isadora'nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Biraz kayarak dördüncü kata çıkmamı engelliyor.

Babamın sorusu şimdi çok daha anlamlı.

"Onun neyi sevip sevmediği seni ilgilendirmez." Yanından geçip gidiyorum, "irtibat kişinin" benim için açmak zorunda kaldığı kapıyı geçip daha küçük koridorlardan birine çıkarken omzunu kontrol ediyorum.

Bu benim başımı döndürüyor ama sanırım daha garip bağlantılar kurulmuştur.

"414, Von Bentzen," diyor Cosmo arkamdan usulca, hâlâ kapıyı omzuna dayamış bir şekilde duruyor.

Bakışlarımı onun yeşil gözlerine kilitliyorum ve çok fazla gülümsemekten gözlerinin etrafındaki küçük çizgilerin nasıl kırıştığını fark ediyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Bağlantının bana vereceği bir sonraki bilgi.

Cosmo tedarikçinin gelecek hafta ne zaman geleceğini bilemez, özellikle de sadece Theo'ya tuğla sağlıyorsa, ama yeterince şey biliyordur.

Şimdi onu lanet olası daireme aldığım gerçeğini yeniden değerlendirmem gerekiyor ama bu başka bir günün endişesi.

Gülümsemeye devam ederken ona bir kez başımı sallıyorum, sonra onu ve sırlarını geride bırakarak uzaklaşıyorum.

Koridorun aydınlatması zemine gömülü, kirli beyaz ışığın yumuşak parıltıları. Yerler beyaz fayans, duvarlar süslü detaylarla kırmızının çeşitli tonlarında. Havada ağır bir çamaşır suyu kokusu var ve bunun nedenini gerçekten bilmek istemiyorum. Tek bildiğim bilgiyi nereden alacağım ve ilk defa burada Isadora'nın değil de benim olduğuma seviniyorum.

Ona borsalarla ilgili istihbaratın dijital olacağını söyledim. Yanılmışım tabii ki.

Devam ederken küçük bir erzak dolabının önünden geçiyorum -kapısı aralık ve çeşitli fırçalarla farklı uzunluklarda süpürgelerin garip bir şekilde tertemiz yığınlarını görüyorum- hemen yanında ağır, koyu renkli ahşaptan yapılmış kapalı bir kapı, sonra bir tane daha var. Bunun üzerinde bir numara var ve sanırım Vipera'nın bu kadar çok üyesini tutmak ve barındırmak için burada birçok numara var.

414. Babamda bu numara yoktu. İletişim Cosmo içindi.

Gözlerimi deviriyorum, onu düşünüyorum ve belki de bir sonraki hamlemi erteliyorum. Bunun nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer bu odanın içinde biri olacaksa.

Eğer değillerse, onları bulmam gerekecek.

Sancte'nin sevkiyat programı yazılı değil, daktilo edilmedi, bildiğim kadarıyla hiçbir bilgisayarda kayıtlı değil.

Bundan hem çok daha basit hem de çok daha karmaşık.

Sadece Theo Sancte'nin sağ elinin beyninde saklanıyor.

Lenox Mars. Eski bir asker, eski bir MMA eğitmeni, playboy ve beni anında vurabilecek biri. Eğer Isadora tekrar gelseydi, muhtemelen Lenox ve Theo arasında paylaştırılacaktı; bu sık sık yaptıkları bir uygulama, dedi babam bana verandada, sanki Isa'nın işini istemeden bana vererek doğru şeyi yaptığına kendini ikna edercesine, birinin dördüncü kata girmeme izin vereceğini ve Lenox'un oda numarasına sahip olduklarını bilmemi sağladı.

Bu şerefsizin paylaşmaya olan düşkünlüğünün başlangıçta olduğu gibi şimdi de sinirime dokunmasına izin vermiyorum; Lenox'un fahişeliği benim avantajıma olabilir. Muhtemelen odasına farklı zamanlarda birçok insan geliyor; muhtemelen onu becermek yerine sadece becermek için oradalar.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

Elimi oymalı pirinç topuza uzatıyorum, metalin üzerine *V* harfi işlenmiş. Kalbim hızlanmıyor ve nefesim kesilmiyor. Daha önce birçok kez bana ait olmayan odalara girdim. Birkaç kez binalara, yatak odalarına ve hatta banyolara girdim.

Soğuk düğmeyi
çeviriyorum. Kilitli.

Dişlerimi sıkarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Birinin beni aramaya başlaması uzun sürmez. Lenox'un ağzını burnunu kırmak ve Isadora'nın uğraşmak zorunda kalmaması için ihtiyacım olan bilgiyi almak planın sadece bir parçası. Hâlâ buradan canlı çıkmam gerekiyor. Aksi takdirde Isa intikamımı almaya gelecek ve ben de tamamen başarısız olacağım. Belki de almaz, ama almak isteyeceğine inanmak istiyorum.

İçeri girersem alarm çalabilir ve belki Lenox odada bile olmayabilir. Öte yandan, onu aramaya çıkarsam, muhtemelen önce ben bulunacağım.

Elimi gevşek bir yumruk haline getirdim ve
risk aldım. Kapıyı çalıyorum.

Sonra düzgünce yana çekildim, sırtımı duvara dayadım. Kapıda görebileceğim bir gözetleme deliği yoktu, ama her zaman altında bir şerit vardır, ya da

Başımın üstünde bir yerde gizli kameralar var. Lenox onları izliyorsa, sıçtım demektir ama elimden geldiğince önlem almak en iyisi.

Bir an geçer.

Başka bir an.

Ayaklarımın altında, aşağıdaki zeminden gelen müziğin ritmini hissediyorum, ama bunun dışında *hiçbir şey* duymuyor ve hissetmiyorum.

Buradan uzaklaşmayı, yakalanana ve buradan pazarlık yaparak çıkmak zorunda kalana kadar Lenox'u aramayı düşünüyorum.

Ama tam doğrulduğum anda, omurgam artık duvarla aynı hızda değilken, bir kilit sesi duyuyorum.

Vücudum geriliyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Kapı çekilerek açıldı ve tembel bir sesin "Bu gece *çıkıyorum*, lanet olsun-" dediğini duydum.

O cümlesini tamamlayamadan dönüp kapı aralığından içeri dalıyorum ve Lenox'un şakağına olabildiğince sert bir yumruk indiriyorum.

Kel adamın kafası geriye düşüyor, ayakları süütünün içinde birkaç adım atıyor. Avantajı ele geçirdim ve saldırıyı durdurmadım. Lenox'a tekrar vuruyorum, bu sefer çenesine, sol elim de karnına saplanıyor. Tahmin edilebileceği gibi, istemsizce iki büklüm oluyor ve sağ yumruğumu bir kez daha şakağına indiriyorum.

Sallanıyor.

Havada yoğun bir ot kokusu var, ışıklar kısık, bir çeşit kırmızı parıltı bir antreyi, onun ötesinde küçük bir oturma odasını ve birimin geri kalanında kaybolan bir koridoru aydınlatıyor. Oturma odasındaki sehpanın üzerinde sarma kâğıtları, poşetler ve oldukça büyük bir çakmak var.

Odada başka kimseyi göremiyorum.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve Lenox gri eşofmanı ve beyaz tişörtünün içinde hala tehlikeli bir şekilde sallanırken ellerini yüzüne götürdü, pazı kasları esnemiş ve dövmelemlerle kaplı, omuzlarını tuttum, parmak uçlarımı zeytin beyazı tenine batırdım.

Baldırları sağlam sehpadan birkaç santim uzaklaşana kadar onu geriye doğru sürüyorum.

Ona tekrar vurdum, parmak eklemlerim çığlık atıyor ve ellerim ağrıyordu, iki gün önce Nox'ta parmaklarımı sarmadan çantaya vurduğumdan beri yaralarım yeniden açılıyordu. *Hepsi Isadora için.*

Lenox geriye doğru sendeliyor.

Onu lanet Isa olarak düşünüyorum. Muhtemelen otuzlu yaşlarında ve yüzünün büyük bir kısmı şişmeye başlamış olsa da, öldürmeyi çok isteyeceğim biri gibi bir bakışı var.

Artık dengesini koruyamıyor.

Sehpaya çarpıyor, kıcı bir gümbürtüyle sehpanın üzerine düşüyor.

Sadece çakmağı almak için çömeliyorum, çakmağın bir fener çakmağı olduğunu görmek beni memnun ediyor. Ayağımı kaldırıyorum ve gri çizmelerimi Lenox'un kasıklarına vuruyorum, o hala başını kucaklarken.

İnliyor, ellerini bırakıyor ve iki büklüm oluyor.

Gülümsüyorum, sonra önünde tek dizimin üzerine çöküyorum.

Çakmağın sapındaki düğmeye basıyorum. Mavi alev fişkırıyor ve ateşin ucunu Lenox'un dizinin üzerinde dikkatlice okşuyorum. Kasıtlı olarak, eşofmanının pamuğunu yakalamıyorum, tam olarak değil, ama bu pisliğin yanmayı hissedebileceğini bilecek kadar yakın.

Şişmiş gözlerini açmayı başarıyor ve kaş çizgisi boyunca kanın dikkatlice yüzünün yan tarafına doğru ilerlediğini görüyorum.

Kahverengi gözleri benimkilere

kilitleniyor. Başımı eğiyorum.

"Merhaba, Lenox."

Düzensiz nefes alıyor, yüzü şişmiş bir et yığını. Alnı şimdiden normal boyutunun iki katı kadar şişti. Şakağına iki, belki üç kez daha vurursam bilincini kaybedeceğini biliyorum.

O da bunu biliyor gibi görünüyor çünkü parmağımı çakmağın tetiğinden çekerken, halsiz bir sesle "Ne istiyorsun lan?" diye soruyor. Kaslı vücudunu sıkıca saran tişörtünün altından göğsü kabarıyor ve ter yüzündeki kana karışıyor.

Korkudan terleyen vücudunun kokusunu alabiliyorum.

Acıyı dindirmek için yumruklarını kasıklarına bastırırken çakmağı elimde rahatça çeviriyorum.

"Gelecek hafta İskenderiye'ye bir sürü bela getireceksin," diyorum avucumdaki çakmakla oynayarak.

Lenox hiçbir şey söylemiyor ama yine de yüzü şişmiş bir surat ifadesine bürünmüş durumda. Dudağı bile artık yüzüne göre çok büyük görünüyor ve ağzına vurduğumu tam olarak hatırlayamıyorum.

"Nereye?" Ben soruyorum.

Lenox yutkunuyor. Kan tadı alıyor olabilir çünkü gözleri sımsıkı yumuluyor. Şiş göz kapaklarını kırıştırıyor ve başını bir kez sallıyor. "Sen o fahişenin arkadaşısın, değil mi?" Gülümsüyor ve dişlerinin dış hatlarında kırmızı lekeler oluşuyor. "Bu

iyidir." Gülüyor ama sesi neredeyse gurultu gibi çıkıyor. "Tanrım, bu çok iyi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ona bakıyorum, yüz hatlarımı boş tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Tekrar gülüyor, boğazından hırıltılı bir ses çıkıyor. "Theo'nun onu becerdiğini duymalıydın. Onun adını *haykırıyordu*. Yani, kapının hemen dışındaydım çünkü ilk önce onları kırmayı seviyor, ama bir noktada, bir tür... çarpma sesi duydum ve muhtemelen cesedini becerdiğini düşündüm."

Tepki vermiyorum. Dışarıdan değil.

"Ve ilk gece her zaman iyi davranır, ama söylemeliyim ki, son iki fahişesi kayıplara karıştı. Yani bu gece buradayken onu geri getirmeyi düşünme. Ve eğer alırsan, onu da almış olacağım, bu yüzden yapabileceğin pek bir şey olmayacak, eğer ne demek istediğimi anladıysan-"

Çakmağı sol elime atıyorum, sonra sağ elimle ona tekrar vuruyorum.

Masaya sırt üstü düşüyor, kâğıtlar parke zemine saçılıyor, poşetler yüzeyde kayıyor. Üzerine eğilirken kendimi desteklemek için yumruğumu karnına yerleştiriyorum, sonra tekrar gözlerinin arasına vuruyorum. Ya da belki gözlerine, çünkü yüzünden fışkıran kan eklemelerimi kaplıyor. Çılgılık atmadı. Hiç ses çıkarmadı.

Ama ben onun üzerinde gezinirken, bir gözünü yavaşça kırpıştırarak açıyor, derisinin ince çizgilerine kan bulaşmış.

"Nereye?" Ona bakarak tekrar soruyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. Elim acımıyor. Nefes alışım düzgün. Nabzım da muhtemelen sabit.

Ağzını kapatıyor, sanki bir şey emiyormuş gibi.

Sonra tükürüyor, kan ve tükürük ılık bir sızıntı halinde dudaklarıma iniyor.

Isadora'nın ağzına tükürdüğümü ve bu bok parçasının bunu ona da yapma şansına sahip olabileceğini düşünürken aptal çakmağı düşürüyorum.

Ona tekrar

vurdum. Ve

tekrar.

Ve tekrar.

Ve o tamamen sakinleştikten sonra bile ona vurmaya devam ediyorum. Onu öldürebilirdim ama hala sadece Isadora'yı düşünüyorum. Kulaklarımda donuk bir çınlama var. Ama *onun* dışında beynimin içinde karanlıktan başka bir şey yok, beyaz gürültü gibi.

Ve cinayet niyetlerinde, *onun* anılarında o kadar kaybolmuşum ki, kolum acı içinde geriye doğru çekilene ve yere yığılana kadar odaya birinin girdiğini fark etmiyorum.

Sikeyim.

Hemen ardından bir adam üstüme çıktı.

Diğer adamlar odaya doluşur, silahları bellerinde, yüzlerinde maskeler vardır.

Ama tepemdeki adamın maskesi düştü.

Theo Sancte.

Siyah takım elbise giymiş, siyah saçlı ve mavi gözlü beyaz bir adam. Parmağında bir yüzük olmalı çünkü bana vurduğunda lanet yanağımın patladığını hissedebiliyorum.

Parmaklarım onunkilere gömülürken kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum. Onu çevirmeye çalışıyorum ama Theo zayıf olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güçlü. Parmaklarını boğazıma doluyor, boştaki eliyle arkasındaki bir şeye uzanıyor ve o eli tekrar gördüğümde içinde bir sustalı bıçak var.

Yakınıma eğiliyor, gözlerime değil yüzüme bakıyor.

Bileklerini kavıyorum ama ben daha bir şey yapamadan arkamda başka biri kollarımı çözüyor. Her kimse kollarımı başımın üzerine çekiyor, sonra da kalın tabanlı botlar gibi hissettiren şeylerle lanet olası bileklerimin üzerinde duruyor. Tüm ağırlıklarını kullanıyorlar ve gerilmeme engel olamıyorum.

Karın kaslarım acıdan kasılıyor. Bileklerimin kırılabileceğini düşünüyorum.

Theo bana bakarken ayaklarımı parke zemine koyuyorum, ama kalçalarımı yukarı kaldırmaya çalıştığımda, bileklerimde duran kişi üzerlerine atlıyor.

Dudaklarımdan istemsizce bir inilti çıkıyor ve gözlerimin önünde siyah beyaz lekeler beliriyor.

"Ne istediğini anlıyorum," diyor Theo yumuşak bir sesle, okşar gibi. "Sen benim yeni oyuncağımın kırmızı başlı şeytanısın." Şaka yapmış gibi gülüyor ama kulaklarımdaki çınlamadan zar zor duyabiliyorum.

Yanağında soğuk bir şey hissediyorum ve bileklerimdeki künt baskının acısıyla gözlerimi açtığımda, Theo'nun bıçağın ince, gümüş bıçağını yüzüme vurduğunu fark ediyorum.

Diğer eliyle parmaklarını boynumda daha sıkı kısıyor.

"İnanılmaz derecede cesur ve inanılmaz derecede aptalsın,"

diyor yumuşak bir sesle.

Başparmağını boğazımın çukuruna bastırıyor. "Ve ben ona yaptığım her

şeyi anlatırken sen de burada altımda oturacaksın. Ama ben

Başlamadan önce bilmenizi isterim ki, her şeye bayılırdı. Parçalara ayrılmaktan hoşlanıyor, onun hakkında bunu biliyor muydunuz?"

Tamamen
hareketsizim.

Hareket
edemiyorum.

Düşünemiyorum.

Ve ben daha ikisini de yapmaya çalışmadan Theo parmaklarını bıçağın sapı etrafında yumruk yapıyor, elini geri çekiyor ve yüzüme doğru fırlatıyor. Bıçağın ucu yanağımı kesiyor ama sanırım sığ bir yara. Asıl acıyan yumruk oluyor.

Ve bir tane daha geliyor, ama daha aşağıda, göğsüm boyunca, kalbimin hemen üzerinde.

Ve bir tane daha.

Dördüncü vuruş hala şok edici. Beşincisi uyuşukluktan başka bir şey değil. Aradaki anlarda ateş göğüs kafesimi tüketiyor, kulaklarımda bir uğultu var, kalbimin durup durmayacağını merak ediyorum ve midemde bir yerlerde bulantı kabarıyor ama Theo'nun ağırlığı bunu bastırıyor, daha da kötüleştiriyor.

Sözleri de öyle. Çünkü attığı her yumruğun arasında Isadora'yı duvara fırlattığını anlatıyor. Saçını çekiyor. Parmakları boğazında. Dişlerini derisine geçirdiğini. Ona söylediği ve ona söylettiği korkunç şeyleri. Tüm bunlar sırasında ne kadar ıslak olduğunu.

O devam ediyor ve benim kafam bulanık gri. Hiçbir şey göremiyorum. Artık vuruşları hissedemiyorum.

Ama bayılacağımı düşünmeden önce beynim sonlara doğru bir şeye kilitleniyor.

"James Mart. Raven River. Mads'e söyle, artık ona iyilik borcum yok ve eğer bir daha inime herhangi bir bağlantısını gönderirse, annen için gelirim. Ayrıca, bu hiçbir şeyi durdurmayacak. Engellemek aptalca bir iş."

Babamın bir zamanlar ne tür bir iyilik borcu olduğunu bilmiyorum, ama Theo bana tekrar ve tekrar gövdeme vururken, umurumda değil.

James Mart. Raven River.

Artık bir önemi olmadığını bilsem de ona tutunuyorum. Writhe'in ihtiyacı olan şey bile olmayabilir. Ama belki bir anlamı olur. Belki...

Görüşüm kararıyor.

Theo bıçağı uyuşmuş yüzümde gezdiriyor. Dişlerimin arasından diş ipi çekmek gibi. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.

"Seni öldürmek mesajı göndermene izin vermezdi. Ama bir hedefle geri dönmek... Sanırım Writhe'deki göreviniz artık sona erdi. Bu zor olacak

böyle bir yara iziyle saklanamaz."

İşimin ceset yaratmakla bittiğini, bu yüzden saklanmaya gerek olmadığını söylemek istiyorum. Ama bırakın konuşmayı, göremiyorum bile.

HAZIR BULUNAN

Artık Theo'nun neden babamdan bahsettiğini ve babamın Isa'nın görevini mahvetmemi engellemek için neden fazla uğraşmadığını biliyorum. Theo, başka bir hayatta Vipera lideri için önemli birini kurtardığı için babama bir şey borçluydu. Mads'in Isadora'nın görevini oraya ayarlamasının nedeni buydu; eğer işler Isa'nın başa çıkabileceğinden daha tehlikeli bir hal alırsa, babam onu çağırabilirdi. Mads sadece Isa için deneme yapıyordu. Bazı yönlerden, eğitim tekerlekleri olan bir işti. Ve şimdi Cosmo'nun kısa bir süreliğine de olsa orada olduğunu bildiğime göre, daha da korunuyordu.

Tabii ki, hiçbir fikri yoktu.

Ne olursa olsun, bu nezaket işi mahvetmeye yetmedi; Theo babama gelecek hafta Raven Nehri'ndeki James Mart'tan geleceği iddia edilen malla ilgili hiçbir bilgi vermeyecekti - gerçi Theo, Writhe *beni* gönderecek kadar bu konuyla ilgileniyorsa, en iyisinin bundan vazgeçmek, hatta belki de yanlış bilgi vermek olduğuna karar vermiş olmalı - doğruluğunu bilmiyorum; bence bu her şeyden çok Isa'nın neler yapabileceğine dair bir testti. Ne olursa olsun, bu iyilik bir hayat kurtarmaya yetti.

Benimkini de kapsamakla birlikte, bu durumda lanet olası yaralanmaları kapsamıyordu.

Saatler önce kendi ayaklarımın üzerinde zar zor durarak salona girdiğimde Cain bana tüm bunları açıklamıştı. Babam bu sabah erken saatlerde benimle telefonda konuştuktan sonra Unsaint'i aramış, ben de onu arabamdan aramıştım; Cain, Isadora söz konusu olduğunda Writhe'in 6 ve Unsaint'ler için irtibat noktasıydı.

Lenox ya da Theo'nun Isa hakkında söylediklerinin hiçbirini babama ya da Cain'e tekrar etmedim. Tekrar hasta olmak istemeden bunu düşünmeye bile zor dayanıyorum, ki Nox'a gelir gelmez öyle oldum.

Cain yüzüme sağlam bir el ile dikiş attıktan ve iç kanama olup olmadığını kontrol etmek için hastaneye gitmemi tavsiye ettikten sonra bana paspas yaptırdı. Tüm bunları görmezden geldim ve arabamda getirdiğim kıyafetleri giydim, ardından kusmuğumu ve kanımı temizledim.

Ama Cain Vipera'nın adamlarının ne dediğini sormadı ve ben de gerçekleri aktarmak dışında Isadora'dan hiç bahsetmedim.

Bunun için aptalca minnettardım.

Ancak Cain, Lenox'a tam olarak ne olduğunu sordu.

Umarım onu öldürmüşümdür, ama eğer öldürmüş olsaydım, Theo'nun babama karşı olan iyi niyeti bile yerleşkeden canlı çıkmama izin vermezdi.

Tüm bu olaylar dizisiyle ilgili tek pişmanlığım, oradayken birini öldürmemiş olmam. Isadora hakkında bu şekilde konuşabilen birini. Ona zarar vermeyi planlayan birini.

Ama şimdi, beni yere serdikten sonra Nox'ta minderlerin üzerinde otururken, ne yaptığımın bir önemi yokmuş gibi görünüyor.

"Mahvettiğin benim *hayatım*," diyor, kucağıma oturmuş, elleri kapüşonumun kumaşına pençelerini geçirmiş. Bu dokunuş bile acıtıyor; göğüs kafesim kırmızı, mor ve yer yer sarı gibi mide bulandırıcı bir şey.

Temizlemek zorunda kaldığım kusmukta birazdan fazla kan vardı. Siyah bir şey de.

Şimdi öksürüyorum, İsa kucağımda, ellerim onun kıvrımlarında. Bileklerim de morarmış, ellerim ağrıyor ve tutuşum zayıf, ama onu bırakamıyorum.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş. Öfkesini hissediyorum, vücudunda sıcak bir şey dolaşıyor.

Kalbim acıyor çünkü benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Zorba ve kıskanç olduğumu ve sadece işe yaramaz olmasını, evde kalmasını ve ayak altında dolaşmamasını istediğimi.

Bunların bazıları doğru. Ama ben de onun gelişmesini istiyorum. Eğer Writhe'in lideri olsaydı, babamın gelmesi gereken pozisyona yükselseydi, onu ilk destekleyen ben olurum. Kahretsin, onun kişisel koruması olurum.

Ama bu şekilde değil. Theo Sancte ve Lenox Mars gibi adamların altında değil.

"Hasar kontrolü yapmalıyım ve beni ciddiye almalarını sağlamalıyım ve *sen...*"

Elini kapüşonumdan kaldırıyor ve bana tekrar vuruyor.

Darbe vücudumda yankılanan bir ateş gongu gibi yankılanıyor ve sanırım daha fazla kan kusacağım.

Anladığım kadarıyla Cain göğsümdeki yaralardan haberdar değil. İsa da bilmiyor ve ben de ona söylemek istemiyorum. Zayıf görünmek istemiyorum. Onun işini mahvettim ve şimdi bana acımasına neden olmadan öfkesinin sonuçlarıyla yüzleşeceğim. Ona kesinlikle göstermeyeceğim.

"Evet," diyorum, sesim kısık, tonum küçümseyici. "Ben, *ne?*" Parmaklarımı onun üzerinde olabildiğince sıkarken gözümü ondan ayırmadan soruyorum

Kalçalarım. Bileklerimi aydınlatan acı dilimi hiçbir şey değil; onu hayatımdaki diğer tüm acılarla birlikte bir kutuya koyuyorum.

Yumruğunu geri çekiyor, sanki bana tekrar yumruk atacakmış gibi ve atarsa bayılıp bayılmayacağımı merak ediyorum. Ama yumruk inmeden önce Cain orada, arkasında, dizlerinin üzerine çöküyor. Etrafındaki boşluğa hükmediyor, parmakları dirseğini çevreliyor ve bana bir kez daha vurmasını engelliyor.

Acı beklentisiyle gerildiğim için nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

İsa, hiç şüphesiz Unsaint'e ters ters bakmak için arkasını dönüyor ve saçlarının bukleleri yüzüme çarpıyor.

Saç tellerinin hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum, Cain hâlâ dirseğini tutarken parmaklarım kalçalarının üzerinde koruyucu bir şekilde esniyor. *Bırak gitsin amına koyayım.* Az önce beni daha fazla acıdan kurtarmış olsa da söylemek istediğim buydu.

Cain ona bakarken onları dikkatle izliyorum, yüzü ifadesiz.

"Seni ciddiye alacaklar," diyor sessizce. Başını bana doğru sallıyor ve kalbim hızla çarpıyor. "Sen olsan ne yapardın göster ona."

"Hayır," diyorum hemen, kendimi hasta, güçsüz ve çok sinirli hissederek. *"Onu istemiyorum."* Bu bir yalan, bu odadaki herkes bunu biliyor ama Cain Bonavich'in önünde beni becermesini istemiyorum. Cosmo ve Karia izlerken yaptığım şey zaten çok fazlaydı.

"Onu o kadar çok istiyorsun ki, Lenox Mars'ı travmatik beyin hasarı nedeniyle hastaneye yatırmaya neden olan şeyin ne olduğunu bana söylemedin. Onu o kadar çok istiyorsun ki, malzeme dolabının lavabosunda gördüğüm o kanı kusmana neden olan şeyin ne olduğunu bana söylemedin. Onu o kadar çok istiyorsun ki, sırf sana kızgın kalabilsin diye şu anda göğsündeki çürükler konusunda ağzını kapalı tutmaya hazırsın. O da seni istiyor, yoksa çoktan çekip giderdi."

"Ne? Ben-" Isadora başlıyor, vücudu bana karşı gergin.

Ama Kabil bir bakışla onun sözünü keser ve alçak bir sesle, "Göster ona. Göster *bana*. Sonra da lanet işi yapmış gibi buradan çıkıp gideceksin." Ona bakarken başını düşünceli bir şekilde eğiyor, sonra ekliyor, "Ve yaptığını söylediğim her şey doğru." Başka bir şey söylemeden kızın kolunu bırakıyor ve geri çekiliyor, ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaşarak ona alan açıyor.

Bize yer açın.

Isadora yavaşça dönüyor, kırmızı dudakları bir çizgi haline gelmiş, kara kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor.

Nabzım göğsümün içinde rahatsız edici bir hızla atıyor. Sanki *içten içe* morarıyor gibiyim.

"Tüm bunlar, yaptığın her şey..." Eğer şaşırmışsa, onur duymuşsa, gururlanmışsa, bunların hiçbirini belli etmez. Bunun yerine, hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. "Çalışmak istiyorum Von," diyor sessizce, bana bakarak. Ama bir an sonra fark ediyorum ki parmakları kapüşonumun etek ucunda.

Bedenim hareketsiz, ellerim hala kalçalarını kavıyor.

Onları ereksiyonumun üzerinde biraz yuvarlıyor - onun yanında ne zaman sertleşmedim ki - ve sıcaklık beni tüketirken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, anlık olarak acıyı siliyor.

"Senin kadar saygı duyulan biri olmak istiyorum. Senin kadar değerli," diye devam ediyor, parmakları kapüşonumda geziniyor. "On sekiz yaşında eve gelip kollarıma yığıldığından beri senin bulunduğun odalarda olmak istiyorum, ilk öldüren *ben* olsam bile."

Göğsüm acıyla sıkışıyor. O iki geceyi de çok iyi hatırlıyorum. Cadılar Bayramı, sonra ilk cinayet gecem.

Şimdi 6 ile buluşma konusunda söylediklerimin onu sinirlendirdiğini anlıyorum. Beni önemsiyordu, yanımdaydı ama geride bırakıldığını hissediyordu. Depodaki muhafızı öldürdükten sonra benimle aynı görevleri hak ettiğini düşünüyordu. Aynı saygıyı.

"Vipera'da o kadar da kötü değildi," diye fısıldıyor, ama kapüşonumu yukarı kaldırırken ses tonunda hâlâ zehirli bir şeyler var, gömleğim kumaşına takılıyor ve o da yükseliyor. "Onunlayken o kadar da kötü değildi. Neden beni yalnız bırakmadın, Von?" Eşofmanımı daha da yukarı itiyor, soğuk hava karın kaslarımı sıyrıp titrememe neden oluyor ama bunun sadece Nox'un soğuğundan kaynaklandığından emin değilim.

"Hatta hoşuma bile gitti. O iyiydi. Düzgün biriydi. O-"

"Hiç de öyle değildi," diye hırslıyorum, gözlerim parlayarak açılıyor. Bir kolumla arkama uzanıyorum, bunu yaparken vücudum acıyla aydınlanıyor, sonra hem kapüşonumu hem de gömleğimi yukarı çekiyorum, kumaşı tek elimle başımdan geçiriyorum, sonra da yakındaki minderlerin üzerine fırlatıyorum. Saçlarım gözlerimin etrafında darmadağın olmuş durumda, muhtemelen Theo'nun bana vurduğu yerdeki kan da saç tellerime bulaşmış.

Elim tekrar Isadora'nın kalçasına geliyor ve göğsüme bakarken karanlık bakışlarının genişlemesini izliyorum, parmak uçları trisepslerimin üzerinde, tüy kadar hafif bir dokunuş.

Teni solgun, dudakları ayrık, kaşları kalkık.

"O iyi değildi. Düzgün biri değildi. O..." Theo'nun onun hakkında bana söylediği her şeyi düşünerek sözümü kesiyorum. Ve Lenox'un daha önce bana yaptığı sataşmaları. Midem bulanıyor ve hepsini içimde tutarak sertçe yutkunuyorum. Yüksek sesle söylersem onu daha çok incitecekti. "Sana o şekilde dokunmayı hak etmedi," diyorum usulca. "Ve sen canavarların yataklarına gizlice girip ısırılmamayı ummaktan çok daha değerlisin."

Kafasını kaldırıyor.

Dehşet hâlâ orada, kocaman gözlerinde ve açık ağzında. Çürükler onu dikişlerden daha çok etkilemiş gibi görünüyor. Ama yine de kendini tutmayı başarıyor. "Theo'nun yatağına *gizlice girmeme* izin verseydin," diyor, sesi sert ama titriyor, "bunların hiçbirisi başına gelmezdi ve benim başıma asla gelmeyecekti. *Bir hiç* uğruna kendini incittin."

Yukarı bakıyorum, kırışlerde lanet bir sabır arıyorum. "Bazen çok aptal oluyorsun, Isa." Bu sözleri fısıldıyorum ve kucağıma tünemiş vücudunun sertleştiğini hissediyorum. Bakışlarımı tekrar onunkilere indiriyorum. "Tabii ki senin başına gelecekti!" Sözcükler sanki içimden kopup geliyor, sert, gürültülü ve çaresizce. "Belki tam olarak böyle değil, belki bu gece değil ama eninde sonunda. Bu oyunu daha ne kadar oynayabileceğini sanıyordun? Atılmadan önce *bu tür bir işin* ne kadar süre devam etmesini bekliyorsun?"

Gözlerini kısıyor ve daha önce yaptığı gibi bana kabaca dokunmaktan korktuğunu biliyorum, parmak uçları kollarımın üzerinde zıplıyor ama asla yerleşmiyor. "Bu benim uğraşmam gereken bir şey," diye hırlıyor. "Ve sen aptallık hakkında mı konuşmak istiyorsun? Az önce kendini... az önce kendini..." Göğsüme bakıyor ve nefesini içine çekiyor. "*Ne için?* Benden daha iyisini yapabileceğini kanıtlamak için mi? Önüme çıkan her ilerleme fırsatını çalmak için mi? Yüzüme vurma şansı için-"

Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, göğüsleri göbeğimi sıyrırken kan kasıklarına hücum ediyor. Acıyor ama umurumda değil. Nabzım hızla atıyor, gözlerim kocaman, öfkeyle dolup taşıyorum, hiç önemi yok. Başımı eğiyorum ve yüzümü daldırıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

"*Senin için*, Isadora." Alt dudağını ısıriyorum, onu aramıza çekerken kendimi tutamıyorum ve parmakları saçlarımda kıvrılıyor, görünüşe göre kalçalarını üzerimde döndürürken beni kavramak için uygun bir nokta buluyor, sanki elinde değilmiş gibi ve şu anda bunu yapmasını istemiyorum. "Her şey her zaman senin için." Onu tekrar öpüyorum, tadının tadını çıkarıyorum, taze, temiz ve *öfkeli*, dişlerinin benimkilerle çarpışması da öyle.

Saçlarını parmaklarının arasına alıp çekiştiriyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor, bedenim bir acı haritası gibi parlıyor ama umurumda değil.

"Ama yapmanı istemedim," diye tıslıyor öpücükler arasında, birbirimizin havasını solurken alnını benimkine bastırıyor. "Bunu benim için yapmanı istemedim."

"Seni koruyacaksam ne istediğin umurumda değil," diyorum soğuk bir şekilde, göğüslerimiz kabarırken ve ben tekrar bayılmamaya çalışırken gözlerim onunkilerde. Ellerimi kışının üzerinde daha da dolaştırıyorum, o kadar sıkı sıkıyorum ki alt dudaklarını ısıyor. "O yüzden kız. Gerekirse benden nefret et, ama bunu tekrar ve tekrar yapacağım. Sana zarar verebilecek biriyle yatman anlamına gelecekse her görevini sabote ederim."

Kalçalarını tekrar yuvarlıyor, beni burada minderlerin üzerinde kuru kuru beceriyor, bunu yaparken boğazıma bir inilti takılıyor. Kollarını boynumun arkasına doluyor, burnu benimkini sıyrıyor. "Çok aptalsın," diye tıslıyor. "Beni becermek bile istemiyorsun."

"Öyle mi?" Ona bakarken gözlerim ağırlaşıyor. "Ama yine de deneyeceksin, değil mi? Bu kadar çaresiz misin? Cain izlerken bana binmek istiyorsun çünkü bunun seni bir çeşit profesyonel yapacağını mı düşünüyorsun? Dün sana dokunmama izin vererek yaptığın şey bu muydu? Yeni *kariyerine* alışmaya mı çalışıyordun?"

Dilini ağzımın üzerinde yalıyor, ardından çenesini kaldırıp bana ters ters bakıyor. Ama karşılık vermek yerine, beklediğim gibi beni kesmek yerine, "Neden beni istemiyorsun, çünkü gibi benimle uğraşmaktan başka? Başkasının bana sahip olmasını istemiyorsun, benim için savaşıyorsun, benim için öldüreceksin, benim için kendini parçalayacaksın ve beni becermek için acıyacaksın ama sen de beni istemiyorsun. *Neden?*"

Nabzım vücudumda sekerken bir an cevap vermiyorum, ikimiz de hala nefesimizin peşindeyiz; öfke, şehvet ve kafa karışıklığı aramızda savaşıyor.

Sonra kalçalarını daha yakına çekiyorum, onu sikimin üzerinde kaydırıyorum, ben ona bakarken onu bana binmeye zorluyorum. Dudaklarından nefes nefese bir inilti çıkıyor ve gözleri parlıyor ama rehberliğime direnmiyor.

"Çekip gitmene dayanamıyorum," diyorum ona ve bunda ciddiylim. Kelimeler bazı açılardan yaralardan daha çok acıtıyor. Ona karşı bu kadar savunmasız olmak çok zor ve nedenini bile bilmiyorum. "Sana bir gece sahip olup ertesi sabah gitmene izin veremem. *Senin bana her zaman sahip olduğun gibi ben de sana sahip olmak istiyorum.*"

"Göster ona." Bu Cain'in sesi, Isa'nın değil.

Kalçalarını üzerimde gezdirmeyi bırakmıyorum, Isa'nın gözbebeklerinin genişlemesini izlerken aletim inanılmaz derecede sertleşiyor ve gözbebeklerinin karanlığını bastırıyor. Nefes almak zor, bedenim acıdan bir yol haritası gibi, ama ona sahip olmayı dinlenmekten ya da rahatlamaktan daha çok istiyorum. Söylediklerime, dakikalar önce onu istemediğime dair ona söylediğim soğuk sözlerle rağmen, onu Cain'in önünde becermek istiyorum ki Isadora Croft'un *bana* ait olduğunu herkes bilsin. Umarım Cosmo da herkese aynı şeyi söylemiştir.

"Bunun ne anlama geldiğini ona gösterin," diye yineliyor Cain.

"Yapamaz, çünkü *kimse* bana sahip değil" diyor, iki erkeğin onun adına konuşmasına izin vermeyi reddediyor. Bu onun çok sevdiğim bir özelliği ama beni de deli ediyor.

Kalçalarını serbest bırakıyorum ve bir elimle boğazını sararak Theo'nun geride bıraktığı morlukları kapatıyorum. Diğer elimi eşofmanının önünden iç çamaşırının içine daldırıyorum, orta parmağım klitorisinin üzerinde geziniyor.

"Öyle mi?" Dudaklarından sığ bir nefes çıkarken onunla alay ediyorum. Ama o beni durdurmuyor çünkü o çok mükemmel bir kız. Parmaklarımı aşağı doğru kaydırıp altından geçirerek dar deliğini ararken gözleri parlıyor. Ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum ve boğazını yumuşak bir şekilde sıkarken işaret parmağımı içine kıvırmam fazla zaman almıyor. Çenemi kaldırıp ona bakıyorum, gözleri bir saniyeliğine kapanıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Kimse yok, ha?"

Burun delikleri genişliyor, kolları boynuma dolanıyor. İkimiz de birbirimize çok yakınız ama yine de benim için yeterince yakın değiliz. İçine tırmanmak, her santimini istila etmek, her hücrelerini pençelemek ve üzerlerine adımını bırakmak istiyorum. Arzuyu tanıyacak yaşa geldiğimden beri ona karşı bir çekim hissediyorum. O benim ilk her şeyimdi ve geri kalan hiçbir şey benim için önemli değildi. Ve Cadılar Bayramı gecesi o gardiyanı onun ellerinde ölü olarak gördüğümde, onu daha çok istedim. Writhe'ın geri kalanı onu korumak istedi, belki de bu yüzden berbat durumda olduğunu düşündü ama bu beni tahrik etti. Ve iki gece önce bunun *benim* için olduğunu öğrenmek?

Evet. Onu bırakmamın imkanı yok.

Kalbimi ellerinde tutuyor ve yumruğunu kalbimin etrafına kapatıp beni tutması için her şeyi yaparım.

Parmağımı sürüyor ve ben bir tane daha sokuyorum, beni ne kadar sıkıldığını görünce inliyorum. "Von," diyor, sesi nefes nefese, gözleri bir kez daha kapalı.

"Ben..." Alnını benimkine değdiriyor, böylece bir sonraki sözleri ayırık dudaklarımın üzerinde dans ediyor. "Ben senin değilim."

Elimin topuğunu klitorisine bastırıyorum, tıpkı kanepede yaptığım gibi onu parmaklarken avucumu ona sürüyorum. Bu bok için yaşıyor. Eşofmanın ve iç çamaşırının darlığı düşünüldüğünde bunu yapmak fiziksel olarak zor. Bileğim *ağrıyor*, kemiklerim çatırıyor, elimin arkası ve parmak eklemlerim iltihaplanıyor ama böyle aptalca şeyler söylemeyi bırakmasını istiyorum. *Teslim* olmasını istiyorum.

Alt dudağını yalıyorum, onun tadına varıyorum. "Öylesin," diye fısıldıyorum ağızına karşı. "Her zaman öyleydin."

Onun güçlü, sert, akıllı ve derli toplu olduğunu biliyorum. Bir işe gittiğimde beni açgözlü gözlerle izliyor, döndüğümde beni daha çok inceliyor ve bizim için düzenli bir şekilde yemek yapıyor, çünkü bu benim sinirlerimi yatıştırıyor ve onunla ilgilenmeyi seviyorum. Not defterlerini, günlük yazılarını, yatağının altında aptal buzdolabı notlarımın olduğu kutuyu gördüm. Writhe'in deyiimiyle *araştırma* yapmaktan nefret ettiğini biliyorum ama yine de yapıyor. Doğu Yakası'ndaki yüzden fazla sendika ve cemiyetin hiyerarşisinin haritasını çıkardı ve bu o kadar ayrıntılı, doğrulukla doluydu ki Writhe'in başkanı bunu Writhe'in her üyesine dağıtmak üzere gizlenmiş bir broşür olarak bastırdı. Hiçbir görevi yarım yamalak yapmaz, ama her zaman *çok daha fazlasını* ister.

Hırs.

Onda bir eksiklik yok. Ama belki de farklı bir amaç için aynı kaliteye sahip olduğumu anlamıyor.

Onunla.

"Hayır," diyor, benimle savaştıktan nefret ediyormuş gibi inliyor ama pes etmiyor. "Sen... benim için aptalca şeyler yapıyorsun. Bırak... kendim olayım, Von."

Çaba sarf ederek bir parmağımı daha içine sokuyorum, avucumu klitorisine daireler çizerek bastırırken onu etrafımda geriyorum ve o da kalçalarını döndürerek aşağı iniyor, böylece girişi ilk parmak eklemlerime çarpıyor. İçine o kadar derin giriyorum ki, ama bu yeterli değil. Onun içinde yaşamak için derimden sürünerek çıkabilirim.

Sonra onu öpüyorum, alt dudağımı üst dudağının üzerinde gezdiriyorum. Ama hafifçe geri çekiliyor, sadece hızla tekrar öne eğiliyor ve alnını benimkine bastırıyor. Bakışlarını açmaya zorluyor, uykulu gözlerle bana bakıyor, nefes alıp veriyor, şimdi tüm işi benim yapmama izin veriyor, kolları hala boynuma sarılmış.

"Öylesin," dedim ona ve ciddiymdim. Belki uzlaşabilirim. Writhe için daha fazla görev almalı. Hiçbir şey yapmazsa delirir. Onu mahvetmek, gerçekten benim olmasını sağlamak istiyorum ama mutlu olmasını da istiyorum. Eğer ona sahip olabilirim ve Writhe'de olmanın sağladığı kadar güvende tutabilirsem, her şeyi yapmasına izin veririm. Eğitime devam edersek, istihbaratın zirvesinde kalırsak... Kafamla değil aletimle düşündüğümü biliyorum, ama şu anda, sadece söylese ona her şeyi verirdim. O da benim olduğunu söylese.

Onu her gece becerirdim, tam istediği gibi, eğer iş ya da oyun için başka birine gitmeyeceğini bilseydim.

"Şu anda olduğun kişiye dönüşmeni izledim," diyorum, onu daha derine parmaklarken ağzının üzerinden konuşuyorum, gidebildiğim kadar ileri itiyorum, bileğim zonklıyor, ama dudaklarıma karşı inerken bu acıyı bir kenara bırakıyorum. "Kimse sana dokunamaz. Kimse seninle yarışamaz." Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı içinde döndürürken nefesini yutuyorum, sonra onu daha sert, daha derin, daha hızlı beceriyorum. "Ama senin için her zaman aptalca şeyler yapacağım, Isa. Senin için her şeyi yaparım."

"Von." Durmam için bir yalvarış gibi geliyor ama yapamıyorum. Ona dokunmamak, onunla konuşmamak, *ona anlatmaya* çalışmamak. Vipera'nın yerleşkesinde başıma gelenlerin yarısını bile bilmiyor ama onu o tür adamlardan korumak için bunu tekrar tekrar yaparım.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldıyorum, parmaklarımı onun içinde döndürürken bunu her şeyden çok istiyorum, elimi kaplayan ıslaklığı seviyorum.

"Von, ben-"

Boğazını daha sıkı sarıyorum, kasların ve tendonların kavrayışım altında esneme hissinin tadını çıkarıyorum. "Sormuyorum sevgilim, *söyle bana.*"

Sızlanıyor. Gerçekten *sızlanıyor* ve sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey. Ona bakarken gözlerimin parladığını hissediyorum, bana sarılırken coşku, çatışma ve inatçılık dolu muhteşem yüzüne.

"Söyle yoksa dururum," diyorum dudaklarının arasından. "Önce benden özür dile," diye soluk soluğa bağırıyor.

Seni aptal, inatçı, muhteşem kız. "Hayır." Sesimi soğuklaştırıyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor ve parmaklarımı sıkıldığını hissediyorum. "Von," diye yalvarıyor bana, kulağa öyle geliyor. *Yalvarıyor.* "Bana üzgün olduğunu söyle."

"Ama ben değilim," diyorum, parmaklarımı daha da içine sokarak,

gözlerinin neredeyse geriye yuvarlanışını izliyorum. Ona doğru eğilip teninin üzerinden konuşuyorum. "Hiç üzgün değilim. Şimdi bana kime ait olduğunu söyle." Sadece onu izlemek için geri çekiliyorum.

Gözleri kısılıyor ama boşalmayı sevdiğini biliyorum. Durmayacak, bana bir ders vermek için bile.

"Söyle Isa," diye emrediyorum ona, ses tonumda aynı soğukluk var. Bana bakıyor ve alt dudağını ısıtıyor.

Gergin hissediyorum, acaba bir güç gösterisi yapıp kucağımdan inmeye çalışacak ve belki de Cain'i becerip hayatımı mahvedecek mi diye merak ediyorum.

Ama öyle olmadı. Bir kez olsun, göstermelik de olsa, bana teslim oldu. "*Ben seninim, Von.*"

"*Siktir.*" Boğazını sıkıca kavrarken kelimeyi inliyorum, yaklaştıkça bu şekilde isteyeceğini düşünüyorum. "Evet, öylesin. Yani benimsin. Benim için gel, Isa," diyorum sessizce, parmaklarımı o kadar derine sokarken sözcüklerin kendisi bir inilti gibi, vahşi, ürkütücü bir an için tüm elimi içine sığdırıp ona bu şekilde sahip olup olamayacağımı merak ediyorum. Ama kalçalarını oynatmaya, parmaklarımın üzerinde gezinmeye başlıyor ve ben sadece ona bakabiliyorum, beni istediği şekilde kullanmasına izin verirken dudaklarım aralanıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın. Parmaklarımın üzerinde çok sıkı duruyorsun."

"Evet," diyor, gözleri kapalı, kollarını etrafımda sıkarken kaybolmuş gibi görünüyor. Sanki burada, içinde ben varken bulunacakmış gibi. "Senin için çok iyiyim."

"Öylesin bebeğim, öylesin." Başımı eğiyorum, sonra parmaklarımı boğazına doğru kaydırıyorum, çenesini yukarı kaldırıyorum, çenesini sıkıyorum. Dişlerim boynunun sütununda, Theo Sancte'nin teninde bıraktığı her iz üzerinde geziniyor. Parmaklarımla onu becerirken sıkıca ısıtıyorum ve inlemeleri artık sürekli, ismimle serpiştirilmiş. Köpek dişlerimi boğazına geçiriyorum, sonra biraz geri çekilip tenine karşı konuşuyorum. "Seni her zaman istedim, Isa." Sesi yükseldikçe onu tekrar ısıtıyorum ve parmaklarımın üzerinde ne kadar ıslak olduğunun tadını çıkarıyorum. "Seni korumak istiyorum." Onu tekrar ısıtıyorum. "Seni sevmek istiyorum." Elimini tekrar aşağı kaydırıyorum, onu kendime doğru çekerken etrafında sıkıca dolanıyorum, alınlarımız birbirine bastırılıyor. "Şimdi ben bunu yaparken bana bak."

Gözleri açık, göz bebekleri şişmiş ve onu boğmama isteyerek izin verecekmiş gibi görünüyor. Sadece bu an için, şehvetli bir tür cennetin bu çalıntı saniyeleri için, tamamen bana ait.

"Aferin kızım," diyorum, parmaklarımı o kadar sıkı sarıyorum ki nefes almakta zorlandığını biliyorum. Belki daha sert olmasını istiyor ama bundan daha fazlasını yapamam. "*Benim kızım.*"

"Evet," diye nefes alıyor, tırnakları kürek kemiklerime gelip derine

inirken kelimeyi zar zor çıkarıyor. "*Senin* kızın."

Bu teslimiyet anında o kadar kaybolmuş, o kadar geniş gözlü ve o kadar güzel ki.

"Von," diye fısıldıyor, göğsü kabarırken sesi tizleşiyor, meme uçları tişörtünün kumaşına baskı yapıyor. "I..."

"Evet," diyorum, duvarlarının etrafımda kasıldığını hissederek. "Adımı tekrar söyle." Dudağını ısıyorum, ağzı açık kalıyor. "Adımı söyle, Isa."

"Von." Sonra boşalıyor, *parmaklarımın* üzerine fışkırıyor, adımı söylerken beni sıkıyor ve bırakıyor. "*Kahretsin* Von," diye inliyor boğazını kavradığımda ve başını göğsüme eğiyor, hareketlerini yavaşlatıyor, nefesleri aramızda gürültülü.

Sonra ağırlığını üzerime bırakır gibi oluyor ve ben hala onun içindeyim. Sonsuza kadar burada kalabilirim.

Asla gitmezdim.

Beynimin uzak, daha bilinçli bir yerinde Kabil'in burada olduğunu ve tüm bunları gördüğünü biliyorum ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Ve yine de... Cain yapmalı.

Çünkü Isadora'nın sakinleşen nefeslerinin üzerine konuşuyor. "Tamam," diyor, sesinde sert bir şeyler var. "O senin için bunu yaptı. Ama sen onun için ne yapacaksın?"

Isadora'nın egosunu tatmin etmek dışında, söylediği gibi ondan almış olmama rağmen Writhe için bir şey *yapmış* gibi davranmasını anlamıyorum. Ama Cain'e gidip kendini becermesini söylemek için ağzımı açtım. Isa'nın kıyafetlerini çıkarmamayı ve onu boşaltmayı başardım ama Cain'in onu zaten gördüğünden daha fazla görmesi riskini almak istemiyorum.

Yine de Isadora tam olarak ne söyleyeceğimi biliyor gibi, çünkü o zaman düzeliyor ve avuçlarını hafifçe yaralı göğsüme bastırıyor, kırmızı, turuncu ve mor renkli morluklarla lekeli, cildimin altında kan var.

"İstiyorum," diye fısıldıyor bana bakarak.

Boğazındaki tutuşumu gevşetip parmaklarımı yavaşça ondan çekerken vücudum sertleşiyor. Nefes alıyor, ağzı açık bir şekilde biraz yukarı doğru kayıyor ve elimi klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, sonra daha yukarı, elimi eşofmanından çekmeden önce kasık kemiği boyunca kayıyorum.

Hiç düşünmeden parmaklarımı ağzıma götürüyorum ve o izlerken üçünü birden emiyorum.

"Evet," diyor ben onun ne kadar ilahi olduğunu tadarken, neredeyse kendi parmaklarımı derinlemesine gırtlaklarken, böylece onun hiçbir şeyini ziyan etmiyorum, "*İstiyorum, Von.*" Sonra beni nazikçe geri itiyor.

İsteyerek gidiyorum, parmaklarımı ağzımdan çekip avuçlarımı altımdaki mindere bastırıyorum ama yine de itiraz ediyorum. "Burada olmaz. Eve gidebiliriz. Yapabiliriz-"

"Lütfen, Von." Dizlerinin üzerinde üzerime doğru kayarken avuç içini ereksiyonumun üzerinde gezdiriyor. "Lütfen izin ver," diye fısıldıyor, sesi baştan çıkarıcı. Bu *modda* ve bunu görmekten, *beni* de bir iş olarak görüyor olabileceğini düşünmekten korkuyorum, ama yine de tahrik oluyorum.

Bir an gözlerimi kapattım. Pantolonumun üzerinden beni okşarken bir nefes. "*Isa*." Çenemi yukarı kaldırıyorum, boğazım açık. "*Isa*," diyorum tekrar. Ama itiraz etmiyorum. İkimiz de onu durdurmayacağımızı biliyoruz.

Ve istemiyorum.

Ayakkabılarımı çıkardığında. Pantolonumu ve boxer külotumu çekiştirip indirdiğinde, sonra da hiç utanmadan kendisi soyunduğunda.

Beni sırt üstü yatırdığında, kıcı bana dönükken, elleri ve dizleri üzerindeyken, gözlerim açıkken ve nefes aldığımı sanmıyorken.

Eli sikimin etrafını sarıyor, dizlerini açıp üzerime çökmeden önce beni okşuyor, kıcını yukarı kaldırıyor ve bana tekrar sahip olmak için ölebileceğimi düşündüğüm bir manzara sunuyor. Amcığı etrafımda çok sıkı ve her şeyi görebiliyorum, *onun* şehvetli kokusunu soluyabiliyorum, *onun* her şeyi beni tüketiyor ve yozlaştırıyor.

Biliyorum sonuncu olmayacağım ve belki de Cain gibi bir adamın önünde bu utanç verici olmalı, ama umurumda değil. Bu lanet manzarayı görseydi o da dayanamazdı.

Sonra dönüyor, omzunun üzerinden bana bakıyor, saçları sırtına dökülüyor. Kalçalarını indiriyor, sonra omurgasını dikleştiriyor, sadece hareketi tekrarlıyor, beni daha hızlı beceriyor ve avuçlarını kaldıraç olarak minderde kullanıyor.

Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Bunu neden yaptığı, burada kimin izlediği, şu anda bunların hiçbiri önemli değil, gözlerim tamamen onun için.

Uzanıyorum, elim kıcını avuçluyor, onu sıkıca kavırıyor ve yukarı doğru çekiyorum, böylece amının sikimi kavrayışını izleyebiliyorum.

"Siktir, *Isa*." Söylemeden edemiyorum. *İnleyerek*. Göğsüm ağrıyor, karın kaslarım da, hiçbir şeyi kaçırmamak için biraz eğilmek için kullanıyorum. Ama sikimin üzerinde o kadar iyi hissettiriyor ki, yıllar önce onun ruhu için neredeyse yaptığım gibi, bunun için alevlerin içinden geçebileceğimi düşünüyorum.

Ve bunu ondan başkasının alması fikri beni lanet olası bir katil gibi hissettiriyor. Sanırım zaten öyleyim, ama şimdi bile, Cain'in izlediğini bildiğim için, ona dokunan her Unsaint'i ve 6'nın üyesini öldürebileceğimi düşünüyorum.

Gözlerimi bir an için kaldırıyorum ve Cain'in karanlık gözlerinin bana baktığını görüyorum, ağzında yumuşak bir sırıtma, üst dişleri alt dudağına bastırıyor, sanki o da boşalmak üzereymiş gibi, kimse ona dokunmadan. Sanki şu anda *benim* yerimde olmayı diliyormuş gibi.

Evet. Hayal kurmaya devam et.

Sonra bana sırtını dönüyor, omurgasını daha fazla eğiyor, bana *daha fazla* gösteriyor, bana ne kadar sıkı sarıldığını, şaftımı yukarı ve aşağı doğru. Ama büyük ihtimalle Cain'e baktığını biliyorum ve kıskançlık şehvetimi körüklüyor.

Kıcını morartacak kadar sert kavriyorum, parmak uçlarımı tenine sürüyorum, onu üzerimde yukarı ve aşağı yönlendirirken, tam oraya gelene kadar, çok yakınım ve çekilmeyeceğimi biliyorum ve eğer benden kurtulmaya çalışırsa... Bunu düşünmesi ihtimaline karşı iki elimle kalçalarını tutuyorum.

Adını haykırırken onu kendime doğru çekiyorum, sırt üstü uzanırken içine giriyorum, çenem yukarı kalkık, boğazım açık, "*İsa*" diye yankılanıyor, tekrar, tekrar ve tekrar.

Ben tükenene kadar. Vücudumdaki acı yavaşça uzuvlarıma, göğsüme, şakağıma, farkındalığıma geri dönmeye başlayana kadar.

Sikeyim. Gerçekten boku yedim. Kimse ondan bunu alamaz, artık alamaz ve bir daha deneyen herkesi öldüreceğimi biliyorum.

Hırs. O benim ve her zaman benim oldu.

BEN VON'U BECERİRKEN GÖĞÜSLERİMİN ZIPLAMASINI IZLIYORDU.

Cain Bonavich gibi bir adamın *bana* bu kadar dikkatle odaklandığını görmek beni daha da ıslattı, inanılmaz derecede azdırdı. Kendine dokunmadı, gülümsemedi, izlemekten başka bir şey yapmadı ve asla başka tarafa bakmadı.

Sadece bu bile bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyordu. Beni o kadar sert boşalttıktan sonra Von'u memnun etmek istedim, benim için kendini siktirdikten sonra ve Cain'i becermek istemiyorum - benim için bile çok tehlikeli görünüyor - ama gözlerinin üzerimde olması baş döndürücüydü.

Şimdi, bakışlarımı yakaladığında gülümsüyor. Hâlâ boks ringinin yanında duruyor. Von giyinik, çürükleri örtülü ve ben onları düşünmemeye çalışıyorum. Şu anda değil. Henüz değil. Pantolonum ve çoraplarım üzerimde ama Cain bana bakarken gömleğimi kapıyorum.

"Neden böyle olduğunu anlıyorum. Çok saplantılı." Bakışları çıplak göğsüme düşüyor ve aramızda bu kadar boşluk olmasına rağmen pantolonunun altından ne kadar sert olduğunu görebiliyorum.

Von kolunu bedenime doluyor, ön kolunu sıkı meme uçlarıma bastırıyor ve beni olabildiğince koruyor. Dokunuşu tanıdık geliyor ve şu anda bundan rahatsız bile olmuyorum. Beni tekrar kendisine doğru çekerken bile, omurgam göğsüne yaslanıyor. "Giyinmesi için ona biraz zaman ver."

Cain kollarını göğsünde kavuştururken başını öne eğiyor. "Elbette," diyor. "Ama sadece onu korumak için tüm yüzünü mahvettiğin için." Bana göz kırptıyor ve bunun sadece Von'u kızdırmak için olduğunu biliyorum. Ama yine de çıkıp gidiyor, kapı arkasından kapanıyor.

Von bana doğru eğildi. "Eğer sana bir daha dokunursa, o lanet omurgasını kırarım."

Başımı çeviriyorum, gözlerinin içine bakarken dudaklarımız birbirine değiyor. Söylemek istemiyorum ama bir yanım onun bu halini seviyor. Her ikisini de istiyorum; kariyerimi destekleyen Von'u ve başka bir erkeğin beni becerdiğini düşünerek vahşileşen Von'u. Sanırım endorfin ve oksitosin beynimin içinde bu kadar parlak bir şekilde fokurdamadığında bu duygu geçecek. Sonra ne olacak?

Bilmiyorum.

Bunu düşünmek istemiyorum.

Onun yaptığı gibi işlerde çalışabilseydim, o lanet gardiyanı nasıl öldürdüğüm yüzünden beni işe almaktan çok endişeleniyorlar, belki tatmin olurum. Ama benim üstünlüğüm cinselliğim ve Von'la eşit olmak istemiyorum. Writhe için herkesten *daha iyi* olmak istiyorum.

"Ne?" diye soruyor, gri gözleri benimkileri ararken sesi kısık. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kafam karışsa da, bunu daha sonra analiz etmem gerekecek olsa da, sorusu karşısında kafamdaki düşüncelere engel olamıyorum. *Kalbim eriyor*, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. *Kalbim eriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor*.

Bunun yerine gülümseyerek, "Bence Cain'le dövüşmekle boyundan büyük bir işe kalkışmış olabilirsin," diyorum.

"Senin için herkesi sikerim." Von'un çenesi esniyor ve bunu kastettiğini anlıyorum.

Aklım oteldeki partiye gidiyor, birlikte avizeye bakıyoruz. Bizim daha genç versiyonlarımız. Daha masum. Daha az yaralı. Yüzündeki yaraya, dikişlerin arasındaki ete bakıyorum. Yavaşça tamamen dönüyorum ve dizlerimin üzerinde yükseliyorum, göğüslerim kapüşonunu sıyrıyor. Dudaklarımı yanağındaki yaranın üzerinde gezdiriyorum.

Vipera'ya bunun bedelini ödeteceğimi zaten biliyorum. Mads ve ailemle konuşmadan önce kendimi bu şekilde kanıtlayacağım. "Evet," diyorum usulca tenine karşı. "Biliyorum, Von."

KORIDORDA, BEN TAMAMEN GIYINDIKTEN VE VON'UN KOLU

Cain, Von'un elde etmesine rağmen istihbarat için tazminat alacağımı garanti ediyor ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu ucuz ve gücümü göstermek için daha kötü bir şey yapmam gerekiyor. Ama şimdilik bir duşa, yatağa ve bir stratejiye ihtiyacım var. Eve gideceğim, bir not defteri çıkaracağım ve şifreli ve kısa el yazısıyla bir plan yapacağım ya da yükselişimi planladıktan sonra parçaları parçalayacağım.

Cain hem bana hem de Von'a bakarak, "İrtibatta olacağız," diyor.

Ama karanlık gözleri en iyi arkadaşımın üzerinde ve boks ringinin dışındaki koridorda iki adam birbirlerine bakıyorlar.

Von gözünü bile kırpmıyor. Çenesi bükülüyor ve başka tarafa bakmıyor.

Aletlerini ve mezurlarını çıkarmak üzerelermiş gibi hissediyorum.

Cain elleri cebinde sessizce "Tebrikler." diyor.

O yapışkan kıskançlık yine içimde yükseliyor ama spor çantamı iki elimle sıkıca kavırıyor, inciklerime doğru sallanışına odaklanıyorum.

Ve Kabil konuşmaya devam ettiğinde acısı şaşkınlığa dönüşür. "Artık en büyük zayıflığınızı biliyoruz."

Başka bir şey söylemeden ikimizden de uzaklaşıyor ve koridorda Nox'un derinliklerine doğru ilerliyor.

ISADORA

Başı kucağımda.

Dalgın bir şekilde, parmaklarımın arasında yumuşak bir kütle olan kırmızı bukleleri okşuyorum.

Bir korku filminin açılış jeneriği, bunun *gerçek bir hikayeye dayandığını* bildiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Oturma odamızın karanlığında sessizce soruyorum, telefonum serbest elimde, battaniye kucağımda, diğeri Von'unkinin üzerinde. Loşlukta solgun tenine bakıyorum, uzun zamandır ilk kez bana doğru gevşerken dudaklarının kıvrımlarını gözlerimle takip ediyorum.

"Sanki dayak yemiş gibiyim," diyor sessizce ve bakışlarım dikişlerine takılıyor.

Bu gece Vipera'nın yerleşkesinde olmadığımı şükrederek kafa derisine masaj yapmaya devam ediyorum. Tabii bunu ona söyleyecek değilim. "Peki, bu kimin suçu?" Bunun yerine soruyorum ama elimde yanan telefonumun ekranına bakarken ben de biraz gülümsüyorum.

Mads: Bu sabah duydum. Cosmo'ya mesaj at.

Yanağımın içini ısıırıyorum, ekranım göğsüme yakın, böylece Von göremiyor.

Von iç geçiriyor, bir eliyle dizimi sıkıyor. "Kapa çeneni ve teşekkür et, Isa." Sesi hırıltılıydı ve muhtemelen kendini çok kötü hissettiğini biliyorum. Döndüğümüzde duş aldı, biraz Tylenol aldı, bize yemek yaptı ve gün boyunca pek konuşmadık.

Ama tabii ki geceleri birbirimize yöneliyoruz. Şimdi.

Ben: Neden?

Mesajı gönderiyorum ama içimde nedenini bildiğime dair bir his var. Cosmo dün Karia'yla buradayken de içimde bir his vardı. Bir önsezi, belki.

"Onun yerine *seni sikeyim* desem nasıl olur?"

Von şortumun altında çıplak olan dizimi çimdikliyor, sonra başını çevirip bana bakıyor, gri gözleri karanlıkta uyuklu ve sakin.

Telefonumu kalbimin üzerine bastırıyorum, babasının bana gönderdiği mesajı görmesini istemiyorum. Henüz ailemle konuşmadım - annemin Von'a ve babama minnettar olacağını biliyorum, bu yüzden ikisine de şikayet etmek faydasız

-Ama Mads'in dün gece Solemn'le yaptığı saçmalıktan sonra iyi bir ruh halinde olduğunu ve yakında tekrar denememe izin vereceğini umuyorum.

Von elini uzatıp yanağımı hafifçe okşuyor, nasırlarına rağmen dokunuşu yumuşak. "Seni becerebilirim," diye kabul ediyor yavaş bir gülümsemeyle. "Ama bu sabah benim için yaptığın şey..." Alt dudağını ısırtıyor ama gülümsemesi kayboluyor. Sonra yüzümü tutarak, "Sen hayatımda tanıdığım en seksi kadınsın Isadora Croft," diyor.

Yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor ve Von'un bir iltifatından neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyorum ama belki de birbirimizle genellikle bu şekilde konuşmadığımız içindir. Belki de gözlerimiz karanlıkta buluştuğunda ve ondan gelen, bir anlamı olabilecek tatlı sözler fısıldadığında Nox'ta birlikte yaptıklarımızdan kopuk hissetmek daha zor olduğu içindir. "Öyle mi?" Utangaç kalmaya çalışarak soruyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve gözlerini benden ayırmıyor. "Evet," diyor fısıltıyla. "Bir gün bu işi başaracağız. Tehditleri, fidyeyi, birlikte olduğumuz yükümlülüğü siktir et. İşlerin de canı cehenneme. Birbirimize ait olmadığımız bir dünya yok. Ve benim için yaptığın şey..." Sözüünü kesiyor ve Cadılar Bayramı'nı düşündüğünü biliyorum.

Birden 7 numaralı oteldeki avizenin altındaki halimizi düşünüyorum ve göğsüm sıkışıyor ve bir an için birbirimizin boğazına sarılmak yerine yan yana çalıştığımızı hayal ediyorum.

"Sadece sana borcumu ödemek istedim, tamam mı?"

Elimi saçlarından kaldırıp bileğini parmaklarımın arasına alıyorum ve yüzümü avucuna yaslarken ona sıkıca tutunuyorum. "Bunu yapmana hiç gerek yoktu. Seni her zaman kurtaracağım."

Arka planda filmde unutulmaz bir müzik çalarken bana bakıyor, gri gözleri gecenin içinde muhteşem.

Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum, sonra gülümsüyor ve "Ve ben, sen" diyor.

İkimiz de tekrar filme odaklandığımızda, telefonumun ekranı elimde yanıyor. Mads'in performans sanatçısının ilgimi çekebilecek bir şeyi olduğuna dair cevabını görmezden geldikten sonra Cosmo'nun bana mesaj attığını görerek ona bakıyorum.

Ve kelimeleri okurken sırtışıımı gizleyemiyorum.

Yarın sabah benimle hastanede buluş. Burada yastığa ihtiyacı olan bir hasta var. Lider yasak bölge ama gardiyan.

Lenox Mars.

Von'un ona yaptıkları yüzünden hala bakım altında ve yakında ölü bir adam olacak.

Solemn
Epilogue

MADS

Adamı tekrar ve tekrar bıçaklarken *neden cinayet işlediğimizi* merak ediyorum, sabah güneşi muhtemelen ciddi bir geceden hemen sonra doğuyor.

Evimin bodrumunda, etrafım kardeşliğimle çevriliyken, Isadora Croft'un Writhe için hazırladığı, Atlantik'in bu yakasındaki sendikalar ve cemiyetler hakkında ayrıntılı bilgiler içeren broşürü düşünüyorum.

Cinayet, her türlü ihanet için yetkilendirilmiştir.

Onun sözleri, ama çok doğru.

Von emir üzerine öldürür; *nedenini* bilmesine gerek yok. *Benim* var. Özellikle de şimdi, Writhe'in yeni lideri olarak. Oğlum bile bu rolü üstlendiğimi bilmiyor ve gelecek hafta resmi bir tören yapana kadar Rig Croft dışında kimse de bilmeyecek. Ancak bu güç devrinden önce bile fiili lider olarak çalışıyor, yükselişime hazırlanıyordum.

Neden öldürüyoruz?

Önümdeki masada oturan çıplak adam bunu bilmeyi çok istiyor ama o kadar çok nedeni var ki hepsini sıralamak zor.

Bacaklarından, kollarından, göğsünden ve başındaki plastik torbadan kırmızı iple bağlanmış. Torba yara almamış, sadece nefes alırken ağzına kara bir delik girmiş, çılglık atmaya çalışıyor ama içerideki oksijen tükeniyor.

Masanın etrafında siyah cüppeli kardeşlerime bakıyorum, Karia'nın babası Antwine yanımda, Rig tam karşımda. Isa'nın babası, oğlumun bu gece onun için yaptıklarından çok mutlu olacak.

Sadece iş söz konusu olduğunda birbirlerinden nefret ederler.

Doğal olarak, sonunda birlikte olacaklar. Başka kimse onları birbirlerini anladıkları gibi anlayamaz. Ve başka hangi kadın Von için bağırsakları çatalda makarna çevirir gibi dirgenle çevirdiğini söyleyebilir?

O şanslı.

O bunu biliyor.

Adam titriyor ama konuşmuyorken bir elimi masanın üzerine koyuyorum.

Sonra bıçağı ağzının olduğuna inandığım deliğe sokuyorum.

Neden

öldürüyoruz?

Rekabetler.

Para, çalıntı.

Uyuşturucu, çok

fazla.

Sırlar, anlatıldı.

Çatışmalar, saygısızlık, koruma.

Adamın ağzının içini tekrar bıçaklıyorum, ve tekrar, ve dişlere çarpıyorum ve kolumu sarsıyor ve gülüyorum, ses kırmızı maskemden boğuk çıkıyor.

Tekrar içeri sürüyorum.

Kan torbaya sığıyor, bıçağımın üzerinde kayganlaşıyor. Adam artık titremiyor.

Gülümsüyorum.

Bu yüzden Isa'yı ölümden uzak tuttum.

Seni değiştirir.

Seni uyuşturuyor.

Ona kendi oğluma vermediğim bir merhameti veriyorum.

Seks kolay. Onun işi değil, eylemin kendisi.

*Cinayet ruhundan çalar. Von
görecek.*

Ama Isadora da öyle.

Lenox Mars'ın Von'un ona yaptıkları yüzünden hastanede olduğunu zaten biliyorum. Yarın Isa, Cosmo de Actis'e revire kadar eşlik edecek ve Lenox'un ağzına bir yastık koyacak ve tıpkı benim bu adamı mahvettiğim gibi o da onu mahvedecek.

Shella Croft'un ricası üzerine, yedi yıl önceki o Cadılar Bayramı'ndan sonra elimden geldiğince onu korumaya, kurtarmaya çalıştım.

Ama Isa da çarpık doğdu.

Writhe'deki hepimiz öyleyiz.

Do you desire more?

EĞER ÖYLEYSE, BİRKAÇ SEÇENEĞİNİZ VAR.

- **Writhe** hakkında daha fazla [bilginin](#) ne zaman yayınlanacağını öğrenmek için haber [bültenime](#) kaydolun:
authorkvrose.com/newsletter
- Gelecekteki Von & Isadora bonus sahneleri için [Patreon'uma katılın](#):
patreon.com/kvrose
- Lucifer Malikov ve Cain Bonavich'i derinlemesine incelemek için [Unsainted](#) serisine başlayın
- Cosmo de Actis'in daha fazla yer alacağı bir [kitabın tanıtımını okuyun](#): authorkvrose.com/remorse
- Karia Ven ve Writhe'in eski liderinin oğlu Sullen Rule hakkında [daha fazla](#) bilgi [edinmek](#) ve yeni romanları *The Monster of Hotel No. 7*'yi [okumak](#) için authorkvrose.com adresini [ziyaret edebilirsiniz](#).

Acknowledgements

Bu hikâye daha yeni filizlenirken beni eğlendirdikleri için Patronlarıma teşekkür ederim. Bu dünyadaki her karanlık ve gölgeli köşeyi keşfetme konusunda hevesli oldukları için tüm Şanssız okuyucularıma. Ve karanlık bir romantizm kitabını eline alıp herhangi bir şekilde bağlantı hisseden her bir kişi için minnettarım. **Hepimiz peri masalları için yaratılmadık.**

About K. V.

KARANLIK, GÖLGELİ VE İĞRENÇ KİTAPLAR YAZIYORUM.

Eğer ilgileniyorsanız, beni

bulabilirsiniz:

[instagram.com/kvroseDarling](https://www.instagram.com/kvroseDarling)

[facebook.com/authorkvrose](https://www.facebook.com/authorkvrose)

authorkvrose.com

[Ve Spotify'da](#), zamanımın çoğunu geçirdiğim yerde

Also by K.Y.

Ecstasy Serisi

[Ecstasy](#)

[Uğursuz Kitap I](#)

[Uğursuz Kitap II](#)

Lekesiz Seri

[Bu Korkunç Bağlar](#)

[Yaralar İçin](#)

[Dua Edin En](#)

[Acımasız Kaos](#)

[Harabenin](#)

[Çocuğu](#) [Acımasız Ölüm](#)

[Gibi: Bölüm Bir Acımasız](#)

[Ölüm Gibi: İkinci Bölüm](#)

Hasta Aşk Düeti

[Alışılmışın Dışında](#)

Razer Rabbits Serisi

[Verglas](#)

[The Fells](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.